

Giới thiệu Bồi Gả Tiểu Nha Hoàn

Bác sĩ cầu cầu xin các người, mau cứu cứu nàng đi!”. Ti Khải Duẩn liên tục cầu xin, chỉ thiếu mỗi điều là chưa quỳ xuống khấu đầu, không nên là như thế này, đều là sai lầm của nàng, là tai nàng thương tâm thất thần chỉ lo cho mỗi mình bản thân mình, làm hại đến cả Âu Uẩn Đình vì cứu nàng mà đánh mất cả mạng sống. ” Cầu cầu bác sĩ các người, cứu cứu nàng đi!” Thảng nếu như Âu Uẩn Đình vì nàng mà chết, như vậy nàng làm gì còn mặt mũi nào sống trên cõi đời này nữa đây.

Bất quá nếu nguyên thần của Uẩn Đình bị chúng ta đem đến một không gian khác như trong lời nói, phải có người thế chúng ta đầu thân thế Uẩn Đình đi, trong khoảng không gian này, không để cho nguyên thần của Uẩn Đình bị linh hồn sử phát hiện, như vậy đợi qua kỳ hạn một ngày, nàng đã có thể thuận lợi sống cuộc sống ở không gian khác.”

Liệu Uẩn Đình có sống tiếp ở không gian khác hay không? Mời các bạn theo dõi tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Gả Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Trong phòng bệnh bao trùm một không khí im lặng trầm buồn, giống như làm cho mọi người nghĩ rằng đó đích thực là một không khí bình thường vốn có ở bệnh viện. Bệnh nhân khi đến đây hơi thở hầu như còn rất mong manh, phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

” Bác sĩ cầu cầu xin các người, mau cứu cứu nàng đi!”. Ti Khải Duẩn liên tục cầu xin, chỉ thiếu mỗi điều là chưa quỳ xuống khấu đầu, không nên là như thế này, đều là sai lầm của nàng, là tai nàng thương tâm thất thần chỉ lo cho mỗi mình bản thân mình, làm hại đến cả Âu Uẩn Đình vì cứu nàng mà đánh mất cả mạng sống. ” Cầu cầu bác sĩ các người, cứu cứu nàng đi!” Thảng nếu như Âu Uẩn Đình vì nàng mà chết, như vậy nàng làm gì còn mặt mũi nào sống trên cõi đời này nữa đây.

Bác sĩ vỗ nhẹ nhàng lên người Ti Khải Duẩn, xem như là cổ vũ cho nàng một chút, phát sinh loại bị kịch này, người sống trên đời này đều phải trải qua sự thống khổ vài lần, ” Ta thật sự đã cố gắng hết sức, còn lại ... đành tùy thuộc vào vận mệnh của chính bản thân nàng ta mà thôi”

Vị bác sĩ thở dài, hẳn không phải không nghĩ cách cứu nàng, chính là nàng bị va chạm quá nghiêm trọng, ngay cả thần tiên trên trời cũng đành bó tay, huống chi thân thể vị tiểu thư này vốn đã không được khỏe mạnh, lại luôn không được chăm sóc tốt.

” Không, ta không tin!” Ti Khải Duẩn vội vàng bắt lấy bác sĩ, ” Ta nên làm thế nào mới có thể cứu nàng, bác sĩ, người cứ việc mở miệng, ta nhất định sẽ làm được”. chỉ cần có thể cứu Uẩn Đình, kể cả buộc nàng phải làm những việc táng tận thiên lương, nàng cũng sẽ tuyệt không từ chối.

” Đừng suy nghĩ nhiều quá, cũng đừng quá thương tâm, như vậy làm cho nàng đối với nhân gian càng không muốn xa rời, Tình cảm sẽ trở thành gánh nặng cho nàng, khiến cho nàng không thể thuận lợi đi đầu thai, người tốt nhất nên suy ngẫm lại xem!”. Công đạo cứ để sau đi, thầy thuốc nói xong liền dẫn y tá đi ra ngoài bỏ lại phòng bệnh trống không.

” Người vì cái gì mà lại ngu ngốc quá như vậy? Người làm như vậy, ta một chút cũng đều không hề cảm thấy vui vẻ, người cứu ta để rồi người phải chết, người nghĩ như vậy ta có vui vẻ được không? Nói cho người nghe, ta một chút cũng đều cảm thấy rất mất hứng, ta chỉ cần người khỏe mạnh đứng ở trước mặt ta vậy là đủ rồi! Ta biết là người không có thích ta tự tử có đúng hay không? Người phải mau tỉnh lại nhanh lên! Bằng không ta thực sự sẽ chết ngay cho người xem”.

Thật sự chỉ có thể chờ đợi kỳ tích xuất hiện sao? Nàng tự nhận bình sinh chưa từng có làm qua chuyện xấu, vì cái gì mà ông trời lại đối với nàng như vậy, trước là làm cho nàng hiểu cái gì gọi là nỗi đau xé tâm can, sau đó lại làm cho nàng phải chịu sinh li tử biệt, vì cái gì lại làm như vậy?

Trên giường bệnh, Uẩn Đình một chút cũng không có phản ứng, khóe miệng Khải Duẩn nhếch lên lộ vẻ mỉm cười.

” Ta biết rồi chính là do người qua mệt mỏi, tốt, không sao hết, người cứ nghỉ ngơi thật nhiều cũng tốt, ta sẽ ở đây chờ người tỉnh lại, như vậy người tỉnh lại mới không có sợ hãi, chính là đừng có ngủ nhiều quá nhé! Người phải nhanh tỉnh lại đây, sau đó chúng ta sẽ cùng về nhà, ta sẽ giúp người nấu vài món ngon để người tắm bổ, ha! Người xem yến oa * có ngon không? Ta biết người thích món đó mà... “

**yến oa: ta đoán chắc khải duẩn muốn nói tới món yến oa trung đường phèn, ai tò mò món bit trông thế nào thì dùng google hén ^^*

Ti Khải Duẩn đối với người nằm trên giường rất tốt, lên một kế hoạch lớn giúp nàng ta tắm bổ, giống như người nằm trên giường chỉ là đang ngủ thôi, không có phải là người bệnh đang mất dần sinh mệnh.

” Người thật lòng muốn cứu nàng sao?” Một thanh âm ôn nhu vang lên trong đầu Ti Khải Duẩn, nàng cấp tốc quay đầu tìm bốn phía, nhưng căn phòng bệnh vẫn chỉ có nàng cùng Uẩn Đình thôi, hoàn toàn không có thêm người ngoài nào khác.

” Người có thật sự muốn cứu nàng không?” Một câu hỏi đồng dạng lại vang lên, chỉ có điều âm thanh này khác với âm thanh của nữ lúc nãy, lần này đích

xác là giọng nam nhân.

“Ta thực không biết các ngươi là cái gì”. Ti Khải Duẩn hướng vào khoảng không hô to, “Nhưng là ta hy vọng các ngươi có thể cứu nàng, cho dù ta có phải đánh đổi sinh mệnh của mình, ta cũng sẽ không có nửa câu oán trách”. Thật sự sẽ có kỳ tích xuất hiện sao? Nàng thật sự hy vọng a!

“Vất và cho ngươi rồi”, hai cái bóng hư ảo lần lượt hiện thân, hình thể trong suốt, đứng bằng hai chân lơ lửng trên mặt đất. Bọn họ có lẽ đều không phải thuộc loài người, “mấy năm nay là ngươi đã thay chúng ta chiếu cố cho Uẩn Đình, chúng ta thực sự cảm ơn ngươi”. Phu thê Âu thị nhìn Uẩn Đình và Khải Duẩn, thành tâm nói ra lời cảm kích đối với Khải Duẩn.

Mười mấy năm trước vợ chồng hai người bọn họ bị tai nạn xe mà qua đời, để lại một nữ nhi, cũng chính là Âu Uẩn Đình không có người chăm sóc, bị đưa vào cô nhi viện Vinh An, ít nhiều ngay từ nhỏ viện trưởng cô nhi viện Vinh An chỉ đích danh Khải Duẩn vẫn luôn chiếu cố, làm bạn của Uẩn Đình. Nay phu thê hai người bọn họ dám lấy hình thái này xuất hiện trước mặt Khải Duẩn, là vì bọn họ tin tưởng nàng.

“Các ngươi là...” Nàng không phải không có sợ hãi, chính là hiện tại quan trọng nhất vẫn là phải cứu Uẩn Đình, ngoài ra không còn mục đích tâm tư nào khác, mà trước mặt nàng là hai người này, nàng tin họ đến với mục đích tốt, họ còn cho nàng một cảm giác rất quen thuộc giống như nàng đã từng gặp qua.....

“A! các ngươi là phu mẫu của Uẩn Đình!” Uẩn Đình từng đưa cho nàng xem bức hình chụp cả gia đình bọn họ, ai trên mặt cũng mỉm cười thoải mái, “Thực xin lỗi, nếu không tại ta...” Nhìn khuôn mặt hiền từ của bọn họ, Ti Khải Duẩn không có chút sợ hãi, chỉ có sự áy náy tràn ngập.

“Đưa nhò ngọc này, đây là kiếp số mà Uẩn Đình phải chịu, không tránh né được, chuyện này không phải do ngươi, đừng có nên đổ lỗi cho chính bản thân mình nữa, ngươi đã vì Uẩn Đình mà phải chịu nhiều điều khổ cực, những gì ngươi đã làm cho Uẩn Đình thế là quá nhiều rồi”. Đây tuyệt không phải những lời khách sáo, mà là thật tâm phu thê bọn họ hai người cho rằng như vậy..

“Không! Âu bá phụ, Âu bá mẫu, các ngươi ngàn vạn lần cũng đừng nên nói như vậy hiện tại tối quan trọng là nên làm thế nào mới cứu được Uẩn Đình?” hân huyền tâm sự có thể bỏ qua cũng được, nhưng cứu người thì một chút cũng không thể buông bỏ nha!

“Nói thực ra, muốn cứu Uẩn Đình chúng ta cần có sự hỗ trợ của ngươi, hơn nữa.....” nàng nhìn sang trượng phu bên cạnh, ngữ khí có chút chần chừ, “Có thể ngươi sẽ phải hy sinh,ngươi... có nguyện ý không?”. Dù sao bọn hắn vẫn là không có quyền yêu cầu nàng, mọi sự phải để chính bản thân nàng tự quyết định mới được.

“Các ngươi cứ việc phân phó, chỉ cần có thể cứu Uẩn Đình, chuyện gì ta cũng đều chịu làm.” Nàng nói đầy quyết tâm, một chút do dự cũng không có.

“Khải Duẩn ngươi có biết không, kỳ thực vạn vật trên đời này vận hành đều phải tuân theo một quy luật nhất định, cùng hoạt động mà không bài xích nhau, hay nói cách khác, các thời đại khác nhau, chẳng qua là ở thời gian khác nhau tiếp tục sự biến hóa mà thôi, cái đích chân chính, chính là không gian, vẫn chưa xuất hiện sự phân cắt, bởi vậy cái gọi là “đệ tam độ không gian” đích thực có tồn tại.

· *Chú giải “đệ tam độ không gian” : – thiên giới, nhân giới, địa giới.*

Hoặc – Quá khứ, hiện tại và tương lai.

Nàng chỉ tạm dừng lại một chút rồi lại nói tiếp, “Mỗi ngươi đều là đang tồn tại trong một khoảng không gian, cái gọi là sinh tử tồn vong thực chất do bản thể bị tiêu vong, còn nguyên thần thì bị tách rời khỏi bản thể, sau đó trở thành linh hồn, tiếp theo sẽ do trường quân nguyên thần dẫn linh hồn đi, đem nguyên thần đó thu nạp tới An Hồn quán, tái sinh qua một hình thể khác, cũng chính là cái mà nhân loại gọi là đầu thai, một lần nữa chuyển sinh tới Nhân Gian Giới. Sau khi chuyển sinh sẽ lại có một hình thể mới, dung mạo mới. Cho nên chúng ta tính toán đem hồn khách của Uẩn Đình đi, dẫn dắt nó tới một không gian khác”. Đây là biện pháp duy nhất

“Nói cách khác...”, Ti Khải Duẩn đem tin tức vừa thu nạp được suy nghĩ một chút, rồi lần nữa sửa sang lại, “Có nghĩa là các ngươi định mang theo Uẩn Đình trở lại quá khứ hoặc đi trước tương lai, mang nàng tới một thế giới khác, có phải đúng như vậy hay không?”

“Đúng vậy”, Âu bá phụ tiếp tục mở miệng nói, “Mới vừa rồi trên đường đi, chúng ta đã tìm cho hồn phách của Uẩn Đình một thân thể mới để tá túc, hiện tại còn chưa kịp an bài cho tốt”.

“Thế còn ta thì phải làm như thế nào?” Sau mục đích an bài,thì nhiệm vụ của nàng là cái gì, nàng chưa có rõ.

“Bởi vì thời gian trên thượng giới khác nhân giới, trên thượng giới một ngày là ở nhân gian giới đã là nửa năm, bởi vậy ở này mới một ngày, linh hồn sứ sẽ chưa kịp đem rời nguyên thần ra khỏi bản thể mang đi, nguyên thần bị đem đi này lại tiếp tục tồn tại trong thiên địa vũ trụ. . .

Bất quá nếu nguyên thần của Uẩn Đình bị chúng ta đem đến một không gian khác như trong lời nói, phải có người thể chúng ta dấu thân thể Uẩn Đình đi, trong khoảng không gian này, không để cho nguyên thần của Uẩn Đình bị linh hồn sứ phát hiện, như vậy đợi qua kỳ hạn một ngày, nàng đã có thể thuận lợi sống cuộc sống ở không gian khác.”

“Ý tứ của các ngươi có nghĩa là...” Sẽ không thật sự muốn nàng làm như vậy chứ! Nhìn đến phu thê Âu thị gật đầu, trong lòng Ti Khải Duẩn nảy sinh biến động.

“Nếu thuận lợi như trong lời nói, Uẩn Đình sẽ tiếp tục hoàn sinh ở một không gian khác, mà khi đó...” Phu thê Âu thị liếc nhìn Khải Duẩn một cái, “ngươi có thể an tâm đem đi thể Uẩn Đình đi hạ táng”.

Chung quy..... Nàng vẫn là hung thủ hại chết Uẩn Đình.

“Đừng suy nghĩ như vậy nữa, Uẩn Đình không phải do ngươi hại chết, hơn nữa hiện tại người có thể giúp nó cũng chỉ có ngươi mà thôi, ngươi nhất định phải dốc tình lại đứng lên”. Tự trách cũng không giúp ích được cái gì đâu, ” Chúng ta nói cho ngươi biết, muốn qua mặt linh hồn sứ là chuyện không dễ dàng!

Trước mắt chúng ta muốn tìm một nơi thật tốt, bốn phía sẽ chẳng kết giới, các ngươi có thể an tâm ở bên trong không gian đó, ngươi không thể liên lạc với người ngoài, nói cách khác, tương lai nửa năm sắp tới, ngươi giống như không tồn tại trong cuộc sống này... Ngươi có nguyện ý không?”

Nếu nàng có thể đem mọi chuyện lớn nhỏ an bài thỏa đáng, hẳn là sẽ chẳng có vấn đề gì hết, cái chính là...

“xin hỏi ta có thể có một yêu cầu có được không?” Một người sống cuộc sống một mình cũng chẳng khó khăn gì, cái chính là nàng không thể chịu nổi mỗi ngày lại bị dư vị của sự thống khổ dày vò, cho nên nếu có thể nàng thực muốn quên đi, ” Các ngươi có thể giúp ta tiêu trừ một phần trí nhớ không?”

Cứ nhớ mãi, lưu đi lưu lại những ký ức muốn quên mà không thể quên thì lại càng thương đau. Nàng chỉ là nữ nhân yếu đuối, bởi vậy nàng lựa chọn sự lãng quên cũng chính là tự buông tha cho bản thân mình, có được như vậy, nàng mới có thể trở lại quá khứ hoàn hảo là chính bản thân mình.

“Đương nhiên chúng ta sẽ không hỏi...” lời còn chưa kịp nói ra hết, Âu bá phụ khẽ quay sang kéo Âu bá mẫu sang một bên tiến hành hội đàm bí mật.

“Lão bà, phá hư giai ngẫu* (hôn sự) của người ta, chúng ta tốt nhất đừng có nên làm đi!”. Bọn họ rõ ràng Khải Duẩn cùng chân mệnh thiên tử của nàng chính là có chút hiểu lầm, thế thì cần gì phải chia rẽ người ta đâu?

“Phu quân yên tâm đi! Số mệnh bọn hắn thế nào rồi cũng thành một đôi, mặc kệ quá trình có như thế nào, kết cục nhất định vẫn là ở bên nhau thôi, hiện tại Khải Duẩn thống khổ như vậy, thấp nghĩ không làm như yêu cầu của Khải Duẩn là không được đâu. Hơn nữa ta sẽ không hoàn toàn tiêu trừ hết trí nhớ của nàng, ta sẽ cho nàng một ám chỉ, làm cho nàng tạm thời quên đi sự tình, đợi đến thời điểm thích hợp, trí nhớ của nàng sẽ trở lại thôi”. Cho nên không việc gì phải lo lắng hết.

“Vậy tốt lắm rồi!”. Hai người hiệp nghị nhất trí sẽ làm như vậy rồi đồng thời xoay người sang hướng Ti Khải Duẩn, ” Ngươi chuẩn bị tinh thần cho tốt đi”

“ah! Thế còn Uẩn Đình... Có cho Uẩn Đình biết không?”. Tưởng tượng đến từ nay về sau, nàng cùng với Uẩn Đình phân cách ở hai thế giới khác nhau không thể gặp lại, nàng liền cảm thấy thập phần buồn rầu, nhưng tất cả là sự sống của Uẩn Đình, nàng chấp nhận sự an bài này.

” Âu Uẩn Đình thực đã chết, nếu biết nó chắc chắn cũng sẽ không đáp ứng chúng ta vì nó mà mạo hiểm lớn như vậy, cho nên chúng ta tính toán nên trực tiếp đem nguyên thân của Uẩn Đình đến tá túc trong thân xác mới, có như vậy nó mới có thể sống hạnh phúc khoái hoạt”. Bọn họ đã có biết bao lâu chưa được ôm Uẩn Đình thật chặt, nhưng hiện tại tình huống khẩn cấp, không còn thời gian cho gia đình bọn họ bên nhau hàn huyên tâm tình.

Phu thê bọn họ đích thực thật hạnh phúc a! Ti Khải Duẩn hít một hơi thật sâu, ” Tốt lắm, ta chuẩn bị tinh thần xong rồi”.

Phu thê hai người bọn họ đồng thời giơ lên hai tay, Như vậy, chúng ta cũng nên đi thôi!”

Duẩn Châu núi non sông hồ liên miên bất tận nối tiếp nhau cong cong, ở nơi cao nhất có một bảo trang tên gọi là Lãnh gia bảo

Lãnh gia trang tồn tại một thư phòng ở tận cùng bên trong được bài trí khá đơn giản, người bên ngoài dù có đi thế nào cũng không thể thâm nhập vô bên trong căn phòng này.

Trước thư án một gã nam tử áo xanh đang ngồi một mình, tóc buộc gọn gàng cẩn thận, vầng trán cao rộng, phục trang không hoa lệ mà toát ra sự sạch sẽ giản dị, Đôi đồng mâu (*tròng mắt*) sáng ngời được che dấu dưới cặp mắt nhắm hờ, trên khuôn mặt hoàn toàn không biểu lộ suy nghĩ, làm cho người ta không nhìn rõ được tâm tư

” Tiến vào đi”. Tiếng nói trầm thấp hùng hậu, vang lên ở chính giữa phòng, dễ dàng toát ra một khí thế khiến kẻ khác phải kính sợ.

Thám tử đang định gõ cửa bẩm báo, thì bị âm thanh vang lên làm cho hoảng sợ, trong lúc nhất thời luống cuống cả tay chân lên, bất quá ít nhiều binh thường đều được huấn luyện, nên khoảnh khắc bất ngờ này cũng trôi qua rất nhanh, sự bình tĩnh lập tức được khôi phục, lập tức mở cửa ra, thân hình chọt lóe rất nhanh tiến vào trong phòng.

” Sự tình thế nào rồi?” Câu hỏi bật thốt lên cực kỳ ngắn gọn và đơn giản, vẻ mặt bất động, làm cho người ta không phát hiện ra cảm xúc biến hóa trên mặt hắn.

Không hổ là đã từng trải qua khổ luyện, đối với sự đối đãi không một chút tia độ ấm này, hắn đã sớm làm quen. Hơn nữa, hắn đã rất cẩn thận mà vẫn bị phát giác, ánh mắt hắn không dấu được sự sùng bái.

“Khải bẩm lão gia, như ngài sở liệu, Ôn gia vừa thấy đến cửa cầu thân chính là Lãnh gia bảo, liền không quản các mặt lễ tiết khác, lập tức chấp nhận hôn sự này. Trước mắt hết thảy sự tình cũng chiếu theo kế hoạch của ngài mà tiến hành. Trên giang hồ, ngay lập tức lan truyền tin đồn Lãnh gia bảo và Ôn gia hai nhà kết làm thông gia. Các huynh đệ của chúng ta cũng đã động thân trú ẩn ở các nơi đường, quán, còn lại mọi sự sẽ chờ ngài phát lạc”. Hắn nói ra với khẩu khí hết sức tự tin, hy vọng qua lần này sẽ được Lãnh lão gia coi trọng hơn nữa.

Hắn hơi hơi vuốt cằm một chút, “mấy ngày vừa qua vất vả cho ngươi rồi, đi xuống nghỉ ngơi trước đi, có việc gì ta sẽ phân phó sau”. Hắn luôn lấy tư thế

uy nghiêm đối đãi với cấp dưới, cũng lại luôn xem đãi cấp như người nhà bình thường. Chẳng trách vì vậy mà hắn có biện pháp huấn luyện ra một đội quân kiêu dũng tinh anh có thể so sánh với đại quân triều đình. Thuộc cấp của hắn cũng được phân tán ở các nơi để tiện trông coi sản nghiệp khổng lồ, hẳn thật sự tin cậy cấp dưới của mình.

“Đạ, thuộc hạ xin phép cáo lui”. Thám tử tất cung tất kính chấp tay cúi đầu, nháy mắt một cái sử công phu đã rời khỏi thư phòng ra phòng ngoài.

Trong thư phòng hơi thờ ơ im lặng chưa tới ba giây, trước thư án nam tử lại lên tiếng: “Lãnh Ngạn Kỳ! Ngươi nghe như vậy không phải là quá nhiều rồi sao? Như thế nào? Có phải là muốn ta sai người dùng kiểu tám người khiêng đón ngươi không hả?” Khẩu khí của hắn mang đầy âm điệu trào phúng thật không tốt chút nào.

Trên đời này, ở trước mặt thế nhân* (người ngoài), hắn luôn tỏ thái độ hồ hững, chỉ có trước mặt thân nhân, hắn mới có thể biểu lộ ra bản thân mình một cách chân thực nhất, vừa thoải mái, vừa ung dung tự tại.

“Ai nha!” Thanh âm đồng thời phát ra, cùng lúc với một bóng người từ ngoài cửa sổ tiến vào, ” Bị ngươi phát hiện mất rồi”. Hắn còn tưởng công phu của mình đã có chút tiến bộ, đang nói chuyện là một nam tử có khuôn mặt vô cùng tuấn tú, đáng người thon dài nhưng không vì vậy mà trông hắn có khí chất của văn nhân, giấu dưới phục trang là một cơ thể rắn chắc, rất có khí khái nam tử.

“Ngươi thật nhàn hạ quá rồi mà, ta bảo ngươi phải chăm chỉ học võ nghệ, ngươi không có nghe, ngay cả che dấu bản thân cũng không làm được, hô hấp hỗn loạn, cước bộ chậm chạp, ta nhìn ngươi mà không thấy ổn chút nào, nếu đối diện địch nhân mà cũng thế này ngươi sẽ bị giết tiêu đời ngay”. Thật sự là ... Ai! Hắn thật không hiểu nên nói cái gì nữa đây, đối với Lãnh Ngạn Kỳ hắn chỉ mong đối diện địch nhân còn có đường sống, nhưng xem thân thái của nó chắc chắn để vào đầu những gì hắn nói rồi.

“Ta thực không có võ dụng như ngươi nói!” Ít nhất trừ bỏ đại ca cùng nhị ca ở ngoài, hắn đến bây giờ cũng chưa từng chiến bại, tốt xấu gì trên giang hồ hắn cũng là cao thủ số một số hai. ” Bởi vì ngươi lớn tuổi hơn ta, nếu ta cũng có nhiều năm công lực như ngươi, thì ngươi cũng không phải đối thủ của ta đâu”.

Lãnh Ngạn Kỳ, trực tính, đơn thuần, có chuyện gì đều nói thẳng ra hết.

Sau khi nghe Lãnh Ngạn Kỳ mạnh miệng, hắn cũng không có phản ứng gì mãnh liệt, chỉ nhẹ nhàng nhướn một bên mi mắt, miễn cưỡng mà nói câu, “Tốt nhất là được như thế”.

” Yên tâm đi đại ca, tương lai ta nhất định sẽ được như vậy”. Lãnh Ngạn Kỳ cực có lòng tin tưởng nói cam đoan, nhớ lại cái chuyện kia, hắn vội vàng đề xuất nghi vấn ở trong lòng mình, thiếu chút nữa hắn đã quên mất mục đích, ” Đúng rồi, nói ra ta thực không có hiểu, vì cái gì phải kêu nhị ca cưới Ôn gia tiểu thư vậy?”

Trên thư án Lãnh lão gia có chút ngạc nhiên mở to mắt, ” Ý của ngươi là ... Ngươi cho cuộc hôn nhân này mục đích chân chính là gì?”. Lúc trước bọn hắn vì cuộc hôn sự này mà luôn tiến hành thương nghị bí mật? Hắn không thể không thừa nhận câu hỏi của Lãnh Ngạn Kỳ làm hắn thực sự kinh ngạc.

“Vấn đề này không phải là rất kì quái sao?” Bằng không sao đại ca lại biểu lộ biểu tình hết sức kinh ngạc như vậy. Tuy nhiên, cái chính là hắn quan sát thấy đại ca hơi hơi mở to nhãn quan (*Mắt*), nhờ vậy mà hắn biết được đại ca thực kinh ngạc. Dù sao còn hơn bình thường trước mặt người khác như bất động sơn* (*bất : không – động : hoạt động – sơn: núi*), lần này lộ biểu tình xem như hiếm thấy.

“Ta đương nhiên biết hôn sự này mục đích lớn nhất chính là phải dẫn ra trước mặt nữ tử trên giang hồ đạo tặc đoạt hương, thuận tiện điều tra xem phía sau có phải hay không thành lập một tập đoàn bán xuân”. Điều này hắn đương nhiên biết a!

Trước mắt sự việc cũng chính là như vậy, hắn miễn cưỡng liếc Lãnh Ngạn Kỳ một cái.

” Mặt khác còn quan trọng hơn một chút, chính là Ôn gia cho đến tận cùng có phải cùng lũ ti tiện đó có quan hệ, càng sợ hơn là không biết có phải Ôn gia chính là chủ sự đứng sau hay không, việc này đương nhiên phải điều tra cho rõ ràng, ta hiểu được, duy có điều ta không tài nào lý giải nổi nha”. Lãnh Ngạn Kỳ thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm chỉnh một chút, ” Điều ta không lý giải nổi đó là, vì cái gì phải hy sinh nhị ca đâu? Vì cái nữ nhi của Ôn lão nhân đó, đáng giá bồi thường hạnh phúc cả cuộc đời mình hay sao?”

Với địa vị như gia đình bọn hắn muốn cái dạng nữ nhân gì mà không có, tuy nói đến huynh đệ bọn hướng đến cũng không cần phải môn đăng hộ đối, nhưng tốt xấu gì thì hôn nhân cũng là chuyện cả đời a! Ít nhất gia đình nữ tử phải trong sạch, như vậy không phải là đòi hỏi qua nhiều chứ.

Hiện tại đối với Ôn Kiến Côn kia lại là loại người táng tận thiên lương, tâm địa không bằng cả loài cẩu, sao phải kết thông gia với loại người như vậy? Phải biết rằng rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, còn lão thử (chuột già) chỉ sinh ra được đứa con biết đào hang mà thôi. Ai mà biết được nữ nhi của Ôn Kiến Côn kia là cái dạng gì nha? Thành thân tùy tiện như vậy, có phải là rất tệ hay không?

Trên thư án Ôn lão gia lắc lắc đầu, ” Ta xem ngươi nên đi tìm nhị ca ngươi mà hỏi cho rõ đi rằng đi!”. Tâm tư hắn kín đáo hơn người, tất cả kế hoạch là hao tâm tổn lực mà thảo ra, hắn tuyệt không phải loại người hành động tùy tiện đâu.

Nói cách khác một khi hắn đã quyết định kế hoạch, tuy không dám nói là hoàn hảo vô khuyết, nhưng cũng tuyệt không có một kẽ hở, cũng chính là vì nguyên nhân như thế, hắn mới có biện pháp đưa Lãnh gia lên địa vị xưng bá chủ ở phương bắc.

Trước mắt Lãnh gia phân tán ở khắp nơi trên cả nước, quán trà, tửu lâu, thư tứ, chức phùng, nơi nào cũng có người của Lãnh gia. Sản nghiệp Lãnh gia cũng không khỏi khiến thiên hạ phải ngưỡng mộ, liền ngay cả triều đình cũng phải nể mặt vài ba phần, trên giang hồ hoàn toàn không có đối thủ, không ý nguyện gì không thể hoàn thành, ngay cả nếu muốn cả giang san này thì đương kim thánh thượng cũng phải chấp nhận mà nhường.

Lãnh gia chính là không có lòng dạ nào nhiếp chính xưng đế, nơi tốt nhất vẫn là bảo trang này. Bởi vậy, dễ nhìn ra Lãnh gia không thể dễ thế lực nhỏ gây nhiễu loạn.

“Ta làm chi cần phải tìm hấn giải... Ai ôi!” . Lãnh Ngạn Kì bị ngay một vật thể không rõ đánh vào sau ót, ai a? Người quân tử không ai lại đánh lên như vậy, hành động như thế này chỉ có thể là kẻ tiểu nhân a.

“Kĩ thuật không bằng người ta thì đương nhiên phải chịu phạt”. Một gã nam tử áo trắng ngay lập tức hiện thân bên cạnh hai người.

Hấn chính là Lãnh gia nhị công tử Lãnh Dực Vĩ, là anh em cùng huyết thống với Lãnh Ngạn Kì, chẳng trách trông thật tiêu sái tuấn mỹ giống nhau, thông minh tuấn đạt vô song, tuy nhất có điểm bất đồng với Lãnh Ngạn Kì chính là, hấn so với Lãnh Ngạn Kì thì ôn văn nho nhã hơn, khí chất bề ngoài với khí thế thật mãnh liệt.

“Hai... Nhị ca, ngươi đến từ khi nào vậy?” . hấn như thế nào mà một chút cũng không biết, trông lên thư án thì lại trông thấy đại ca hấn, hấn mới giật mình hiểu ra, xem ra đúng là hấn không phải đối thủ của họ rồi. Quên đi, quên đi, dù sao cho tới bây giờ hấn cũng chưa từng bao giờ nghĩ sẽ có một ngày thắng được bọn họ. Trừ phi thời gian nghịch chuyển, có thể làm cho hấn sinh ra đời trước bọn họ, nếu không được thế đời này hấn đừng bao giờ nghĩ tới chuyện đánh thắng đi.

“Nếu ngươi đã đến rồi, ta nghĩ ngươi nên tự mình giải thích cho tiểu đệ một cách rõ ràng đi”. Hấn chính là không muốn thuyết minh cho phí sức, cũng không đại biểu là hấn không có kiên nhẫn, nếu nói trên thế gian này có điều gì mà hấn coi trọng nhất, hơn cả chính bản thân mình thì đó chính là người nhà, tuy nói là như thế, nhưng gặp gỡ Lãnh Ngạn Kì thật bức mình, hấn cũng đành đầu hàng.

Lãnh Dực Vĩ ở ngoài cửa vừa rồi cũng muốn làm rõ chuyện phát sinh, về mặt bất đắc dĩ há mồm nói tiếp:” Ai! Đồ ngốc tử, nghe đây này”. Đệ đệ này của hấn chuyện gì cũng có thể làm âm cả lên được. Điểm tốt của nó là thẳng tính, khoáng đạt, không câu nệ tiểu tiết, trung thực, can bản mà nói chính là giống trẻ con, ngốc nghếch.

“Ta không có phải là ngốc tử...” Lãnh Ngạn Kì định tiếp tục tranh biện, nhưng không có được đáp lại, Lãnh Dực Vĩ cố tình nói tiếp, dù sao hấn cũng không muốn nghe đệ đệ mình nói nữa.

” Cùng với Ôn gia tiến hành đàm hòa là do chính ta tự mình tán thành, đúng vậy, lấy thực lực của chúng ta đúng là đánh hạ được Ôn gia , nhưng để làm gì đâu, làm như vậy là quá dễ dàng. Sớm như vậy liền chấm dứt đối địch tra tấn hấn (Ôn gia), ngươi nói xem thì còn gì là hứng thú. Ta nhàm chán lâu lắm rồi, lần này chính mình sẽ đi làm nhạc tử *(con rết) người ta vậy”. Nói xong thần tình trên gương mặt hấn mỉm cười đầy âm hiểm giảo trá.

A! Không có hổ là Lãnh Dực Vĩ, một kẻ luôn khiến cho địch nhân phải kinh hãi, nụ cười mỉm trên mặt hoàn toàn là dùng để che dấu nội tâm thâm sâu khó lường: hình tượng nho nhã cùng giọng nói dễ nghe, khuôn mặt hiền lành, vĩnh viễn làm cho người ta không thể biết được tính cách hấn quỷ kế đa đoan như vậy. Đúng vậy, đúng vậy, gặp gỡ hấn thời điểm nào cũng phải luôn cẩn thận.

” Cái gì? Ngươi làm như thế nghĩa là...” Lãnh Ngạn Kì vẫn là không có cơ hội mở miệng, bởi vì Lãnh Dực Vĩ hoàn toàn không lí gì tới hấn, nhưng Lãnh Ngạn Kì vẫn cứ tiếp tục nói cho xong.

” ngươi cười Ôn gia tiểu thư chỉ vì mục đích của mình sao? Không phải là nhiều khả năng ngươi sẽ sai sử nàng như hạ nhân, biến nàng thành công cụ ẩm giương, buộc nàng ngồi xuống nàng tuyệt đối không dám đứng, kêu nàng sang hướng tây nàng sẽ tuyệt đối không dám sang hướng đông nha!”.

Nơi này là thể chế phong kiến, thê tử phải luôn tuân phục trượng phu mình, hấn tuy là đại nam nhân chuyên chế độc tài, bất quá là vì thuận theo thời thế, hấn thật sự lại là trượng phu người ta, đại lão gia trong gia đình, làm như vậy thì có gì sai đâu?

“Ngươi thật sự rất là nhàm chán!”. Lãnh Ngạn Kì phi thường khinh thường nói một tiếng. Tuy nói những điều nhị ca vừa nói không có sai , nhưng tốt xấu gì cũng là huynh đệ, hấn còn không hiểu chân chính những điều nhị ca nói có hàm ý gì sao? Hấn căn bản là sẽ ăn người ta xong rồi coi như không có chuyện gì, sau đó sẽ vì nhàm chán mà bỏ người ta, thật không thể chấp nhận được.

“Chính là do cuộc sống của ngươi không có gì thú vị, cho nên ngươi tính toán đem cưới Ôn gia tiểu thư về nhà, rồi cùng nàng chơi đùa... Ai ôi!”. Đột nhiên hấn bị một đạo khí mạnh mẽ đánh trúng ngực, làm lời chưa nói hết phải nuốt trở về.

Lãnh Dực Vĩ dương dương tự đắc phe phẩy cây quạt trong tay, lời nói một khi đã nói ra hết rồi, sẽ mất đi cái thú vị của nó.

“Chính là ngươi không phải cũng rất...”. Lãnh Ngạn Kì cứ tiếp tục nói không dừng lại, đây là bản tâm từ bi vốn có, những kẻ một khi có bối phận cao hơn người ta là tốt lắm rồi, liền tỏ vẻ này vẻ kia không coi ai ra gì, cũng bởi vậy hấn phải đòi lại quyền công bằng. Liên như vậy, Lãnh bảo chủ vẫn mỉm cười nghe hai người đối thoại, lúc này lại lên tiếng không để Lãnh Ngạn Kì nói hết.

“Nếu không còn gì nghi vấn, như vậy các ngươi nhanh tiến hành an bài cho chu đáo, không lâu sau phải đến Giang nam nghênh thú (dâu), ta không hy vọng tới lúc đó có gì bị bại lộ”. Thần sắc hấn thay đổi, do đàm luận công việc nên lập tức bày ra vẻ mặt thật đứng đắn.

Mỗi khi tiến hành công việc, ngẫu nhiên cũng sẽ phát sinh những sự việc xảy ra ngoài dự kiến, dù sao vận mệnh là thứ không ai có thể đảm bảo nắm vững được không phải sao? Giờ khắc này sẽ không có việc gì, nhưng làm sao dám cam đoan giây tiếp theo sẽ không xuất hiện chuyện xấu.

Không thể nói bừa điều gì, có người thực chán ghét loại đột biến phát sinh, nhưng biến cố phát sinh nên xem là lẽ thường đi, đây chẳng phải là điều vốn hay phải trải qua của mỗi sinh mệnh hay sao? Nếu mọi việc đều luôn xảy ra như ý mình, chẳng phải sẽ khiến kẻ khác cảm thấy nhàm chán buồn tẻ muốn chết hay sao, mỗi sinh mệnh lại có một số mệnh khác nhau, tùy thời điểm, thời khắc, ngày tháng, lại xảy ra biến hóa, tốt hay xấu, cũng cứ thử đối diện

xem sao?

(Lady meo meo: thế là ta lại edit xong thêm một phần nữa làm qua mừng năm mới các nàng, mệt thật ý. Có những chỗ khó lắm. He he ta phục ta quá. Ah, ta có một điều muốn hỏi, mọi ng. thấy tên của các nhân vật trong truyện này thế nào? Ta thì thấy rất tức cười. Uẩn Đình: ta liên tưởng tới cái đình chùa buồn bã u uẩn, khóc tới chảy nước lưng tung búa lua xua. Ti Khải Duẩn: cái họ ngộ quá. Còn Lãnh Ngạn Kì thì làm ta liên tưởng đến hình ảnh ai đó lâu ngày không tắm kì ra một đống gét bẩn. Sorry các nàng, ta thô lỗ quá nhưng đó là những lời thật lòng ta nghĩ vậy).

Bạn đang đọc truyện *Bồi Gã Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ôi trời ơi! Đau ... đau a! cái đầu của nàng như bị ngàn cái kim nó châm, tứ chi tê liệt đau nhức như bị đánh, lại còn là bị đánh vô cùng một chỗ đau khó nhin được. Nàng còn không dám xác định từng trận rên la kia là của ai a, có phải xuất phát từ trong miệng mình mà ra không. Bởi vì nàng không biết là liệu mình còn có khí lực để phát ra tiếng hay không.

Nàng ... là bị làm sao vậy? A! nàng nhớ lại khoảnh khắc đó, trong lúc nguy cấp nàng đã đẩy Khải Duẩn ra, thế rồi nàng bị chiếc xe đâm vào ... Đứng rồi, Khải Duẩn không có việc gì xảy ra chứ?

Nghĩ đến đây, Âu Uẩn Đình lúc này mới cố gắng đẩy dựa đứng dậy, nàng dùng hết sức của chín trâu hai hổ để tự nâng bản thân mình dậy, mất nhẹ nhàng đảo xung quanh, chỉ là giây phút này nàng mới nhận ra ... Đây là đâu a?

Mọi thứ xung quanh chỉ có thể dùng mấy từ ” Cổ màu cổ hương ”* (màu sắc hương thơm cổ xưa) để hình dung cách bài trí, chiếc đàn tự chế để trên mặt bàn, cửa ra vào bằng gỗ đen, cửa sổ hình vòng cung ... Từ từ, liền ngay cả nàng cũng đang nằm trên một chiếc giường gỗ lớn, lại cũng để lộ ra hơi thở của sự ”lỗi thời”.

Nàng thực không biết chính mình đang ở cái địa phương nào, điều duy nhất có thể khẳng định, nơi này tuyệt không phải bệnh viện, chẳng lẽ nơi này lại là thiên đường. Đây có khả năng là thiên đường hay sao? Nàng rốt cuộc chả lẽ chết rồi sao?

Nói không kinh sợ thì chính là lừa bản thân mình, bất quá giây phút này duy chỉ có sự trấn tĩnh mới giải quyết được vấn đề. Tự hỏi trong chốc lát, rồi nàng tự đứng dậy tìm đáp án.

Không ... không thế nào? Ngay cả cách bài trí cái giường, cũng chỉ có trên phim kịch Ti vi mới có thể xuất hiện, chiếc hài (*giày*) hoa này nữa, đang lúc nàng do dự có phải là mình đã xuyên về cổ đại hay không, thì ngay lập tức tiếng gõ cửa nhẹ, đồng thời ngay lập tức cửa gỗ bị mở đẩy sang một bên. Âu Uẩn Đình còn chưa kịp có phản ứng gì, chỉ thấy một đôi bàn tay lớn đầy thịt hướng về phía nàng, nàng kinh dị tới ngây ngốc, ngốc đến không kịp né tránh đã bị cái người có bàn tay đầy thịt ôm lấy.

“Phiên Nhân à, người chính là dọa phúc thâm sợ chết mất, liền như vậy, không ăn uống bất động hôn mê nhiều ngày, làm hại phúc thâm nghĩ đến có khi nào người mãi sẽ không có tỉnh lại không? Ô ô giờ thì không có việc gì rồi, không việc gì là tốt rồi”.

Phụ nhân đang đứng trước mặt nàng đây to béo ngồn ngang vô cùng, không ngừng lớn tiếng la hét, khóc lóc thê thảm, lại cứ luôn ôm chặt lấy nàng để tỏ sự vui sướng, hoàn toàn không quan tâm nàng đang bị ôm chặt không thở được khó chịu giãy dụa liên tục.

Ô oa! Ai ... mau mau đến đây... Mau cứu nàng, nàng... mau, không khí, Âu Uẩn Đình nhăn nhó, khuôn mặt nhỏ nhắn bị chôn sâu ở hai tòa sơn cốc* (*ngực*), nàng không ngừng huy động hai tay, giúp chính bản thân mình có không gian mà thở.

Đột nhiên như là có người nghe thấy tiếng nàng cầu nguyện mà đến, giúp nàng thoát ly khỏi cái người đang ôm nàng chặt một cách phi thường kia. Âu Uẩn Đình hóp từng ngum từng ngum không khí, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng.

“Phúc thâm, người đừng có quá kích động như vậy, Phiên Nhân chỉ là vừa có tỉnh lại, đừng có dọa nàng”. Một vị nữ tử khí chất cao nhã giúp đỡ nàng lần nữa ngồi lại bên giường. ” Như thế nào? Phiên Nhân, thân hình còn chỗ nào không khỏe không?”.

Vị tiểu thư vừa hỏi nàng này có tiếng nói thật mềm mại dễ nghe, thực kì dị, Âu Uẩn Đình tâm sự khản trương, hướng ánh mắt mờ mịt nhìn bốn phía quanh mình, phòng này lí nào lại lập tức trở nên nhiều người như vậy, hơn nữa... Hơn nữa tất cả đều là gương mặt đầy sinh khí, và nàng cũng dễ dàng nhận ra được các nàng chính là tỏ ra rất thân thiết, rất tốt với nàng, nhưng chung quy là nàng không có nhận ra họ là ai cả.

“Phúc thâm, người xem đi! Phiên Nhân có phải là đã bị người dọa cho ngốc luôn rồi không?”. Một tiểu lệ nữ tử khác đứng cạnh giường gỗ tỏ ý giả vờ ai oán, nhưng chính là đôi mắt nàng ta đang lộ ra ý trêu cợt.

“Nói như vậy cũng nói được”. Phúc thâm không tin vội lên tiếng phản bác, “Đến đây Phiên Nhân, Phúc thâm đã vì người mà nấu rất nhiều thang dược bổ cho thân thể người, mau mang nó lên đây đi”. Phúc thâm tay chân luống cuống bung lên một bát thang dược, liền một cái ép nàng uống luôn.

“Phúc thăm người một lần nấu một bát lớn như vậy, Phiên Nhân uống sao hết được, nàng không có phải là người”. Cũng vẫn là tiểu lệ nữ tử khi này tra hô lên.

“Kỳ quái, nha đầu người khi không sao nhiều ý kiến như vậy, này cũng không, kia cũng không, phải biết rằng...” Phúc thăm không cam lòng yếu thế mở miệng nói lại.

Liên như vậy, hai người ngay lập tức đã mở ra một trận đại chiến.

Không để ý tới hai người đang tranh cãi đó, nữ tử nhân nhĩ ôn nhu lên tiếng nói: “cám ơn người, ta cũng thực xin lỗi người, thực cảm ơn người hôm đó thể ta nhận trận đòn, thực xin lỗi tại ta, hại người hôn mê nhiều ngày như vậy.” Khuôn mặt nữ tử biểu lộ ý cảm tạ lẫn sự áy náy, có thể thấy rõ nàng rất thành tâm.

Âu Uẩn Đình chung quy vẫn là không có cơ hội phản ứng, chỉ thấy ở giữa vị phúc thăm cùng tiểu lệ nha đầu kia khi nghe câu nói của vị nữ tử ôn nhu cũng vội vàng xoay người lại, khen ngợi thật to vài câu.

”Đúng rồi, Phiên Nhân, thật sự lúc đó không có nhìn ra người luôn. Bình thường người hướng nội then thừng, nhất gan sợ sự, không nghĩ tại thời điểm tất cả mọi người đều bị lão gia làm cho sợ tới hồn phi phách tán – hôn vĩa lên mây, người lại có dũng khí xông lên phía trước bảo vệ tiểu thư, thật sự khiến cho Mẫn nhi đối với người thật bội phục”.

Cứ nhớ lại cái màn kia, nàng liền không cảm được sự bội phục, Phiên Nhân yếu đuối lấy hết dũng khí bảo vệ tiểu thư, thật là ... thật là khiến nàng rất rất cảm động a.

“Đúng rồi! Đúng rồi!”. Phúc thăm cũng nhanh chạy tới tiếp lời, “cũng không uống tiểu thư bình thường đối đãi với chúng ta tốt như vậy, tri ân phải báo đáp, Phúc thăm ta thật kính nể người”. Phúc thăm cứ nghĩ liệu có thể hay không ha? Phiên Nhân thường ngày luôn vãn vãn nhược nhược **(yếu đuối)*, an nhiên tĩnh lặng, ai mà biết nàng lại có cái dũng cảm lớn như vậy, lại là do nàng tự nguyện không phải do mệnh lệnh nữa.

“Lạ a! Ta thật sự cảm kích, Phiên Nhân đâu?” Nữ tử ôn nhu tao nhã nói.

Ba người thao thao bất tuyệt thay phiên nhau nói lời hay, giống như người nằm trên giường kia, không chỉ là cứu chủ tử của mình mà còn là trung tâm của đám nô tì, là đại vĩ nhân cứu vớt cả xã hội.

Âu Uẩn Đình sắc mặt dần ra, nàng thể là nàng thật sự không muốn phá hư hứng trí của các nàng, chính là... Nàng lấy chút hơi từ trong yết hầu, kiên nhẫn phi thường, vừa uyển chuyển vừa chần chờ, đề hỏi cho ra những điều nghi hoặc ở trong lòng.

“Ách... Thực xin lỗi?”. Câu này là nàng dồn mười phần khí lực để hỏi, Âu Uẩn Đình bình sinh đây là lần đầu tiên dồn sức vận âm để hỏi một câu hỏi, không làm thế này không xong, ai kêu các nàng từ đầu chí cuối không cho nàng cơ hội để nói, hai nàng phải dung đến hạ sách này, nhìn chăm chăm vào ba nữ tử đột nhiên im lặng ở phía trước mặt nàng, Âu Uẩn Đình cảm thấy tương đối vừa lòng, rốt cuộc cũng đến phiên nàng nói chuyện.

Nàng cố gắng làm cho bản thân mình tối thiểu có thể nặn ra một nụ cười thật tươi, bởi vì nàng sợ vấn đề kế tiếp mà nàng nói ra, sợ sẽ dọa cho ba nữ nhân trước mặt chết khiếp, tuy nhiên các nàng nhìn một chút cũng không hề “yếu đuối”, bất quá vẫn là nàng dự liệu trước cho tốt mà thôi, “xin hỏi ... nơi này là nơi nào nha?”.

Vấn đề vừa nói ra, ngay sau đó đã mở ra một không gian tĩnh mặc, ba nữ nhân trước mặt kia cứ như bị phong hàn đóng băng, sáu con mắt ngay cả nháy một cái cũng không. Kỳ quái, vấn đề mà nàng hỏi không đủ rõ ràng sao? Hay là tại nhĩ lực của các nàng không được tốt?

“Các người nghe không hiểu ý của ta phải không? Haiz... Chắc ta phải đổi phương thức hỏi vậy, xin hỏi... các người là ai vậy?”.

Vì cái gì mà vẫn không có phản ứng nha? Vấn đề mà nàng hỏi thực sự khó đến vậy ư? Vẫn là... Âu Uẩn Đình không rảnh để suy đoán nhiều, bởi vì ba nữ nhân trước mặt trên vẻ mặt đều lộ vẻ mặt kinh hoàng, mỗi người như lặng đi, mắt mở to tới sẫm lại.

”Làm sao bây giờ na? Phiên Nhân như thế nào hội biến thành như vậy đâu? “. Ngay cả chúng ta mà cũng đều không có nhận ra được.

”Vì cái gì mà lại trở nên như vậy, Phiên Nhân trông rõ ràng vẫn rất tốt mà.”

”Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Nếu không vì bảo hộ ta, người cũng sẽ không biến thành như vậy, đều là ta hại người.....”

Nữ nhân trước mặt nước mắt lăn dài, tiếng nói thể hiện sự hối hận, Âu Uẩn Đình vẫn là không biết sai lầm chỗ nào, vì cái gì ba người đang nói chuyện vui vẻ trong nháy mắt lại ra cái bộ dạng này, bất đắc dĩ nàng vỗ vỗ cái trán, miệng thăm than khô, nàng vẫn là không biết thực chất mình đang ở cái địa phương nào nha?

Gió thổi lượn qua song cửa, trăng sáng ở phía chân trời trông thật diệu huyền chiếu lên người Âu Uẩn Đình, nàng từ từ hồi tưởng lại tình cảnh khi vừa mới đến đây, hiện tại họ tên nàng là Tà Phiên Nhân.

Thật nhanh nha! Nàng đến nơi này cũng gần một tháng rồi, thật không dám tin tình huống đáng lẽ chỉ có trên tivi, tiểu thuyết trung văn, truyện khoa học viễn tưởng, người ta mới có thể trở về quá khứ, xuyên qua không gian, lại phát sinh trong cuộc sống của nàng, cái này nên gọi là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Nàng không biết chính mình vì cái gì mà lại xuất hiện ở nơi này? Không biết vì cái gì mà hiện tại nàng bị biến thành thế này? Không biết cái cơ thể ban đầu này đến từ đâu cùng là ai.

Bao nhiêu nghi vấn mà không thể biết, vô cùng nhiều nghi vấn tập kết lại mà thành kết quả, là nàng từ “hiện đại” chính là Âu Uẩn Đình biến về “cổ đại” thành Tả Phiến Nhân, nàng ngây ngốc như đứa trẻ hai, ba tuổi, mãi không hiểu sao lại xảy ra điều kỳ diệu này.

Nàng sao lại không sợ hãi chứ? Sao lại có khả năng này, nàng rốt cuộc vẫn không biết được tình hình vô vàn này sao mà lại phát sinh, nàng nhất thời mất đờ lười cứng, không biết nên phản ứng thế nào.

Chính là theo thời gian trôi qua, cái cảm giác mờ mịt cũng dần trôi đi, ngược lại đối với hoàn cảnh xa lạ này nàng bắt đầu nảy sinh cảm giác mới mẻ, cái cảm giác đối với cái thân thể này cũng thấy thân quen hơn, “trầm ổn điềm tĩnh” vẫn là phương châm của nàng, quan trọng nhất là đối với tình huống hiện tại khiến cho nàng vạn phần tò mò hứng thú.

Cho nên a! chuyện gì đến sẽ đến, sự tình muốn làm rõ trước mắt cứ từ từ để dần dần được, nàng phải sống thật vui vẻ, hưởng chi, hiện tại là nàng trú ngụ trên thân thể người ta, cho nên trước khi chủ nhân chân chính của thể xác này trở về, nàng phải có nghĩa vụ hảo hảo chiều cố thể xác này.

Mà khoảng thời gian từ lúc tới đây, nàng ở với mọi người luôn lắng tai nghe ngóng, là kẻ dưới phải phục tùng chủ nhân, nên đại khái cũng biết sơ qua tình hình.

Nàng là Tả Phiến Nhân, khi sáu tuổi, liền bị đưa đến Ôn phủ làm người hầu, tính cách nàng chính là kẻ yếu đuối sợ sợ, khi lớn cũng không thay đổi nhiều lắm, một chút việc nhỏ đều khiến nàng bật khóc lớn, bởi vậy số người thích trên cột nàng cũng không ít, rồi sau đó nàng được Ôn gia tứ tiểu thư dụ dỗ thu làm người hầu bên người, lúc này mới trừ bỏ bớt số người khi dễ nàng.

Ôn gia tứ tiểu thư là do thiếp của Ôn lão gia sinh ra, tuy nói là tiểu thư tôn quý, nhưng thực chất là không có thực quyền gì, với địa vị thấp kém của nàng không thể nào nhận được sự kính trọng, có lẽ cũng do hoàn cảnh từ nhỏ đã không được coi trọng, cho nên nàng là chủ tử dụ dỗ lương thiện hơn nhiều so với các vị chủ nhân khác, đối đãi với nô tì ôn nhu quan tâm, không trách mắng hay đánh đập bao giờ.

Tả Phiến Nhân đưa tay sờ nhẹ nhẹ vào vết sẹo, vì sự việc lúc đó nên giờ vẫn còn lưu lại.

Nghe Phúc Thảm nói, ngày đó Ôn lão gia bỗng nhiên đem Ôn tứ tiểu thư cũng tức là chủ tử của nàng gả cho vương tể chủ A Dững, hẳn lúc đó đã có tới năm tiểu thiếp, tiểu thư dĩ nhiên là không có chịu, liền mở miệng uyển chuyển tìm lời cự tuyệt, không có ngờ rằng Ôn lão gia vì vậy mà nổi giận, không chỉ mắng cho tiểu thư một trận, còn dụng hình, hung tợn định đánh lên người nàng. . .

Tất cả mọi nô tì không một ai dám tiến lên ngăn cản, đang lúc mọi người nhất thời không biết nên làm thế nào, Tả Phiến Nhân nàng bình thường nhát gan, lại xông lên phía trước một phen quyết ôm chặt lấy tiểu thư, thế là nàng liền thay tiểu thư bị đánh một trận roi, hôn mê liền mãi mới tỉnh.

Liên như vậy, hiện tại tất cả mọi người đều cho rằng nàng là bởi vì bị trận đòn độc đánh bị thương vào đầu, mất đi trí nhớ, nhưng sự thật thì chỉ có chính mình nàng mới là rõ nhất, nàng không nói sáo cũng không nhiều lời gì hết, bởi vì chính bản thân nàng cũng không hề tin tưởng tình huống kỳ quái hiện tại của mình rốt cuộc là thế nào, thì làm sao có lý do để thuyết phục người khác đây? Cho nên nàng lựa chọn cứ để mọi thứ xảy ra thật tự nhiên thôi.

Sự tình nhờ vậy mà không phải đã kết thúc viên mãn hay sao? Nhưng, đến cuối cùng, tiểu thư vẫn là phải lập gia đình, tuy không phải gả cho Vương A Dững làm tiểu thiếp, nhưng là nàng phải gả cho cừu nhân* (*kẻ thù*) của Ôn gia. Thôi thì cũng tạm được, vì lần này là làm chính thê, nhưng mà chưa chắc đã thoải mái hơn so với việc bị gả cho Vương A Dững làm thiếp, dù sao vẫn là cừu nhân thế mà vì lẽ gì lại muốn kết làm thông gia đây? Tiểu thư dụ dỗ không hề cự tuyệt, bởi vì nàng không muốn còn kẻ nào vì nàng mà phải chịu tai ương.

Ngày mai chính là ngày vui của tiểu thư, nàng cũng không nghĩ tới việc bản thân mình lại có thể thích ứng với nơi này nhanh đến vậy, hiện là nàng sẽ phải đi theo tiểu thư hầu hạ (*nguyên văn là bồi gái*), lập tức dời đến ở tại một nơi mới, việc này thật vô phương, nếu nàng hiện tại chính là cái vị nô tì bảo vệ chủ nhân thật tốt Tả Phiến Nhân kia, mà tiểu thư còn có những người khác đều hảo hảo chiều cố nàng như vậy, thì nàng đương nhiên sẽ phải tận lực làm tròn bổn phận của nô tì, hảo hảo bảo hộ tiểu thư, chiều cố tiểu thư.

Ôi nàng quên đi mất, nàng đánh một cái vào cái cằm đang há to của mình. Nên ngủ thôi, ngày mai còn phải khởi hành sớm. Hướng ra ngoài cửa sổ, nàng thì thảo niệm vài tiếng: Khai Dẫn yêu thương, viện trưởng cùng mọi người yêu thương, ba mẹ ở trên trời yêu thương, mọi người hãy có một giấc mộng thật đẹp nhé, miệng của nàng thủy chung lộ một nụ cười thỏa mãn, nàng dung nụ cười để khích lệ chính bản thân mình.

Ánh trăng trên trời chiếu xuống mặt đất những tia sáng hiền hòa, gió đêm từ từ thổi qua, loáng thoáng trên không trung, tựa hồ như còn nghe được một thanh âm ôn nhu trầm thấp của nam nhân.

Hãy cố lên! Đình nhi! Hãy hảo hảo nắm chắc hạnh phúc của chính bản thân mình! Hảo hảo nắm chắc vào nhé!

Âm thanh của tiếng chiêng tiếng trống vang trời, một đoàn người náo nhiệt đi nghênh thân, trải qua nhiều ngày gió sương đi đường vất vả, mọi người cũng đều khá là mệt mỏi, nhưng không vì thế kém đi phần huyền ảo rộn ràng.

“Xuống ngựa ! Hiết !” Người đi đầu đoàn người hô to một tiếng, phái đoàn theo sau ngừng ngay cước bộ, đoàn người ổn định trật tự rất nhanh, không hề có chút rối loạn nhanh chóng tìm chỗ tạm nghỉ ngơi.

Vừa nghe thấy câu này, mọi người đều vui sướng vạn phần, rong ruổi trên đường cũng đã nửa ngày trời, rốt cuộc cũng đã được nghỉ một chút.

“Uy! Phiên Nhân, ngươi muốn đi đâu thế?”. Cũng là một trong những bồi gả nô tì* (*đi theo hầu hạ tiểu thư về nhà chồng*) tên Mẫn nhi, động tác nhanh lẹ tay chân xuôi thoai mái, hướng về phía Phiên Nhân đang ở một bên rừng cây, mở miệng hỏi to.

Phiên Nhân hướng về phía nàng cười cười.” Ta nghe được cách đây không xa có thủy thanh* (*tiếng nước*) , ta muốn đi rửa cái mặt”. Nàng không có dám nói thật là nàng ra đó rửa luôn tay chân, nếu không Mẫn nhi sẽ kinh hãi tâm hồn, tiếp theo sẽ đem những điều thuần phong mỹ đức truyền thống của con gái Trung Quốc ra giảng đạo, cái gì mà là lộ ra cánh tay sẽ cực kỳ không đoan trang. Cái suy nghĩ cời gầy lộ chân là không hợp lễ nghi. Là vì phạm lễ tiết, không được làm.

Kỳ thật nàng thật không hiểu mấy cái đạo lý đó. “Cổ nhân” thật biết nhẫn nại, không biết bồi dưỡng kiểu nào mà ra được thế, vào cái loại thời tiết nóng nực kinh khủng còn đóng một đại đội quần áo, cái gì là cái áo Yếm, áo trong, áo ngoài linh tinh cả lên, khổ như vậy mà không nói vài câu oán hận thì làm sao được, mọi người đều chịu nhiệt rất tốt, nhưng nàng vẫn là không có làm được như vậy, tốt nhất vẫn là đi tìm hồ thổi, chỉ cần cẩn thận một chút, chắc cũng sẽ không cấp thêm phiền toái cho mọi người đâu.

” Ta đây cũng đi cùng ngươi thôi!”

Phiên Nhân do bị đánh vào đầu mà về sau mắt luôn trí nhớ, nhưng tựa hồ nàng cảm thấy loáng thoáng có điểm gì đó bất đồng, trước kia nàng sờ đi ít nói là bởi vì bản tính nhất gan, hiện giờ nàng tuy nhiên cũng giống trước kia im lặng không nói nhiều lắm, nhưng là làm cho người ta có cảm giác trầm ổn điềm tĩnh, hơn nữa giống như cũng ... quái hơn.

Thế tục lễ nghi, ứng đối tiến lui, nàng giống như hoàn toàn không có học qua, mỗi khi có chuyện liền chỉ biết chớp cặp mắt to vô tội, làm ra một ít ngạc nhiên cổ quái, không hợp với lễ thường chút nào, mỗi ngày đều sợ nàng mạo phạm người khác, bất kính chủ nhân, sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ai! Nàng rõ ràng là ít hơn Phiên Nhân một tuổi, mà nay lại có cảm giác như là mẫu thân của Phiên Nhân, trước mặt cùng sau lưng, toàn sợ nàng gây ra chuyện gì ngoài ý muốn, thật sự là với tình hình này, nàng sợ thêm vài tuổi nữa đầu nàng đã đầy tóc bạc đi.

“Thật sự là không cần phải phiền toái như vậy mà!”. Nàng biết Mẫn nhi là có ý tốt nhưng nàng đành phải từ chối thôi, “Nghe âm thanh tiếng nước kia thì chắc là không xa đây đâu, ngươi không phải mệt lắm rồi sao? Hiện tại vẫn là nên thừa dịp nghỉ ngơi nhiều một chút đi, muốn làm gì đó thì đợi lát nữa xem có chuyện gì cần phải làm không? Ta có thể tự đi một mình, ngươi ở lại xem phúc thẩm có chuyện gì cần hỗ trợ một tay không đi”.

Nàng thật là phải cảm tạ vì có Mẫn nhi làm bạn luôn cẩn thận chiếu cố nàng, nhưng vào giờ phút này nàng tình nguyện mong Mẫn nhi đừng có lí gì đến nàng, dù sao nếu biết việc nàng sắp làm, Mẫn nhi có thể lại la hét thất thanh chói hết cả tai đi!

“Thật sự không cần ta đi theo chứ hả?” Nàng thật sự có điều không hiểu a! Phiên Nhân vốn gầy nhỏ yếu đuối, thể lực như thế nào lại trở nên tốt như vậy a? Nàng tình lực có vẻ rất là sung nấn, cũng chưa từng có nghe nàng than một tiếng mệt nữa.

“Không cần, ngươi hãy nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi, ta đi liền hồi rồi về”. Hiện tại nàng hận là không thể lập tức bay ngay tới khe suối nhỏ, mà vẫn còn phải kiên nhẫn khuyên Mẫn nhi.

“Được rồi! Ngươi đi một mình cẩn thận, đừng có đi lâu quá nhé”. Mẫn nhi rốt cuộc cũng chịu thỏa hiệp, xoay người trở lại đội ngũ chuẩn bị hưởng dùng ngọc thiện* (bữa trưa).

” Không vấn đề, ta biết”. Nàng đề ra lời hứa hẹn, rồi nhanh chóng đi về nơi có tiếng nước chảy, không bao lâu, một cái khe suối sạch sẽ xuất hiện ở trước mắt nàng.

“Oa! Thật tốt quá!” Vừa đi vừa nghe ngóng, không nhanh không chậm, cuối cùng cũng tìm thấy, nàng lập tức cảm thấy hưng phấn hẳn lên, vội vàng bỏ đi đôi hài, cởi phiên áo, chạy tới dòng suối.

“Nước lạnh mát quá” Nàng lẹ làng xuyên ra tới giữa dòng nước, vỗ vỗ nước nhiệt tình vào hai má, cảm giác thoải mái vô cùng. Ngửa đầu nhìn lên bầu trời, ah! Hôm nay thời tiết thật tốt, mây trắng ngàn dặm trời lồng đặng, tỉnh lặng quá.

Nàng đi vào thân thể của người này thật tốt quá, do Phiên Nhân có một cái thân thể thực sự khỏe mạnh, trước kia Âu uẩn Đình nàng bị mắc phải căn bệnh cốt tủy suy yếu liên miên, làm cái gì cũng đều hữu khí vô lực, không dám hoạt động mạnh bao giờ, mọi người cũng luôn bắt nàng tĩnh dưỡng yên tĩnh một góc nên đã làm mất đi cá tính thật của nàng.

Hiện tại thấy không như trước, nàng ở vào một cái thân thể khỏe mạnh, mặc kệ có làm bất cứ cái chuyện gì đều cảm thấy sức lực cơ thể vẫn rất thịnh vượng, tinh thần thoải mái như gió trời, cho nên nàng có cảm giác bản thân muốn tự mình độc lập làm tất cả mọi thứ, chậm rãi trở nên kiên cường.

Nàng thích sự chuyển biến hiện tại này, từng chút một, từng chút một chậm rãi đến đích, nàng cảm thấy bản thân cũng đã nhận biết ra rất nhiều chuyện, trước kia nàng luôn cần rất nhiều người giúp đỡ, hoặc là tự bản thân nàng chả thể làm nên nổi cái tích sự gì, hiện tại chính mình đều có thể tự làm mọi thứ, nàng thật sự vui vẻ, ít nhất cứ như vậy, nàng không cần hỏi chính mình, kéo một cái thân đau bệnh miễn cưỡng cầu sống trên đời này là vì cái gì...

” Đi?”. Đang lúc tâm tư Tả Phiên Nhân khoái hoạt vô cùng thì bỗng xuất hiện những âm thanh của tiếng bước chân rất nhỏ nhẹ nhàng tiến lại gần nàng. Nàng tức khắc chạy thật nhanh ra khỏi làn nước, lấy một tốc độ nhanh nhất đi hải, chỉnh trang y phục, sau khi nàng xong hết thì chủ nhân của tiếng bước chân cũng đã xuất hiện phía sau nàng, quay đầu một cái, nàng thật sự bị dọa sốc luôn, này ... Ai vậy nha!

Mặt trời chiếu hạ ánh sáng trên cái trán trọc trọc của hắn thật chói chang, cái thân hình cùng tứ chi phì nộn, thêm cả cái bụng bia siêu bự cũng là ngoại cỡ, bình sinh lần đầu tiên, Tả Phiên Nhân lần đầu tiên trong đời cảm thấy chính mình có thể hiểu sâu sắc được ý nghĩa chân chính của câu thành ngữ “nảo mẫn

tràng phi” (ngồi không mà hưởng – óc đặc bụng phê).

“Tiểu cô nương, làm sao mà ngươi lại một mình ở nơi này? Đến đây, đừng sợ đừng sợ, lão gia sẽ hảo hảo yêu thương ngươi.”

A Tiêu hần bước chân vào giang hồ hơn mười năm nay, chả thích thú cái gì, duy chỉ có rượu ngon cùng mỹ nhân là hần vô cùng thích thú, như thế nào cũng không dứt bỏ được. Lần này là Ôn đại lão gia bảo hần đi thăm dò đường, xem xét tình hình Lãnh gia đi nghênh thân, kia ... Hắc hắc... thuận đường làm cho hần có cơ hội thưởng thức vị ngọt ngào này cũng thật không tệ đi. Vị tiểu cô nương trước mắt này, người gầy nhỏ bé, nhìn thấy hần mà không hề hung dữ la hét, vẫn tĩnh táo “tĩnh trí”.

Nhìn nụ cười trên gương mặt béo ỳ tà ác ... Tà Phiến Nhân cố nén tâm ý sợ hãi đang không ngừng gào thét, thân hình thoải mái tìm đường chạy trốn, tránh được đại sắc lang hung dữ như hổ đói kia.

Không thể nào! Tên ác ôn này thật không biết chọn người đi. Thật không phải là nàng đối với bản thân mình có cái gọi là tự ti mặc cảm, nhưng chính là nàng so với nữ nhân xinh đẹp khác, hoàn toàn không có phong vận xinh đẹp gì hết.

Người nàng hoàn toàn không có chút thịt, còn hay bị Mẫn nhi cười xưng là ”biển đậu bốn mùa”. Nàng đích xác là loại nữ tử hoàn toàn không có biện pháp làm cho mọi người phải chú ý tới mình, ngay cả phúc thẩm cũng lo lắng nàng luôn một mình không có đi ra ngoài sẽ chẳng có ai thèm chú ý. Nhưng thật ra là chính nàng một chút cũng không thèm để ý mới đúng.

Nàng còn nhớ trước đây, có một lão bá đến tá túc ở viện cô nhi mà nàng ở, bởi vì lão nhân rồi không có gì làm, mới đem công phu trung quốc dạy cho các em nhỏ, lúc ấy nàng thân thể suy yếu, mỗi ngày đi theo mọi người luyện một hai thức, nàng đã chẳng còn thể lực, lão bá thấy vậy, liền đặc biệt thiết kế một khóa trình Tà huấn luyện giúp đỡ nàng, dạy nàng làm thế nào để ghim kim, điểm huyết, lắng nghe âm thanh, phân tích công, thủ thế.

Hay nói theo cách khác, chân chính khi gặp phải nguy hiểm, nàng chỉ có thể phòng thủ, nếu thực phải động thủ đánh nhau, sau một hai chiêu nàng đã bị đối phương làm cho phát hoảng lúc sau mới dùng chiêu thoát thân tránh né đi được, nhưng tất cả các loại công phu kỹ thuật đó, ở hiện tại đều không thể dùng đến, nên nàng cũng chẳng bao giờ nghĩ đến chúng, ngược lại từ lúc xuyên về cổ đại này tất cả phải dùng thường xuyên.

“Tiểu cô nương, đừng sợ mà. Ta sẽ không làm thương tổn gì ngươi đâu, đừng chạy nữa”. A Tiêu vừa động thân chạy theo Tà Phiến Nhân vừa gào lên, giờ phút này cứ tựa như con cầm thú giáo hoạt, cư trường không phí chút sức lực cũng bắt được con mồi gầy yếu bé nhỏ, chứ đâu có ngờ, lại phải vội vội vàng vàng đuổi theo đầu.

“Ai ôi” Một tiếng thét kinh hãi vang lên, Tà Phiến Nhân lập tức ngã xuống đất, nàng bắt đắc dĩ nhượng to mắt nhìn nhìn gấu vầy dài chấm đất này, thật không biết đây là lần thứ bao nhiêu nàng bị nó hại ngã đau điếng, không nghĩ tới trong thời khắc cấp bách thế này, nó lại bán độ nàng.

“Ui da! Ngươi ngã làm tâm của ta cũng đau nhói, mau đến đây, làm sao mà bị thương như thế, lão gia ta sẽ lập tức tới an ủi ngươi ngay đây”. A Tiêu hần hôm nay thật đúng là gặp vận may. Ngay cả ông trời cũng giúp hần, thật là đắc lợi không cần phí chút công phu nha.

Tà Phiến Nhân khẽ lấy một nắm té châm ra khỏi bao châm, lúc này không thể trông chờ vào ông trời được, cứ nghĩ tới việc phải khăn trương động thủ mà nàng toát mồ hôi lạnh, nhưng nàng vẫn là biết rõ rằng chỉ có bình tĩnh mới có thể tự cứu, cho nên nàng phải thật bình tĩnh, chờ đợi thời cơ tốt thỏa đáng mới ra tay...

“A” Một tiếng la hét chói tai hết sức thâm, từ trong miệng tên ác ôn trước mắt vang lên, sao gương mặt của hần vận vẹo một cách nghiêm trọng vậy nhỉ? Trong mắt của Tà Phiến Nhân hiện lên tia nghi hoặc, nàng vẫn còn chưa có phóng châm mà, đây là sao thế này? Nàng nhất thời mờ mịt...

Bạn đang đọc truyện *Bồi Già Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Không đến một khoảng thời gian, tự nhiên ở đâu xuất hiện một người ra tay quy phục tên ác ôn, người đó thật đã biến tên ác ôn thành con mèo bệnh quỳ trên mặt đất.

“Đại Đại gia Xin ngài nâng cao quý thủ, buông tha cho tiểu nhân đi mà!” Tình hình như thế nào lại chuyển nghịch thành A Tiêu phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Công phu nhanh trong nháy mắt chưa kịp nhìn rõ, hần đã rút ở đâu ra một vật, là một lưỡi dao sắc bén kề vào cổ họng A Tiêu, ánh mặt trời sáng lạng chiếu xuống còn lóe lóe tỏa sáng. Động tác của hần không hề thay đổi, thanh kiếm trong tay chỉ cần nhẹ nhàng nhích một chút, sợ là lập tức sẽ khiến cho cái đầu của A Tiêu phải dọn nhà.

“Nói! Ai sai ngươi đến đây?” Tiếng nói lãnh khốc cứ như quỷ đến từ địa ngục, không có chút tia độ ấm, không mang theo một chút tình cảm, hần chỉ cần phóng một kiếm, vung tay lên, có thể ngay lập tức chấm dứt một sinh mệnh quý giá, nhưng hần có lẽ một chút cũng không để ý.

Tà Phiến Nhân lúc này thật muốn biết đến tột cùng thực đã xảy ra chuyện gì, làm một động tác đứng dậy, phui sạch bụi bẩn ở trên quần áo, tiếp theo lập

tức đi theo hướng của tên ác ôn cùng vị ân nhân cứu mạng kia, đi lại con đường lúc này chạy qua, đáng tiếc chưa tới được nơi đó thì phía trước vang lên âm thanh:” A! Cẩn thận”. Âm thanh cảnh báo đến bất chợt nhưng nàng vẫn lạnh lẽo phản ứng.

Chỉ thấy người kia hai chân như nhũn cả ra, cả người hiện ra trạng thái suy yếu đích xác là do tên ác ôn, hấn lấy hết dũng khí đánh lại người kia, nắm một nắm thổ sa phóng ra, ra sức lấy mạng người kia, người kia tiện đà bay nhanh né tránh ra, làm trên đất rớt đầy thổ sa.

Vì bảo trụ tính mạng nhỏ bé của mình mà hấn phát ra tiềm lực, hấn nhanh chóng biến mất ngay lập tức trước mắt hai người bọn họ, cho đến khi không còn thấy thân ảnh của hấn đâu hết, mới nghe tiếng hấn hô to trở lại: ” Ta là A Tiếu, ta muốn cảnh báo các người, muốn ta phản bội chủ nhân ta, ta không bao giờ làm đâu, muốn ta phải nghe lệnh người hã, không hề đơn giản như vậy đâu, oa ha ha ha!”.

Tự cho mình thông minh, hấn cười vang khắp sơn cốc rừng cây, làm kinh động cả lũ chim lẫn động vật nhỏ chạy tán loạn, âm thanh của rừng cây vang vọng lại như cũng cười nhạo hấn thật ngu xuẩn hết sức.

“vì cái gì mà lại thả cho hấn đi?” Vừa nhìn thấy tên ác ôn nóng lòng chạy trốn trời chết mắt dạng, cũng không đại biểu là nàng không có nhận ra cái vị ân nhân cứu mạng nàng này có ý buông tha cho tên ác ôn kia.

Người dính đầy cát bụi nhưng không vì vậy mà mất đi sự dũng mãnh, động tác mau lẹ sắc mặt nghiêm nghị, kiếm vừa thu lại, mắt chợt lóe sáng, đồng thời trán hơi nhăn nhăn, hấn cũng sớm bình yên không việc gì thoát khỏi phạm vi công kích, lúc này im lặng mặt lạnh băng người cũng không di động nửa phân.

Người này thật đúng võ nghệ đã cao thâm đến mức kẻ khác không thể đoán dò được nha. Không nghĩ tới loại cao nhân chỉ có trong các tiểu thuyết võ hiệp này, thật đúng là có tồn tại thật nha. Trong lòng Tả Phiền Nhân âm thầm suy nghĩ.

Hấn cũng không có lập tức trả lời vấn đề mà nàng hỏi, hướng đôi mắt đen sẫm cẩn thận quan sát nàng. Hấn biết nàng lần này là một trong những tì nữ đi theo đoàn, hấn nhận ra nàng không phải bởi vì nàng có dung mạo chim sa cá lặn, bệ nguyệt tu hoa, hoặc là nàng có khí chất xuất chúng đặc biệt khác người.

Nhìn nhận một cách khách quan, nàng thật bình phàm, ngũ quan cũng thật bình thường, điều mà khiến hấn chú ý tới nàng, đơn giản là bởi vì nàng luôn tươi cười.

Trải qua nhiều ngày đi đường như vậy, trên mặt của tất cả mọi người đi đường, đều bày ra một vẻ mặt mệt mỏi lao mệt, duy có nàng, thần thái luôn sáng láng hơn hết thấy mọi người, ngay cả giờ phút này cặp mắt hạnh chính trực kia vẫn chăm chú nhìn thẳng vào hấn, không có ra vẻ mềm mại né tránh, cũng không có giống như nữ tử bình thường cúi mặt tỏ vẻ xấu hổ khiếp sợ, đó là một đôi mắt trong suốt như kính, đồng tử biểu thị sự chân thành thẳng thắn, điều đó khiến hấn có cảm giác tò mò cùng khó hiểu.

Nhìn ra người trước mặt đang tỏ ra hết sức bình thường, Tả Phiền Nhân cũng lẳng lặng quan sát hấn một hồi lâu.

Hấn rất chi là cao lớn, chính nàng cho dù có đứng thật thẳng rướn cả chân cũng chưa chắc cao tới được bả vai hấn, hơn nữa xem ra thân hình hấn cũng có vẻ tốt lắm, không, có lẽ nên nói một cách chính xác là thật hoàn mỹ, giấu dưới bộ y phục là một thân hình thon dài, rắn chắc lại khôi vĩ, anh tư bột phát, khí vũ hiên ngang, với một nam nhân như hấn, có lẽ không nữ nhân nào không cảm thấy tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Tóc tai được buộc đơn giản, mấy sợi tóc lòa xòa rơi trước mặt trông hấn thật tiêu sái tuấn lãng, đôi mày kiếm hướng lên hài hòa với đôi hắc mâu* (*mắt đen*) thâm thúy, chiếc mũi hạ huyền thẳng xuống dưới tạo thành một đường cong mở sang hai bên như hai cánh hoa, thần sắc trên mặt hấn cũng để lộ ra một tính cách rất kiên nghị.

Ông trời già cũng thật là hậu đãi cho người này đi. Không chỉ cấp cho hấn một ngoại hình thật chói mắt, mà còn tặng thêm cho hấn một cái đầu thật là tốt. Đúng vậy, chính là hấn làm cho người ta cảm giác hấn là loại người cơ trí phi phàm, năng tin hấn tuyệt đối là loại người thông minh tuyệt đỉnh hơn người.

Khí thế tỏa ra tản mát quanh thân hấn khiến hấn trông không giận mà uy, đích xác là cuồng ngạo bá quyền, chắc hấn không cần phải phí sức sử công phu, đã có thể làm cho người khác khâm phục hấn từ tận đáy lòng.

Lúc này khi mọi người dừng chân ở chạ nghỉ, hấn đi chung quanh để tìm hiểu tình hình, không nghĩ tới lại thấy một tì nữ một mình đi vào rừng, hành vi này đã đủ khiến hấn thấy khó tin, nhưng càng kì quái hơn chính là, nàng lạnh lẽo cõi bỏ hài, kéo cao ống tay áo, tự ý đi xuống dòng suối té nước.

Hấn không thể không thừa nhận, tuy xã hội hiện nay cái nhìn đã cởi mở hơn rất nhiều, nhưng hành vi của tì nữ này thật quá kinh hãi thế tục, thân thể để lộ nhiều chỗ, hấn cũng sẽ không tùy tiện xuất hiện làm gì, hấn cũng biết là cần phải thủ lễ giữ lễ nghĩa liêm sỉ, nhưng mới vừa rồi tên hỗn đản có hành động bất chính nghịch chính đạo kia.

“Vì cái gì mà không hô cứu?” Hấn tuy không phải loại người ra vẻ kiêu nhược, vô năng sợ sự, cũng không có nghĩa hấn cậy mạnh định ngồi trên cây thường chuyện, không thêm cứu người.

Ngay từ đầu hấn không lập tức ra tay tương trợ, vốn là muốn cấp cho nàng một bài giáo huấn, dù sao hấn vẫn rất có lòng tin, muốn ở trước mắt hấn đã thương người là chuyện tuyệt không dễ dàng, nhưng hấn không nghĩ tới nữ tử này không có bị kinh hoàng thất thố, hấn cũng muốn thử xem nàng có thể làm được gì, cứ nghĩ nàng đã có sự tính toán để tự cứu mình. Bất luận thế nào, cuối cùng kết quả vẫn là nàng hoàn toàn không hề biết tự lượng sức mình.

“Sá ...Ác!” Hấn mãi suy nghĩ đột nhiên lúc này mới hồi thần nhìn lại Tả Phiền Nhân, phát hiện ra những lời mà mình vừa mới buột miệng hỏi nàng, “Ta nghĩ nơi cách đội nghề thân một khoảng cách không hề gần, cho dù ta có la to kêu cứu mạng, cũng chưa chắc có người nghe thấy mà đến kịp”. Hơn nữa nàng cũng không muốn nhàm chán mà sinh sự, phá hư không khí vui vẻ của hôn lễ, trước kia đều là Khải Duẫn ở bên bảo hộ nàng, hiện tại nàng tin

tưởng dựa vào thể lực mình cũng có thể tự bảo hộ chính mình.

Đối với đáp án của nàng hấn cũng chưa tin lắm, biểu tình vừa trầm tư, cũng giống như không chút để ý. Đối với tâm tư của nam nhân trước mắt này nàng cũng không nhìn ra được chút gì, một lát sau tự nhiên thấy hấn chậm rãi nói: “Thả hấn đi quá là cừ chi cố ý, dù sao ta vẫn là muốn bắt con cá lớn nên phải quăng dây thả con cá nhỏ, lấy hồ khép thật, nếu có thể bởi vậy làm cho đối phương khinh nhờn thực lực của mình, dùng sức có thể dễ dàng đánh thắng địch nhưng dùng trí mà đánh thắng được địch mới là phương pháp hay”.

Giọng nói nhỏ dần, khuôn mặt nam tử này sinh vẻ khó hiểu. Hấn làm việc xưa nay không bao giờ giải thích lý do với ai, hấn hiện tại là làm sao vậy? Đối với cừ chi khác hoàn toàn với lúc bình thường này của mình, hấn cũng không khỏi ngạc nhiên. Chính ngọ mặt trời chói chang chiếu thẳng vào đầu.

Tà Phiến Nhân có chút giật mình mở lớn mắt, thực là ngoài ý muốn của chính mình vẫn là có được một cái đáp án, bởi vì hấn thoát nhìn, hoàn toàn không phải loại người có lòng kiên nhẫn giải thích hành động của chính mình cho người khác. Đúng rồi nàng nhớ ra mình còn chưa có cảm tạ người ta đã cứu mạng.

Ngay lập tức, Tà Phiến Nhân vội vàng hướng hấn khom người rất cung kính, “Thật sự là thực cảm kích tiên sinh ra tay cứu mạng chỉ” Còn chưa kịp biểu đạt đầy đủ thành ý muốn cảm tạ của mình, đã bị người trước mắt giờ tay ngăn ngay lại.

“Ta không phải giáo thụ”. Hấn nhú hết cả mày lại, đây là lần đầu tiên có người xem hấn thành phu tử * (*thầy giáo*), hấn ngạc nhiên hết sức, hấn tuy chẳng phải loại lỗ mãng thô bỉ vũ phu, cả người hấn từ trên xuống dưới một chút cũng không có tia nhả tục mang hơi thở văn nhân, nữ nhân này chẳng lẽ nhận sai? Hơn nữa vì cái gì mà động tác của nàng lại cổ quái như thế? Phương thức hành lễ của môn nhân này là ở đâu ra?

“A! Thực xin lỗi” Nàng lại sơ sót một lần nữa. Thật sự là không có biện pháp, nàng chính là không biết đối cách xưng hô như thế nào, cái này, nàng nên gọi hấn là cái gì đây? Ân? Vị công tử này, vị thiếu gia này, đại hiệp, kiếm sĩ vẫn là.....

Thấy vẻ mặt nàng ảo não, tựa hồ như chỉ vì chưa kịp nghĩ ra cách xưng hô với hấn thế nào mà trở nên đau đầu nhức óc. Nữ nhân chính là ngu xuẩn, “Lãnh Hạo Thiên”. Cho dù là có phải nói ra tên của mình trước, hấn vẫn muốn tự bản thân nói ra, bản thân hấn luôn tràn đầy khí phách nam nhi.

“Xin hỏi.” Nàng tuy có chút đắn đo, nhưng vẫn là nên dừng cảm hỏi thẳng ra sẽ tốt hơn, “Nên gọi như thế nào cho chính xác a?” Nàng khẽ lắc đầu, cũng có nghĩ ra vài tổ hợp từ hay ho xưng hô cho thấu đáo, nhưng xưng hô thế nào mới chính xác nhất đây?

Không biết vì cái gì, nàng chính là nghĩ muốn biết cách phát âm cùng cách viết tên hấn thật chính xác. Đúng vậy là nàng luôn chú ý tới hấn bởi vì hấn luôn dẫn đầu đội nghênh thân, hơn nữa hấn là cũng là loại khách nhân gặp một lần là không thể quên. Bởi vậy trong lòng nàng càng nảy sinh sự hồ nghi, chả lẽ hấn là bảo tiêu đi theo bảo hộ đội nghênh thân? Nhưng với phong phạm cùng khí độ như hấn, có lẽ nào chỉ là một gã bảo tiêu nho nhỏ?

“Hạo Thiên trong Hạo thiên vông cực” (*Hạo thiên vông cực: công đức vô biên như trời bể, không thể đo đếm*). Với danh khí của Lãnh gia, hấn nghĩ chắc cũng không cần thuyết minh nhiều đi. Tuy hấn cũng biết là nàng cũng thực lớn mật, khiến cho chính hấn tự mình đi giải thích ý nghĩa tên của hấn.

Lãnh Hạo Thiên tên nghe hay thật. “Ta là Tà Phiến Nhân, muốn trình trọng nói với ngươi lời cảm tạ, thật sự cảm kích ngươi hôm nay đã hỗ trợ”. Nàng vỗ nhẹ vào vai hấn, cố gắng tỏ vẻ hữu hảo.

Lãnh Hạo Thiên nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Tà Phiến Nhân đang ra vẻ nhu mì. Đây là ý tứ gì đây? Yêu cầu hấn đòi lĩnh thưởng sao? Hôm nay đúng là hấn đã cứu nàng, là nàng đối với hấn có ân thật.

Duy trì động tác cứng ngắc ban đầu, Tà Phiến Nhân hốt giác nhìn mây đen bao phủ trên đầu, một đàn chim nhỏ bay loạn xạ, thật sự xấu hổ đến cực điểm mất.

Nàng chỉ đơn giản là muốn cùng hấn bắt tay, tán gẫu một chút tã ý mà thôi, nhưng là nàng quên mất đây không có phải là hiện đại, nhìn biểu tình đăm chiêu trên mặt hấn, thì có lẽ là nàng đã làm sai gì đó, hại nàng chỉ có thể đổ lỗi cho sự “hiện đại” của mình, quen không quen, thân không thân, thật chả biết nên làm thế nào đành ngốc trệ ngẩn mặt ra nhìn lên bầu trời.

Đang lúc hai người theo đuổi những suy nghĩ khác nhau thì trong không gian trầm mặc, từ phương xa vọng lại thanh âm quát to truyền đến, đánh thức hai người thoát khỏi ma chú.

A! Là Mẫn nhi ở kêu nàng.

“Có người ở tìm ta, ta cần phải trở về.” Nàng chậm rãi thu tay lại, có chút mất tự nhiên nhìn hấn giải thích, “Ta đây đi trước, cảm ơn ngươi lần nữa Lãnh công tử.”

Không chờ hấn đáp lại, Tà Phiến Nhân tự ý bỏ đi trước, mới chạy được vài bước, nàng đã dừng lại quay đầu nhìn hấn kêu to, “ta thực không rõ việc mà ngươi cần làm khẩn trương tới mức nào, nhưng ta có một đề nghị là ngươi hãy ngưng trang một chút đi, tóm lại là chỉ cần che dấu khuôn mặt của ngươi là được rồi, nếu không làm vậy đại sự của ngươi có thể bị phá hư đấy”. Tặc* (trộm) chỉ cần nhìn thấy khí thế của hấn liền sẽ bị dọa chết ngay, sao còn dám mạnh động để lộ ra cái gì được nữa.

Lãnh Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào bóng hình càng lúc càng xa, lâm vào trạng thái trầm tư. Không thể nghĩ ra được tại sao ở nơi Ôn phủ cực độ hủ bại, lâm vô số chuyện thương thiên hại lý kia, sao lại có một nữ tử như vậy, thật đặc biệt, cũng đủ khơi mào sự hứng thú của hấn, xem ra những ngày sắp tới sẽ không hề nhàm chán.

“Đại ca, ngươi ở mãi đây thì làm sao chúng ta bị đi tiếp được, ngươi làm gì ở đây mà lâu quá vậy”. Lãnh Ngạn Kỳ vừa nhét đồ ăn vào miệng mình, vừa

lên tiếng thắc mắc đại ca hẳn đứng ở đây làm gì?, đi dò đường có cần lâu như vậy không? Hắn ngộ thiện cũng dùng xong hết rồi.

Lãnh Hạo Thiên lạnh lùng liếc mắt quét mặt vào hắn một cái, ”Thực làm ta cảm động, người bận thế nhưng vẫn còn nhớ để đi tìm ta”. Ngờ khi Lãnh Hạo Thiên đầy hàm ý, tiểu tử này đầu óc thật có vấn đề về thần kinh, không có việc thì ở đây làm cái gì. Liếc mắt nhìn vào bộ dáng đang ăn của Lãnh Ngạn Kì, hắn đột nhiên cảm thấy được ... Một chút cũng không đói.

”Ah đại ca ta có cái này đưa người” Lãnh Ngạn Kì vội vàng nuốt hết thực vật trong miệng, sau đó chạy nhanh tới chỗ gánh hành lý lấy ra một đồng lương khô, để chứng minh tình nghĩa của hắn với đại ca ”ta đã giúp người lưu lại số thực vật này, một chút cũng chưa đụng tới đâu”. Hắn Lãnh Ngạn Kì tuyệt không phải loại người bạc tình bạc nghĩa.

”Thực không nghĩ tới làm chủ rể lại mệt như vậy nha, cuộc đời của nhị ca sau cùng chắc chắn sẽ chỉ là thống khổ, cứ nghĩ tới là ta một chút cũng không nghĩ tới chuyện thành hôn.” Thừa dịp mọi người đang nghỉ ngơi, hắn liền tìm đại ca để trò chuyện phiếm một chút.

Hắn cho tới bây giờ đều không thể lý giải nổi người trên giang hồ, vì cái gì luôn xem đại ca hắn như là một kẻ khủng bố vô cùng đáng sợ, hắn ngày thường đều luôn ở bên cạnh đại ca, một chút cũng không thấy đáng sợ gì hết, như vậy có thể thấy rõ lời đồn thổi trên giang hồ tám chín phần mười là có ý thêm mắm chua, không hề đáng tin.

”Điều còn chưa biết được có phải như vậy hay không, người có phải vị cô nương kia đâu mà dám khẳng định như vậy?” Lúc trước hắn cũng thuận tuý hay mở miệng đem chuyện hôn nhân này ra nói giỡn, nhưng lần xảo ngộ lúc này đã lưu lại cho hắn những ấn tượng cũng tâm tình thật tốt đẹp.

”Đại ca người không phải cũng rất xem thường ta chứ”. Lãnh Ngạn Kì không cam lòng chịu nhục bị đại ca coi là trẻ con nên kêu to lên, hắn năm nay cũng đã mười chín tuổi, như thế nào mà đại ca, nhị ca, cùng lão yêu quái(cha) cứ luôn đối đãi với hắn như đối đãi với tiểu hài tử. Nhị ca bất quá cũng chỉ hơn có hai tuổi, mà cũng luôn ra vẻ với hắn.

”Nếu người có thể ôn tồn, đừng hờch hợt là xúc động hét to, mọi người sẽ ngay lập tức đổi thái độ đối đãi với người như một người lớn đã trưởng thành”. Biểu tình trên mặt Lãnh ngạn Kì đầy hàm nghĩa, trong lòng hắn cũng biết đó là sự thực.

Oa! đại ca chính là sâu bò trong bụng hắn rồi. Hắn ngẩng lên thấy đại ca có lẽ nói cũng đúng, đại ca thật đáng sợ. Lãnh Ngạn Kì im lặng suy nghĩ, nhưng cũng chỉ được vài khắc, là lại không nhịn được gân cổ lên.

”Đại ca người có gì đó khác khác. Bất quá chỉ là ra khe suối rửa mặt một chút, mà tâm tình so với mấy ngày nay đã tốt lên rất nhiều”. Thật sự quái lạ, chẳng lẽ nước suối này có diệu pháp gì đặc biệt làm cho tâm tình người ta khoái trá lên sao?

Lãnh Hạo Thiên im lặng hoàn toàn không nói tiếng nào, chỉ thản nhiên lấy đồng lương khô từ trong tay Lãnh Ngạn Kì.

Lãnh Ngạn Kì sờ sờ vào mũi mình tự suy nghĩ không lẽ mình đã đoán nhầm, sớm đã quen với thái độ này của đại ca, cho nên vẫn là nên nói vào chuyện chính sự vẫn hơn, so ra chuyện đó quan trọng hơn.

”Đại ca người xem, không quá ba ngày nữa phải về tới Lãnh gia bảo, nhưng đến tận bây giờ nửa bóng người cũng chưa thấy, chúng ta đều luôn có ý hoãn tốc độ của đội ngũ nghênh thân, cứ đi tiếp như vậy, kế hoạch của chúng ta liệu có thể thành công được hay không nha.”. Ai mà biết được tập đoàn buôn bán phụ nữ (*nguyên văn: bán xuân*) rốt cuộc có xuất hiện hay không na!

”yên tâm đi” Lãnh Hạo Thiên tin tưởng cam đoan, trên mặt còn hiện ra thần thái gian xảo của mèo tìm cách lừa bắt chuột, ”Điều cần làm đã làm, người đi câu chỉ nên yên tĩnh ngồi đợi cá cắn câu đó chính là đạo lý”. Mặc kệ bọn chúng là muốn tiền tài hay muốn bắt người, hai người bọn hắn đều là nhân tài, cũng sẽ không yên lặng ngồi chờ mãi đâu. Nhưng con mồi sớm muộn cũng sẽ tự động cắn câu, lúc đó chỉ sợ không cần bọn hắn tìm cũng tự động mà mò đến.

Mặt trời cô độc chiếu sáng chói chang từ trên cao, không được thư thái làm bạn với đoá mây, cũng không có một tia gió mát vi vu thổi, buồn chán mà phát nhiệt.

Trải qua cả ngày dài bị mặt trời đối đãi một cách vô nhân đạo liên tục phát nhiệt thiêu đốt, thì quãng thời gian lúc ngày sắp tàn là quãng thời gian khiến người ta thấy hưng phấn nhất, gió lạnh từ từ thổi, cất bước cả ngày buồn chán cũng đến lúc được nghỉ ngơi thoải mái. Trong đêm tối, phía chân trời trắng non lộ vẻ sáng tỏ, không gian trong trẻo tĩnh lặng.

Hôm nay chưa tới ngày trăng tròn, nhưng tiểu nguyệt nhân (*trăng non*) lại có gì đó hết sức kiều mị, bí ẩn ... thêm cả chút quý quý, thật giống như sắp sửa có chuyện gì đó chuẩn bị phát sinh.

Người hầu phòng lặng lẽ mở cửa, chậm rãi hướng đèn dầu lên cao, nhìn sang phía đông một chút, ngó sang hướng tây một chút, quan sát thật kỹ càng, sau khi xác định không có sự lạ xảy ra, tất cả đều yên ổn, bên ngoài hoàn toàn không có ai, mới dám đóng cửa lại rồi đi. Nhưng hắn không ngờ tới, trong bóng đêm lúc này xuất hiện một đôi mắt phát sáng như mắt chim ưng, thân hình kiêu ngạo bất động, thủy chung luôn vẫn luôn nhìn chăm chăm quan sát hắn chờ thời cơ.

”Thoải mái quá đi” Sau khi người hầu đóng cửa rồi đi, Tả Phiến Nhân lạnh lẽo mở cửa chạy ra khỏi Lãnh gia quán, nhẹ nhàng không gian tĩnh lặng xung quanh mà hít vào một hơi, nâng hận không thể đem tất cả không khí mát lạnh này nhét vào trong lồng ngực mình, tiện đem ra sử dụng dần, đỡ phải cả ngày chịu ánh nắng nóng bức.

”Hơn nữa...” hướng tới bầu trời đêm nàng thì thầm tự nói, cổ nhân thật sự đi ngủ quá sớm nha. Không biết Lãnh Hạo Thiên ngủ hay chưa nhỉ? Nhớ tới Lãnh Hạo Thiên, khoe miệng nàng ngay lập tức hiện lên một nụ cười duyên mà chính nàng cũng không chú ý tới.

Gặp được một người như vậy nàng cảm thấy mình thực sự may mắn. Tuy nhiên nàng cũng luôn tự nói với mình phải kiên cường, phải độc lập, tâm trạng của nàng thực chỉ có thể bày tỏ với ông trời, vẫn luôn tồn tại rất nhiều điều bất an, dù sao địa phương này với nàng mà nói, chung quy vẫn là một hoàn cảnh hết sức xa lạ.

Nàng phi thường cố gắng muốn đi chứng minh, rất nhiều sự tình có thể tự mình chứng minh, nhưng bản thân nàng hoàn toàn không hiểu thói quen, phong tục ở đây, mỗi lần gặp mặt đều gây ra điều thất thố ... Nàng trừ bỏ mù mịt vẫn là mù mịt.

Hơn nữa nàng một chút cũng không muốn làm cho mọi người phải lo lắng cho nàng, thời điểm này nàng đại bộ phận luôn phải vô trang che đậy chính bản thân mình, làm cho nàng thoát nhìn kỹ thực so với “Tả Phiến Nhân” trước đây không có khác biệt.

Ngay tại sân sau, nàng gặp Hạo Thiên. Cũng không biết vì cái lẽ gì, cứ nhìn thấy hắn, là nàng lại nghĩ muốn lại gần hắn, đây là bình sinh lần đầu tiên nàng chủ động nghĩ muốn thân cận với một ai đó.

Mà nàng và hắn thật sự cũng không có nảy sinh chút sơ cảm nào, gặp mặt không đến vài lần thì nàng trực tiếp gọi đích danh tên hắn luôn, tuy nhiên có điều không thể lý giải nổi, đó là cái cảm giác lạ lùng ngày một trở dậy mạnh mẽ trong lòng nàng là cái gì, Hạo Thiên lúc này cũng đã trông thấy nàng, nhưng phản ứng trên mặt hắn trông thật kỳ quái.

Nàng thật sự thích cảm giác được ở cùng một chỗ với hắn, nhưng hắn có đôi khi giống y như lão gia gia* nàng (ông), hắn có chút bảo thủ, mặt lạnh lại luôn im lặng giống người già, nhưng cũng giống như Mẫn nhi luôn đối tốt với nàng, hắn đem lại cho nàng cảm giác, hắn sẽ không bỏ rơi nàng nếu nàng gặp khó khăn.

Mặc kệ nàng có làm cái gì không hợp lý hoặc có hành động sai lầm, hay cùng kẻ khác phát sinh tranh cãi, hắn cũng sẽ luôn giúp đỡ nàng, quan tâm nàng, bảo hộ nàng, bỗng nhiên nàng nhớ tới tình cảm của Khải Duân với ý trung nhân, nàng cảm thấy được chính mình giống như có thể hiểu được cái loại cảm giác của Khải Duân.

Lãnh Hạo Thiên khẽ cười khỏ, nhìn nữ nhân đang ở cách mình không xa kia mà thấy kinh ngạc, không biết nên nói thế nào, đành lắc đầu cảm thán. Nửa đêm không đi ngủ, mà lại đi ra ngoài một mình thế này, đại khái cũng chỉ có nàng, mỗi lần hắn đi dò đường, tra xét tình hình, là lại vô tình gặp được nàng.

Hắn vẫn không có nghĩ ra cái cảm giác của mình với Tả Phiến Nhân rút cuộc là loại cảm giác gì, kỳ thực cũng không biết nên phân tích thế nào, cũng không muốn phân tích, nàng thật đặc biệt, ít nhất là nàng rất khác với các nữ tử khác.

Con người nàng thật tự nhiên, khoáng đạt, không có nửa điểm tâm cơ, cá tính của nàng trầm ổn điềm tĩnh, nàng cũng rất ngây thơ và không thông hiểu sự đời, tuy nhiên ở nhiều thời điểm nàng lại xuất hiện một số cử chỉ rất kì quái khiến kẻ khác không tài nào đoán nổi, nhưng căn bản mỗi khi hắn ở chung với nàng, không biết tại sao, chính là cảm thấy thực thoải mái, tự tại.

Hắn còn nhớ rõ lần thứ hai khi bọn hắn gặp mặt, hắn vì lễ giáo mà khiến cho bàn tay nhỏ bé của nàng bối rối, nguyên nhân chính là, hắn không hiểu tại sao nàng vì duyên cớ gì mà y phục lại không kín đáo, để lộ đoạn cổ tay trước mắt hắn.

Lần thứ ba gặp mặt là khi hắn đang từng bước lại gần nàng, thấy nàng đi ngắm cảnh, nhưng bao nhiêu chỗ tốt không đi, lại lao vào xào huyết của địch nhân, làm hại hắn phải ôm nàng rất nhanh chạy thoát khỏi hiện trường, lần đó hắn thực cảm thấy mình giống như loài chim bay vừa bắt được con mồi.

Lại một lần gặp mặt nữa, nàng lúc đó còn trực tiếp ôm chặt lấy hắn, nguyên nhân bởi vì nàng chạy đi ngoạn thủy, xông xông xáo xáo bơi lội thì bị một con thủy xà công kích, nàng sợ tới mức liều mạng lao vào người hắn ôm thật chặt.

Mỗi lần ở cùng nàng thì tựa hồ như có tình huống bất ngờ đang chờ hắn, thế nhưng hắn phát hiện, bản thân hắn một chút cũng không để ý.

Hắn không thể giải thích ý tưởng trong lòng mình, hắn đương nhiên cũng biết được vì danh dự của nàng, chính mình hắn là cùng với nàng bảo trì một khoảng cách nhất định, nhưng hắn cũng không muốn dùng lễ giáo trói buộc nàng, hắn thích thấy nàng được tự do tự tại mỉm cười, càng thích được ở cùng một chỗ với nàng.

“Không phải là ta đã bảo ngươi đừng có tự ý hành động một mình hay sao? Nếu thực sự gặp nguy hiểm, thì phải làm sao bây giờ?” Ngôn từ biểu đạt vô vàn sự quan tâm, vừa nói chuyện hắn vừa cởi áo choàng của mình choàng lên thân hình gầy nhỏ của nàng, ” Ban đêm sương lạnh, sao không mặc thêm áo vào” Trong miệng không hề có chút ý trách cứ, chỉ có sự quan tâm nồng đậm.

Tả Phiến Nhân hơi cúi đầu trừng mắt nhìn hắn, ” Hạo Thiên, giờ này sao còn chưa đi ngủ?” Nàng nhìn hắn miệng cười ngọt ngào, rồi lập tức bỏ nhào vào trong lòng hắn, lòng ngực hắn như có lửa, rất ấm áp, nàng một chút cũng không cảm thấy hành động thân mật này có gì không đúng, nàng đơn thuần chỉ muốn lại gần hắn hơn một chút.

“Ta biết ngươi là quý say rượu đi lang thang, còn ta tốt xấu cũng là bảo tiêu đi theo đội ngũ nghênh thân, ngươi nghĩ xem ta làm sao dám đi ngủ?” Đối với nữ nhân này, mỗi khi ở cùng nàng, hắn luôn không tự chủ mà để lộ ra gương mặt dịu dàng cùng cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng.

Nghe xong những lời hắn nói, Tả Phiến Nhân lấy vẻ không phục, nói, “Ngươi nói oan uổng cho người tốt! Cái gì là quý say rượu, ta chính bởi vì không ngủ được, cho nên mới muốn đi ra ngoài, cho thư giãn gân cốt một chút, tiện trợ giúp giấc ngủ. Cổ nhân nên đều đi ngủ quá sớm, ta đây là người hiện tại giờ này mà đã đi ngủ thì mới là kì quái đấy”.

“Cổ nhân nên đi ngủ sớm?” Lãnh Hạo Thiên thực sự không lý giải nổi những lời nàng nói, “Ngươi nói điều đó có nghĩa là gì?”

” Ách..... Này.....” Tả phiên nhân nhất thời không biết nên giải thích thế nào, nàng làm sao dám dám để lộ những điều bí ẩn trong trái tim mình ra ngoài, Cái này” Có ý tứ a “ xem ra giờ phút này cũng chỉ có thể nói loạn lên để khoả lấp,” Chính là..... Chính là nói người nên sớm một chút ngủ.”

” Là như thế này sao?” Lãnh Hạo Thiên tỏ ra không tin.

” Dù sao.....” Nàng quyết định lên giọng nhằm khoả lấp , ” Dù sao chính là như vậy đó! Người đừng hỏi ta nữa mà.”

Hắn cũng đã sớm có thói quen bao dung với những cử chỉ cùng ngôn từ kì quặc của nàng, Lãnh Hạo Thiên cũng không hỏi nhiều nữa, ôn nhu điểm điểm lên trán nàng, ” Nếu người bảo ta đừng hỏi ta sẽ không hỏi, nhưng giờ là canh ba nửa đêm, một vị tiểu cô nương một mình đi du dương rất là nguy hiểm, đi thôi, trở về”. Nhẹ nhàng ôm chặt nàng vào trong lòng ngực mình, Lãnh Hạo Thiên dẫn nàng nhắm thẳng Lãnh gia quán trở về.

Nàng thật vẫn còn chưa muốn đi ngủ mà, ” Uy! Hạo Thiên, người công tác ở Lãnh Gia, nhất định biết rõ tình hình Lãnh gia, ta hỏi người một chút, lãnh gia có phải là thế lực rất giàu mạnh hay không?” Bọn họ chỉ đưa đội ngũ nghênh thân từ bắc thượng tới Giang Nam, trải qua rất nhiều chỗ đường xá hoang vắng hay núi rừng nguy hiểm, từ việc bảo vệ người lẫn việc lo tiêu phí* (*chi phí trên đường đi*), tất cả đều xuất phát từ Lãnh gia, bọn họ cũng có rất nhiều các phân hành đường quán nên có lẽ cũng phải có rất nhiều tiền.

“vì cái gì mà lại tò mò?” Hắn không để ý tới câu hỏi của nàng lắm, tuy hiểu là nàng quyết không phải loại người tham tiền tài cùng vinh hoa phú quý, nhưng hắn nghĩ cũng không nên lộ ra nhiều quá.

“Ta nghĩ là nếu Lãnh gia giàu mạnh lại có uy lực trong lời nói, vậy thật tốt quá, bởi vì như vậy thì Uyển Linh nhất định có thể...” Tả Phiên Nhân vốn muốn đem ý nghĩ của mình bật thốt ra ngoài nhưng phát hiện mình lại sơ suất nói nhảm, ” Ách ... Ta nói là tiểu thư nhà chúng ta có thể sống thật tốt qua ngày”.

Uyển Linh trước kia ở Ôn phủ chịu vất vả quá nhiều rồi, nàng thật hy vọng Uyển Linh đến Lãnh gia sau này, có thể sống thật hạnh phúc, dù sao một vị tiểu thư thật tốt như nàng rất hiếm có nha.

“Ân hừ” Lãnh Hạo Thiên khẽ phun một hơi từ trong miệng ra, tựa hồ như đối với đề tài này không có hứng thú, mục đích chính vẫn là ôm nàng hướng về khu phòng dành cho người hầu ở.

“Người tính trả lời cái gì thế? ta không hiểu”. Không gạt đầu, cũng không phủ nhận, thì rốt cuộc nàng biết phải hiểu thế nào?

“Không trả lời câu hỏi của ta thì thôi vậy”. Nàng nghĩ tốt hơn không nên tiếp tục lãng phí thời gian nữa, bỏ qua câu hỏi này thôi, hắn thật lạnh lùng vô tình quá đi, có vậy mà cũng không trả lời nàng.

Không có hứng thú, được thôi. Đối đề tài, ” Người nói cho ta biết, các người có phải đang ở trong bóng tối tiến hành kế hoạch bí mật đối phó với địch nhân gì đó không. Hoặc có phải các người cùng người ta kết thù oán phải không?” Nếu không chỉ là kết hôn đơn thuần cần chỉ phải có bảo tiêu đi theo hộ vệ. Ôn gia lại không phải xuất ra nhiều sinh lễ tiền bạc gì cho lắm.

Hơn nữa bọn họ từ khi khởi hành đến giờ, tuy có thể nói là sóng êm gió lặng, nhưng trên thực tế tựa hồ lại hoàn toàn không có như vậy, những người khác không hề có cảm giác nguy hiểm đang đến, có lẽ là vì đã chịu qua nhiều huấn luyện gian khổ, trực giác của nàng nói cho nàng biết không đúng như vậy, bề ngoài yên tĩnh không có nghĩa là sẽ không xảy ra chuyện gì, bằng không Hạo Thiên bọn hắn đi theo bảo tiêu, giờ này còn ở bên ngoài đường quán, nếu không phải chuẩn bị đối phó địch nhân thì cần gì khẩn trương cảnh giác như thế, cũng tùy lúc cần phải phòng vệ, cho nên nàng suy đoán có thể là đã đột ngột phát sinh tình trạng khẩn cấp.

“Người suy nghĩ miên man quá nhiều rồi. Ngày mai sẽ về đến Lãnh Gia bảo , người nói còn có thể xảy ra cái sự gì, thực sự nếu có chuyện phát sinh, thì đại khái cũng là do người đi lung tung gây ra chuyện rồi gặp họa”. Hắn cố ý tránh né câu hỏi của nàng, bằng cách nói sang chuyện khác.

“Người đừng nghĩ tới chuyện lãng tránh câu hỏi của ta, nói mau” Nàng dơ hai cánh tay “kiểu nhược mềm mại” ôm vòng qua cổ hắn, thể hiện ý uy hiếp lẫn dọa dẫm

Nhưng là nàng sai lầm rồi, nàng tựa hồ như đã hoàn toàn xem nhẹ một điểm quan trọng, những người tập võ đều không tùy tiện để cho người khác lại gần mình, kể cả nàng có vòng được tay qua cổ hắn đi nữa, thì cũng là do hắn để mặc nàng tùy theo ý mình, chứ còn muốn đe dọa hắn, đội thêm tám trăm năm nữa đi.

Hắn thuận thế chuyển vòng tay sang ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, bắt đầu đi lên tiếng thờ dài, ” Ta đã nói với người là không có việc gì, mà người lại không tin, hại ta cũng không biết nên trả lời thế nào”.

Hắn nhìn thật sâu vào mắt của nàng, hắn thật không thể lộ ra quá nhiều, một phần là vì không muốn làm cho nàng hoảng sợ, nếu lấy cá tính tò mò của nàng để xem xét thì chắc chắn nàng sẽ đòi theo, thực nếu phải ở trước mặt nàng chém giết đánh nhau, hắn không bao giờ muốn để cho nàng nhìn thấy cảnh hắn chém giết .

Một phần khác còn lại là hắn không muốn nàng phải chịu bất cứ thương tổn gì, tuy hắn không biết rõ chính bản thân mình vì cái gì lại có nhận thức như vậy, những loại ý niệm kiểu này chưa từng phát sinh ở trong đầu hắn, lúc bản thân hắn phát hiện hắn muốn bảo hộ cho nàng, hắn cũng không muốn phủ nhận, chỉ là... Haiz! Nếu người trong giang hồ biết “lãnh diện ma sát” hắn lại cũng có những nhu tình như thế này, thật đúng là không thể hiểu được sẽ nghĩ như thế nào đây?

Trên vẻ mặt hắn lộ ra đầy vẻ dăm chiêu, nhìn hắn như thế làm sao nàng có thể tin tưởng được đây?

“Thật sự không gạt ta?” Nàng rất rõ bản thân mình vì sao lại cố chấp như vậy, cảm giác bất an hiện hữu trong lòng nàng vẫn không hề biến mất, nàng

thực sợ hãi, nàng cứ cảm thấy có gì không tốt sắp sửa phát sinh, vạn nhất có người muốn đã thương làm hại hấn thì nàng biết làm sao bây giờ? Nàng đương nhiên cũng biết là nàng không biết tự lượng sức mình, nhưng nàng thật sự muốn tìm cách giúp hấn.

Hấn là lãnh Hạo Thiên, theo như những gì trong lời nói hấn nói, thực sự không hề có gì khả nghi hết nhưng nàng vẫn tiếp tục nghi ngờ, kỳ quái chính là, hấn vì cái gì có thể nhẫn nại đối với sự khiêu chiến của nàng như vậy? “Không có ta không hề gạt người gì cả”.

“Được rồi, người nói như thế nào thì là như thế, nhưng sao” Tả Phiên Nhân không cam lòng cũng không muốn nhận là mình đã thua, nhưng nàng không nghĩ tới chuyện lời còn chưa nói hết, thì cả người đã bị Lãnh Hạo Thiên bế lên, dùng công phu nhoáng mắt một cái, đưa hai người bọn họ ẩn náu ở một chỗ kín đáo, tiện quan sát thấy một bóng ma đang len vào đường quán.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tả Phiên Nhân phản ứng cực nhanh cảm nhận được hành động của Lãnh Hạo Thiên không hề bình thường, lập tức phối hợp với hành động của hấn giảm thấp âm lượng của chính mình.

Người xem! Lãnh hạo thiên dùng ánh mắt trả lời vấn đề này.

Chỉ thấy ở trong bóng đêm, một đám hắc y nhân đang cẩn thận che dấu bản thân, đồng thời cũng quan sát bốn phía, nếu không có Lãnh Hạo Thiên chi, nàng thật đúng là không nhìn ra đã phát sinh chuyện gì đâu.

Rốt cuộc cũng đợi được tới thời điểm địch nhân hành động. Ánh mắt của Lãnh Hạo Thiên đột nhiên trở nên âm trầm, liền như vậy trong nháy mắt biến đổi hoàn toàn, người trong gang hồ chỉ cần nhìn thấy ánh mắt của lãnh Diện ma sát hấn cũng đủ tăng đậm tâm hồn.

“Ta sẽ lập tức đưa người trở về phòng”. Lãnh Hạo Thiên cúi đầu nhìn Tả Phiên Nhân nói nhỏ, lập tức ôm lấy nàng hướng về phía phòng của nàng mà đi động nhanh chóng, đồng thời tay cũng tung chưởng phong đánh về phía cửa lớn của đường quán, tạo nên âm thanh có ý muốn nhắc nhở người nhà họ Lãnh.

Quả nhiên không lâu sau, trên không trung vang lên tiếng nổ, Lãnh gia rất nhiều người phi thân ra, theo tiếng gió âm thanh của tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên, chính là đã xảy ra đánh nhau.

“Người nói cái gì?” Tả Phiên Nhân trừng lớn hai mắt kinh ngạc hỏi, “Vì cái gì?” Nàng thật không dám tin tưởng, xuất hiện nhiều người xấu như vậy, phản ứng đầu tiên của hấn thế nào lại là mang nàng đưa trở về phòng.

“Vì cái gì nào cơ?” Lãnh Hạo Thiên đồng dạng không hiểu rõ lắm đành lên tiếng hỏi lại, địch nhân cũng sắp đánh tới tận đây, hấn tuy là không xem ở trong mắt, nhưng nàng thì chỉ là một nữ tử yếu đuối hấn không thể cho phép nàng đứng một bên xem cuộc chiến, hấn không hề muốn thấy nàng bị địch nhân đe dọa.

“Ta có thể giúp người.” Tả Phiên Nhân vội vàng vàng giải thích, nàng sờ đi đề ra nghi vấn là do muốn giúp hấn nha! Cho nên nàng một chút cũng không đồng ý, vì cái gì Lãnh Hạo Thiên phải đem nàng đuổi về phòng.

“Người im lặng ở yên trong phòng chính là trợ giúp lớn nhất đối với ta”. Lãnh Hạo Thiên có chút bất ngờ đến từng cả người ra, hấn đường đường là một đại nam nhân đình thiên lập địa khi nào lại cần tới sự hỗ trợ của nữ nhân, càng huống chi đối với đám kia hấn một chút cũng không coi chúng vào đâu.

“Cho dù người có đem ta trở về phòng không cho ta ra ngoài cũng không sao cả, ta có thể tự mình đi”. Tả Phiên Nhân khi tới gần cửa phòng một đoạn, vội vàng lên tiếng, nàng tuyệt đối không phải muốn làm cho hấn phải vương bận, mà nàng đơn giản là chỉ muốn giúp hấn.

“Ta là vì muốn bảo vệ người cho tốt nên mới để người ở trong phòng, chứ không phải là có ý muốn mặc kệ người đâu”. Lãnh Hạo thiên khẩu khí biểu đạt đầy tâm ý bất đắc dĩ. Vì cái gì mà nàng lại không giống như ấn tượng của hấn về nữ nhân thông thường? vì cái gì mà nàng không nhất gan sợ sự như nữ nhân bình thường khác.

“Ta biết là người làm vậy là muốn tốt cho ta, nhưng chính là ta cũng muốn giúp người mà. Người xấu nhiều như vậy, vạn nhất người đánh không lại bọn hấn, hoặc là có người ở sau lưng người âm toán, thì phải làm sao bây giờ?”. Chỉ cần là người xấu, thì có là cổ đại hay hiện đại cũng hết như nhau, đều giống nhau ở chỗ âm hiểm gian xảo lại quý kẻ đa đoan. Cho nên nàng càng phải giúp hấn, nàng không hy vọng hấn sẽ gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì.

Lãnh Hạo Thiên quan sát nàng mà không nói một câu nào, nàng luôn ăn nói tùy tiện với hấn như vậy. Gang hồ đến tận cùng có bao nhiêu cao thủ hấn không biết rõ lắm, nhưng chỉ nói chuyện trước mắt thôi, hấn rất có niềm tin rằng, kẻ có thể đánh thắng Lãnh Hạo Thiên hấn, vẫn còn chưa có xuất hiện.

Những lời nàng nói xem như tương đương với những lời khiêu khích hấn, dù sao trên đời này nếu có ai dám khinh thường hấn như vậy, hấn tuyệt sẽ không bỏ bỏ cho kẻ đó, nhưng vì cái gì mà trong lòng ngực hấn không có một chút lửa giận? Hấn nghĩ mãi mà không ra, nhưng thực chất rất đơn giản đó là vì những lời nàng nói đều xuất phát từ tâm lòng thật tâm lo lắng cho hấn mà thôi.

Thôi bỏ qua ,hấn phải lập tức thoát ra khỏi loại cảm giác hoàn toàn không quen biết này, mà cũng ngay trong phút chốc, hấn có một quyết định mà chính bản thân hấn cũng không thể nào tin tưởng được.

“Người cam đoan sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, mặc kệ bất cứ chuyện gì phát sinh chứ?” Phải mang theo thêm một người, đối với hấn một chút cũng không thấy mệt mỏi, trên mặt hấn lúc này thể hiện đầy sự nghiêm túc lẫn cương quyết, hấn sẽ không vui nếu thấy nàng phải chịu thương tổn gì.

“Ân, không vấn đề, ta cam đoan”. Tả Phiên Nhân vội vàng nhắc tay đưa lên thề biểu thị sự thành tâm. ” Ta cam đoan sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn đi theo bên người người, hơn nữa ta cũng sẽ tuyệt đối im lặng, tự bảo vệ mình, cho người một chút đều cảm giác không có sự tồn tại của ta”. Nàng là đi theo để hỗ trợ hấn, cũng không phải là muốn đi theo để gây phiền toái cho hấn.

“Vậy thì chúng ta cùng đi” Khẩu khí cực kì bất dắc dĩ, quyết định này của hắn không biết có gây bất lợi gì cho nàng không đây.

Phi thân một cái, đã đưa hai người đồng thời yên vị trên nóc nhà, trong đêm tối đen kịt chỉ thấy đao quang kiếm ảnh loang loáng, địch nhân tới đánh lên ước chừng có tám, chín người, tất cả đều thân vận hắc y, hắc khổ, đầu quấn khăn đen che kín, bọn hắn bị đuổi đánh kể cả cơ hội ra tay cũng đều không có, thắng bại dường như đã phân.

“Đại ca?” Lãnh Ngạn Kỳ một cước đã văng một gã hắc y nhân, phân thân ngó về chỗ Lãnh Hạo Thiên đang đứng ở ngay sau hắn, Lãnh ngạn kỳ hắn lập tức sợ tới mức thiếu chút nữa ngã ra chết ngất, “Ngươi...” Trong lòng ngực không phải là đang ôm một nữ nhân chứ?

Giật mình không chỉ có Lãnh Ngạn Kỳ, tất cả người nhà Lãnh gia khi từa tới nơi trông thấy cảnh đó đều giống như bị điểm huyết yên lặng bất động, không một ai ngoại lệ.

”Làm sao vậy? Sao lại thế này?” Đang ở trong lòng ngực Lãnh Hạo Thiên, Tả Phiến Nhân cũng lập tức khẩn trương đứng lên, ”Hạo Thiên làm sao bây giờ, mọi người làm sao mà laii đồng loạt bất động như thế này? A! những người đó muốn bỏ chạy kia”.

Quýnh cả lên, Tả Phiến Nhân tựa hồ như cũng quên mất là bản thân mình không có đứng trên mặt đất, mà vẫn là đang ở trên nóc nhà, vội vàng tiến lên đuổi theo.

“Đừng gấp”, Lãnh Hạo Thiên trước hết thoải mái đỡ nàng đứng lại, rồi sau đó hắn mới mở miệng, thanh âm lạnh lẽo không có chút độ ấm, “Nếu hôm nay đám tặc nhân này trốn thoát, hậu quả ta sẽ tự mình gánh chịu”.

Như là một câu chú ngữ ma mị, Lãnh Hạo Thiên vừa nói xong, tất cả người bị hóa gỗ cũng tỉnh lại, lập tức quay về sau đuổi bắt địch nhân, các vị hắc y nhân đã bị thương từ trước bây giờ lại càng bị thương thêm nhiều chỗ mới, trong chốc lát đều đã bị trói thành một đoàn.

“Dì? Bọn hắn sẽ bị mang tới nơi nào?” Sau khi an toàn đứng trên mặt đất, Tả Phiến Nhân đã muốn tìm hiểu bộ mặt thật của đám hắc y nhân kia, nãy giờ chưa có thấy cái gì hết, đám hắc y nhân kia hiện giờ cũng đã bị một đoàn người áp tải đi xuống.

“Sẽ có người xử trí bọn hắn thôi”. Thái độ của Lãnh Hạo Thiên có chút bất an nhìn Tả Phiến Nhân, ngữ ý giải thích không rõ.

”Chính là.....”

”Đại ca, nàng là ai?” Tả Phiến Nhân chưa kịp nói hết Lãnh Ngạn Kỳ đã thô lỗ chen ngang ”Chúng ta thì mọi thời điểm đều phải ở trên nóc tòa nhà, người thì lại ở đây ôm cái..... Đây là nữ nhân hay nam nhân a!” Hắn đi vòng quanh Tả Phiến Nhân ánh nhìn chăm chú đầy nghi hoặc,” A! Ngươi cũng tùy tiện thật ! Dù sao người mà ngươi ôm trông không giống nam mà cũng không giống nữ, sở thích của ngươi cũng kì lạ thật?”

“Thật quá đáng mà”, Tả Phiến Nhân hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng lên của mình, “ta đương nhiên là nữ nhân”. Hắn như thế nào mà có thể không nhìn ra nàng là nam hay nữ được, tuy là nàng so với nữ tử thông thường thì có chút gầy yếu, nhưng nàng vẫn đường đường chính chính là nữ nhân nha!

“Đừng thế”. Lãnh Hạo Thiên âm thanh tức giận, sau khi an ủi nàng thì trừng mắt nhìn tiểu đệ, ”Không phải là ta đã bảo ngươi không có việc gì thì đừng có ăn nói lung tung sao?” Ý câu nói tràn ngập nồng đậm ý vị cảnh cáo, quả nhiên sau đó, chỉ thấy Lãnh Ngạn Kỳ trước kêu rống lên một tiếng, sau đó thân người bay bổng lên khỏi mặt đất, hai chân nhanh chóng lui về sau ba thước.

“Hắn lại làm sao vậy?” Tả Phiến Nhân hai tay khẽ lay lay Lãnh Hạo Thiên, đầu ngón tay khẽ chạm vào ngực hắn, nàng tuyệt không phải loại người ái mộ hư vinh, lại càng không phải loại người coi trọng vẻ bề ngoài, bị người coi thường như vậy, nhưng người đó vẫn là đệ đệ của Hạo Thiên, nàng thật không bỏ qua không được.

“Hắn bất quá là đã tự chịu báo ứng thôi”. Nàng hoàn toàn không đồng tình với cách nói của hắn, ”Đừng như vậy, ta không thích nhìn thấy ngươi nhú mảy”. Lãnh Hạo Thiên nhẹ nhàng phe phẩy tay trước mặt nàng, hắn không muốn nàng trở nên mất hứng.

“Phiến Nhân, ngươi ở đâu a?” tiếng gọi lo lắng từ sau vọng đến gần, lại thêm một tiếng gọi nữa, đánh thức hai người thoát ra khỏi thế giới riêng.

”Ta ở đây này, mần tý tý.” Tả phiến nhân vội vàng lên tiếng trả lời,” Có chuyện gì vậy? Đã phát sinh chuyện gì sao?”

“Phiến Nhân ngu ngốc”. Mẫn nhi vừa đến nơi thấy Tả Phiến Nhân, mạnh mẽ lao tới ôm lấy người nàng, “Ngươi đã chạy đi đâu vậy? ngươi dọa mọi người sợ chết mất”. Như là đột nhiên nghĩ ra cái gì, Mẫn nhi lại đẩy nàng ra, liền sau đó ngó đông, ngó tây, ngắm nghía xem xét trên người Tả Phiến Nhân xem có cái gì không ổn không.

”Ngươi là đồ ngốc”. Phúc thẩm vừa đến, âm thanh vang lên cũng tiến lại ôm trằm lấy nàng, ”nơi nơi đều tìm không thấy ngươi, chúng ta sợ muốn phát điên cả lên, không việc gì là tốt rồi, không việc gì là tốt rồi”. A di đà phật, thật sự là ông trời phù hộ a!

“Thực xin lỗi nhiều nha, Phúc thẩm”. Nàng ôm chặt phúc thẩm, về mặt đầy về áy náy, rồi nàng chợt nhớ lại hành động của Mẫn nhi vừa rồi, nàng mới nhớ tới những người bị nàng bỏ quên nãy giờ, ”Ta không phải là cố ý không nói tiếng nào mà bỏ chạy ra ngoài đâu”. Nàng cũng nghĩ thật ra mình có thể ra ngoài chút thôi thân không biết quý không hay, đi ra ngoài dạo bộ một chút rồi trở về ngủ, ai biết sự tình lại biến thành như vậy.

“Phiến Nhân”. Cuối cùng là âm thanh của Ôn Uyển Linh, hốc mắt cũng ngập tràn nước, ”Ngươi không có việc gì chứ”. Mới vừa rồi ở trong phòng nhìn thấy bóng người lướt qua, nàng sợ tới mức tim thiếu chút nữa là ngừng đập.

”Thực xin lỗi nhiều. Là ta đã hại các người lo lắng cho ta”. Tả Phiên Nhân lên tiếng giải thích, nước mắt cũng rớt nhanh xuống dưới.

Trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh của tiếng khóc vang lên, bốn nữ nhân liền như vậy đồng loạt khóc, khóc đến nỗi những người bên cạnh nhìn thấy cũng thấm cảm thấy kinh ngạc, đầu óc mờ mịt.

“Ai có thể hào tâm nói cho ta biết,” Lãnh Dực Vi thần tình tỏ vẻ không hiểu, ”Đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Vừa mới hỏi, bọn hắn là bình phân hai lộ, Ngạn Kì làm nhiệm vụ vây bắt hắc y nhân, còn hắn làm nhiệm vụ hộ vệ bên ngoài phòng thê tử, hắn cũng không biết cuối cùng là đã phát sinh chuyện gì, mà ba nữ nhân đang ở trong phòng nhất thời lại chạy hết cả ra ngoài, hại hắn chỉ còn cách phải đi theo bên cạnh các nàng xem có gì ngoài ý muốn phát sinh hay không.

“Ta mới là cần phải biết thực đã xảy ra chuyện gì”. Lãnh Ngạn Kì đỉnh đạc bước lên đứng lên bên cạnh nhị ca hắn, một bên ngực nhói đau, đồng thời tâm không hề ngừng la hét, đại ca xuống tay không khỏi quá nặng đi. Hắn đến bây giờ vẫn muốn làm cho rõ ràng tình huống hiện tại.

“Xem ra ngày mai thời tiết hẳn là không tồi”. Nhìn chăm chăm vào ánh trăng sáng tỏ khắp nơi, Lãnh gia lão đại Lãnh Hạo Thiên quang bút xuống lại nhấc rượu lên, ban đêm thanh tĩnh hẳn thật cao hứng muốn viết vài câu.

Không dư thừa cũng không vô nghĩa, cũng không có giải thích rõ ràng, đêm nay mọi người ở đây dù chưa có được câu trả lời thỏa đáng nhưng tất cả cũng đã giải tán nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Già Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tin tức Lãnh gia bảo có việc vui lan rộng khắp nơi, trong phạm vi trăm dặm truyền đi nhanh chóng không người nào không biết, bất luận là người trên ,kẻ dưới, phú hào chi họ, hoặc lão nhân , dân chúng tâm thường, đông đảo các hộ gia đình dù giàu hay nghèo, đều vì sự kiện này mà không khỏi phấn chấn.

Các hộ gia đình giàu có thì nghĩ muốn thừa dịp cơ hội này, mang lễ vật thật to đến chúc mừng, được lưu lại Lãnh Gia bảo là một cơ hội không tồi, có thể giúp cho địa vị của mình càng được củng cố nâng cao thêm.

Về phần đông đảo thường gia, sở dĩ cũng vui sướng vạn phần, đầu tiên đó là bởi vì bọn họ từ xưa tới nay, đều luôn được Lãnh gia bảo ra tay tương trợ, hiện giờ Lãnh gia bảo có đám cưới, đương nhiên phải hào hào đi chúc mừng người ta.

Lý do còn lại là bọn họ chỉ là dân thường, khi nào thì mới có thể được chứng kiến một đại tiệc lớn như vậy, cho nên dù thế nào bọn họ đều phải chạy đi một chuyến, cho nên vì vậy mà có rất đông đảo khách nhân đến tham dự.

“... Đưa vào động phòng”. Bà mối lớn tiếng hô thực hiện bước cuối cùng của nghi lễ, ngay sau đó một loạt tiếng chiêng trống vang lên dậy đất trời, đôi tân nhân đã lập tức được đưa tiến vào tân tân phòng, dọc theo đường đi không có người đi theo nhìn ngó, gây ồn ào, cũng không có người gây nháo động phòng tân hôn, tóm lại mà nói, hôn lễ như vậy là đã hoàn thành.

“Thật sự ta không phải giống nữ nhân lắm điều”, thanh âm của Lãnh Ngạn Kì từ thư phòng truyền ra, “Hôm nay tốt xấu cũng là ngày vui của ngươi, sao lại còn ở lì trong thư phòng thế này a?” Dù hắn có là nhị ca hay không, Lãnh Ngạn Kì cũng không bỏ qua cơ hội tốt này mà chọc ghẹo hắn.

“Quái”, Lãnh Dực Vi hắn không biết từ lúc nào đã tháo hết mũ đội đầu xuống, ”Ngươi như thế nào mà không ra ngoài đi tiếp đón khách nhân a”. Hắn đem vấn đề này ra hỏi Lãnh Dực Vi, nhưng Lãnh Dực Vi hắn một chút cũng không động đậy ngồi yên tĩnh trên ghế thái sư, uống cốc trà mà hạ nhân vừa mới mang lên.

“Này...” Gãi gãi đầu, Lãnh Ngạn Kì không biết nên nói thế nào. Không có biện pháp, đối phó với trường hợp loại này hắn thực không biết phải xử trí thế nào, cả một đám người đông đảo không hề quen biết, đều mạnh mẽ lôi kéo hắn, hướng hắn nói lời chúc mừng, rồi lại còn khen ngợi Lãnh gia bọn hắn hùng mạnh, lại còn là chuyên đi hành thiện cái gì đó, hắn sợ tới mức thật không biết nên trốn đi đâu, thì làm gì còn lòng dạ nào mà ra ngoài xem náo nhiệt a.

“Đại ca cũng không có đi ra ngoài đón tiếp khách nhân”. Đại ca hắn là đã đi đâu đó hưởng nhạc thú một mình.

“Ta không có giống ngươi cả ngày không có việc gì làm”. Lãnh Hạo Thiên thần nhiên nói không hề lưu tình, “hơn nữa ngươi không thấy là đã có Hạnh bá * (gọi Lãnh gia đại tống quân) ở ngoài đó đón tiếp khách nhân rồi hay sao?” rồi khỏi Lãnh gia bảo nhiều ngày như vậy, còn rất nhiều chuyện đang chờ hắn đi xử lý, hắn đâu có nhàn rỗi mà đi ra ngoài đón tiếp chiêu đãi khách đâu .

Huỳnh đệ ba người nói cười cực kỳ ăn ý, bọn hắn thực chất đều là không thích hợp với chuyện tụ họp đông người, khách sáo hàn huyên với hết người này người kia.

“Đại ca, ngươi vẫn quyết định đem những người đó giao cho quan phủ xử lý sao?” Lãnh Dực Vĩ lên tiếng hỏi, trước mắt đó là chuyện quan trọng cần xử lý nhất, ngày hôm qua tất cả lũ người nghe lệnh hành động đều chỉ là đám tiểu lâu la, muốn thực sự chấm dứt chuyện thì phải bắt được kẻ đứng đầu, chuyện chưa làm xong thực sự khiến người ta cảm thấy tức nuối.

“Đừng a! Đại ca”, Lãnh Ngạn Kì cũng sáp lại nói, “Vì cái gì mà chúng ta không tự mình giải quyết?” Lũ này biết rõ thủ lĩnh của chúng là ai, nhưng vẫn không có chứng cứ để lật mặt thật của hắn thật khiến người ta không thoải mái.

“Sở dĩ ta quyết định giao chúng cho quan phủ xử lý là bởi hai lý do”, Lãnh Hạo Thiên chậm rãi nói trong lòng đã có sự tính toán, “Thứ nhất là để che mắt chúng, khiến cho Ôn Kiến Côn lão nhân kia đối với chúng ta không khởi lòng nghi ngờ, hắn sở dĩ có thể ẩn thân trong bóng tối lâu như vậy, nhất định là hắn có đạo lý của hắn, ta không nên coi thường vọng động mà phá hư kế hoạch một lưới bắt hết toàn bộ, còn lý do thứ hai thì”

Nói tới đây, trên mặt hắn tươi cười trông thật ôn hòa, nhưng nguyên bản thì thực là lạnh lùng, “Ta cũng nên chừa chút cơ hội này biểu hiện cho quan triều đình thấy, chúng ta không có ý đồ xưng đế như trong lời đồn thổi của thiên hạ, để sau này lão miễn đi cho chúng ta, không thì còn phiền phức nhiều lắm”. Mà vì chuyện này nhân mã triều đình cũng có chút cơ sở để biểu hiện, thật đúng là đã khổ tâm phí sức để suy nghĩ.

”Chiều này hay, chiều này hay!” Lãnh Dực Vĩ cười to.

“Vậy hôm nay chúng ta lấy trà thay rượu”, Lãnh Ngạn Kì nâng cao chén trà trong tay lên, ”Trước là chúc cho tương lai thành công của chúng ta cùng với hôm nay cũng là ngày thành thân của nhị ca, cạn một ly”.

Trong thư phòng không khí náo nhiệt theo gió lan sang tân phòng yên ắng.

“Tốt lắm, hiện tại cuối cùng có thể tạm thời nghỉ ngơi thoải mái một chút”. Thanh âm truyền ra trong thư phòng là giọng của phúc thẩm. Xem ngoài kia náo nhiệt như vậy, thì chủ rể có lẽ là phải uống một trận say mềm thì mới có thể xuất hiện ở đây được.

“Tiểu thư, ngươi có thấy nết hay không? “. Mẫn nhi nhẹ nhàng xoa xoa hai bả vai cứng ngắc của Ôn Uyển Linh, “Tiểu thư có muốn uống chút nước hay ăn chút điểm tâm gì không?”

“Có thể như vậy sao?” Thần tình trên mặt Tả Phiến Nhân đầy vẻ nghi hoặc, “không phải là tân nương phải chờ tân lang tiến vào mới có thể bỏ cái khăn đội đầu và ăn uống sao?” Nàng không biết là tân nương lại có thể tự bỏ khăn đội đầu, ăn uống, không phải thông thường đều là tân lang vào phòng mới được làm vậy sao?

“Ngươi cái đứa ngốc này”, Phúc thẩm đã bắt đầu ăn đồ ăn ở trên bàn, “Nếu thực phải chờ tân lang tiến vào mới có thể uống nước, ăn cái gì đó như ngươi nói, ta nghĩ có lẽ đại bộ phận tân nương có lẽ đều chết đói mất rồi”. Khoảng cách buổi tối có mấy canh giờ tốt đâu. Trên đời này sẽ chẳng có vị tân nương từ nào, ngồi ngoan ngoãn bất động trong phòng không ăn không uống đâu.

“A! ra là như vậy”. Tả Phiến Nhân tỏ vẻ hiểu biết gật gật đầu, cũng đúng vậy nhĩ. Dù sao nàng cũng chỉ là vừa mới tới đây, nên dĩ nhiên có những chuyện không rõ, ”Ta đây giúp tiểu thư tựa đầu xuống dưới nghỉ ngơi một chút”, Vừa động thủ nàng mới phát hiện trên đầu tiểu thư cắm đầy trang sức kim quang sáng lóa, trông thật nặng nề, ”Tiểu thư ngươi không có việc gì chứ?” Nhiều đồ vật trang sức nặng lại cắm ở trên đầu lâu như vậy, thật sự làm cho người ta bội phục.

“Không có việc gì đâu”. Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt Tả Phiến Nhân, Ôn Uyển Linh hoàn toàn không lý giải nổi nàng có chỗ nào bất ổn, ”ta hiện thời rất là thoải mái mà”.

”Tiểu thư ngươi muốn ăn một chút điểm tâm không?” Mẫn nhi đang ngồi trên bàn ăn chút điểm tâm, miệng vừa hỏi cũng đồng thời nhét một khối đồ ăn vào miệng.

Ban đầu Ôn Uyển Linh không lay động, không ăn gì hết. Nàng với Tả Phiến Nhân đối xử với nhau không hề câu nệ lễ tiết, ở với nhau lâu, Ôn Uyển Linh cùng với Tả Phiến Nhân và mấy người kia, chủ tớ ở chung không hề phân biệt cao thấp.

“Ta không ăn được”. Nhẹ giọng ý tốt của Mẫn Nhi, Ôn Uyển Linh mỉm cười miễn cưỡng, ”Các người cứ ăn thoải mái đi”.

“Tiểu thư đừng lo, không việc gì phải khẩn trương như vậy”, Nhìn ra Ôn Uyển Linh đang bất an, Tả Phiến Nhân hạ giọng nói ”Tắc ngoại phong tình” điểm tâm này tên hay như vậy lại ăn cũng rất ngon, nàng vừa nói lại vừa nuốt vào thêm mấy miếng, ”ta tin tưởng rằng cuộc sống sau này của chúng ta ở đây tuyệt đối là tốt hơn nhiều so với cuộc sống trước đây ở Ôn phủ, cho nên ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều quá”.

**Tắc ngoại phong tình: tình cảm của trai gái nổi lên không kiềm chế nổi*.*

“Có thể như vậy sao?” Nàng cũng có thể tin tưởng như vậy chứ? Đến bây giờ trên đỉnh đầu nàng vẫn còn run lên, bởi vì nàng sợ hãi a. Nàng thật sợ hãi đêm động phòng hoa chúc.

“Đương nhiên”, Tả Phiến Nhân càng thêm kiên định trả lời, “Ngươi phải tin tưởng vào Lãnh gia, tin tưởng vào phu quân tương lai, bởi vì hắn sẽ là chỗ dựa về sau này của ngươi”. Chỉ cần có Hạo Thiên ở nơi này, nàng tuyệt đối không hoài nghi Lãnh gia là một nơi tốt, “Hơn nữa đừng lo lắng quá, ngươi còn có chúng ta mà”.

“Đừng rồi! Tiểu thư, ngươi nên nghe theo lời Tả Phiến Nhân nói, Phúc thẩm ta sống tới từng này tuổi, chưa có bao giờ nói được những câu thế này”. Vở vở vai của Tả Phiến Nhân, phúc thẩm cảm thấy thực vui mừng, đứa nhỏ này thực sự đã lớn rồi.

“Ai nói vậy”, Mẫn nhi chen ngang vào đám nữ nhân đang nói chuyện, “ta cũng có thể nói những lời như vậy a”.

” A đúng đúng, là Mẫn tỷ tỷ lợi hại nhất.” Tả Phiên Nhân phùng má nói tiếp, mọi người lập tức cười thành một đoàn.

Đúng vậy, Ôn Uyển Linh trong lòng tự nói với chính mình, nàng cũng không có đơn, còn có mọi người luôn ở bên nàng, nàng không cần phải lo lắng, nghĩ được như vậy, đầu của nàng cũng dần dần ấm áp lên, không đồ mồ hôi nữa.

“Vì để chứng minh cho các người thấy là ta cũng có tài ăn nói”. Mẫn nhi lớn tiếng hô, ” Ta đây sẽ kể cho các người nghe một câu chuyện tình, ngày đó ta....”

Liền như vậy, mọi người cùng nói cười, lên trầm xuống bỗng chờ đợi thời gian bất tri bất giác trôi qua, đến khi ngoài phòng có tiếng gõ cửa, mọi người mới phát hiện trời đã không còn sớm.

Ôn Uyển Linh trong phòng tân hôn bộ dạng luống cuống cả tay chân, phúc thẩm đứng lên ngó nhìn qua khe cửa.

“Cô gia vào phòng”. Tân lang mặc đại hồng bào tiến vào trong phòng, phúc thẩm lên tiếng thông báo.

Đừng khẩn trương! Đừng khẩn trương! Ôn Uyển Linh không ngừng tự trấn an chính mình, tim nàng đập như điên chạy loạn không ngừng, không thể không chế được.

“Chúng ta đi xuống trước”. Phúc thẩm dẫn theo hai tỷ nữ cáo lui.

Lãnh Dực Vĩ yên lặng nhìn chăm chăm vào thê tử của hắn một hồi lâu sau mới có động tác.

Dù có nói thế nào, Nàng chung quy vẫn là thê tử chính thức của hắn, nên theo lễ vẫn là không thể phế bỏ. Một lúc sau, Lãnh Dực Vĩ dứt khoát ngừng đầu lên.

Lần đầu tiên khi nhìn thẳng vào mắt của nàng, ý tưởng trong đầu hắn lập tức có sự biến đổi.

Xem ra Lãnh Dực Vĩ hắn nên tạ ơn ông trời, làm cho thê tử của hắn cùng lão nhân Ôn Kiến Côn kia một chút cũng không giống nhau, nếu không như vậy hắn đã không thể bình tĩnh nhìn nàng.

Phải biết rằng trên dọc đường đi nghênh thân, nàng nếu không phải ngồi ở trong kiệu thì cũng là trong nội phòng, liền ngay cả ngày hôm qua trong tình hình nàng hỏi hà đi tìm Tả Phiên Nhân, vội vàng đi miết, cho nên tới hiện tại, hắn cũng chưa có kịp nhìn kĩ qua mặt của nàng, hiện giờ vừa thấy, trong lòng hắn thấy nàng rất đáng yêu, muốn thu hồi hình bóng của chính nàng vào tầm mắt.

Cả không gian tĩnh lặng như vậy kéo dài cả một lúc lâu, Lãnh Dực Vĩ mới đánh vỡ trạng thái không tiếng động này.

“Nàng tính toán cả một đêm cứ ngồi nhìn chăm chăm vào ta như vậy cho đến hừng đông sao?” Nàng có đôi mắt to và tròn mắt trong suốt, Lãnh Dực Vĩ phát hiện, khi đối mặt với thê tử chính mình tựa hồ rất khó dùng cái loại khẩu khí hung ác.

“Ah” Đột nhiên lấy lại tinh thần, Ôn Uyển Linh thẹn thùng đỏ mặt đến cả tóc cũng cảm thấy như bị thiêu cháy, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn lần nữa.

Bưng chén rượu đến đưa cho nàng, đồng thời cũng rót cho mình một chén rượu, bốn mắt nhìn nhau không động dấy cùng uống xong ly rượu hợp cẩn.

Trong bóng đêm trên bầu trời tràn ngập tinh tú!

Bầu trời đêm xinh đẹp, cũng luôn dễ dàng phát sinh những cảnh tượng tuyệt đẹp, đêm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Trước tiên cần phải nói, Lãnh gia bảo là đại phú gia, không gì muốn mà lại không làm được, cảnh núi giả nước chảy, cảnh lương đình Trong trang nhất định không ít.

Lãnh gia bảo đặc biệt ở hướng đông nam, có một cây cổ thụ trên trăm năm tuổi cao tới tận trời, làm bạn với nó, là một tòa lầu cao thiết kế cách mặt đất ở bên cạnh của lương đình, nơi này còn nằm ở vị trí trung tâm của bãi đất trống, địa phương này vị thế quả thực có chút độc lập.

Mà ở nơi không gian độc lập này, bỗng xuất hiện tiếng người nói chuyện với nhau.

“Nếu người không phiền toái thì có thể nói cho ta biết”, Lãnh Hạo Thiên nhìn bóng người đang ngồi ở trên nhánh cây cổ thụ có trên trăm năm tuổi, có vẻ hắn đang không biết lý giải thế nào nên cũng không biết mở miệng hỏi làm sao. “Người ở trên đó làm cái gì vậy?” Lãnh Hạo Thiên nghi hoặc hỏi.

Vội cả ngày, hiện tại cuối cùng hắn cũng có thể tạm thời nghỉ ngơi, cho nên hắn mới xuất hiện ở nơi này, nguyên bản là hắn tính bước chậm rãi đi tản bộ, nhưng bóng người đang ngồi trên cây lại làm cho hắn không thể định cước bộ.

“Sá? Ah Hạo Thiên”. Tả Phiên Nhân lên tiếng, âm thanh vừa vui sướng lại xen lẫn sự xấu hổ, rốt cuộc nàng cũng gặp lại hắn, Tả Phiên Nhân lúc này mới

biết được là bản thân mình có bao nhiêu tưởng niệm hân, vận khí của nàng quả thực không tồi, lâu như vậy không gặp, lúc gặp được thì luôn là ở trong tình huống quái dị.

“Ngươi không phải là muốn thưởng nguyệt chứ”. Lãnh Hạo Thiên lên tiếng nói chuyện cũng đồng thời vận khí, công lực thâm hậu trong chớp mắt đã yên vị bên cạnh Tả Phiến Nhân, động tác cực kỳ nhanh lẹ lẫn tinh xảo khiến cho lá cây không lay động dù chỉ là nửa phần.

“Không phải đâu”. Tả Phiến Nhân theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn trời, lập tức lắc đầu, “Thái dương vừa mới xuống núi không bao lâu, làm gì có nguyệt mà thưởng a?”. Hơn nữa nàng rất khó tưởng tượng lại có người thi tình họa ý, chỉ vì thưởng nguyệt mà phải leo tận lên cây để thưởng?

“Như vậy vị cô nương này xin hỏi, ngươi đến tốt cùng vì quý sự gì mà lại leo lên tận cây cổ thụ cao này?” Hân mở miệng nói, khuôn mặt tươi cười ngời sáng.

Sau khi trở lại trang viện, có rất nhiều chuyện chờ hân đi xử lý, hơn nữa hân cũng cần một khoảng thời gian để suy nghĩ lại một chút, cảm giác của mình đối với Tả Phiến Nhân rốt cuộc là cảm giác gì, cho nên hân mới cố ý không gặp nàng, không cho phép mình nhớ tới nàng, hân phải chứng minh hân vẫn là hân trước kia, là Lãnh diện ma sát mà người giang hồ vẫn xưng tụng, hân không nên cũng như không muốn mình thay đổi.

Bản thân hân hy vọng mình vẫn là mình ngày trước, nhưng chung quy vẫn là hân đang tự lừa dối chính bản thân mình. Nếu không thế tại sao trong tận cùng tim hân vẫn luôn tràn ngập hình ảnh của nàng, hôm nay khi nhìn thấy nàng hân lại thấy mình rất vui sướng.

Không biết Lãnh Hạo Thiên giờ phút này tâm tư đã có trăm ngàn chuyển hồi, Tả Phiến Nhân đang cố gắng suy tư nên trả lời vấn đề mà hân hỏi thế nào, “Àn..... Nay..... Ta là vì cái kia.....” Hạo Thiên sẽ không thấy nàng kì quái chứ, ”ta chính là vì cái kia nên mới leo lên cây cổ thụ này”. Nàng chỉ chỉ về hướng một góc rất nhỏ trên cây.

Lãnh Hạo Thiên nhìn theo phương hướng mà nàng chỉ, thì thấy một đàn chim non nhỏ bé đang kêu ngoao ngoao, “Ngươi chính là vì chúng nó?”

“Àn! Đúng vậy”. Tả Phiến Nhân nhẹ xoa cằm, bắt đầu nói” chủ nhân vừa bảo ta rời ra khỏi phòng, ta vốn là định đến nhà bếp hỗ trợ công việc một chút, vô tình đi ngang qua đây ta lại chợt nghe thấy tiếng của chúng nó”. Nàng chỉ hướng tổ chim bên trong có mấy con chim con, “thanh âm của chúng kêu vang lên ở trên mặt đất, chờ ta lại gần, mới biết hoá ra là do tổ chim bị rơi xuống đất, ta liền giúp chúng trở về nhà. Ta ôm chúng leo lên cây đại thụ, sau đó ta liền Liền”.

“Sau đó thì ngươi bị ngã xuống chứ gì?” Lãnh Hạo Thiên không khỏi cười ngất đi, không hổ là Tả Phiến Nhân, cá tính hoàn toàn không hề câu nệ lễ tiết, cũng không giống như nữ tử thông thường luôn tỏ vẻ thẹn thùng yếu đuối, lại cũng không giống những người khác luôn che dấu bản thân ở trước mặt hân, cho nên khi ở bên cạnh nàng hân mới cảm thấy thoải mái tự nhiên cười khoái trá như vậy.

“Hắc hắc”, Tả Phiến Nhân còn chưa biết đáp lại thế nào, thành ra đành cười trừ hai tiếng. Khi nhìn thấy con chim nhỏ đáng thương kia, nói gì thì nói, nàng cũng không thể để mặc kệ nó được, ai còn nghĩ được đến lúc sau nàng cũng bị rớt xuống đất như tụi nó. Chúng càng nhìn càng thấy đáng yêu, nàng ngồi ở trên cây lâu như vậy, cũng quán sát lâu như vậy, nàng không thể không bội phục chính mình, làm thế nào mà nàng có thể leo tới tận trên này nhà.

“Ngươi thật là, làm việc gì cũng không nhìn ngó trước sau”. Lãnh Hạo Thiên nhẹ nhàng nhéo nhéo cái miệng đang cười của nàng, khẩu khí không khỏi có sự sùng nịnh “Đến ôm cổ của ta”. Hai tay đang rộng ra để dang ôm nàng vào cổ lòng, chuẩn bị đưa nàng xuống đất.

“Ừm” Tả Phiến Nhân gật đầu đồng ý, cực kỳ ngoan ngoãn nghe lời Lãnh Hạo Thiên, tiếp theo li kỳ nhất là, nàng lại bỗng bật cười ha ha lên.

“Cười cái gì?” Không biết làm sao, tại sao mà bỗng nhiên nàng lại tươi cười làm cho hân nhất thời thất thần.

” Ta chính là đột nhiên phát hiện, mỗi lần mặc kệ ta phát sinh chuyện phiền toái gì, đều luôn sẽ là ngươi giúp giải quyết.” Nàng cùng hân thật sự là hữu duyên a!

Từ lúc về tới Lãnh gia bảo, tuy nàng không biết Hạo Thiên rốt cuộc đảm nhiệm cái chức vụ gì, nhưng chắc hẳn là phải cao hơn một tỳ nữ nhỏ như nàng rất nhiều, cho nên cho dù nàng nghĩ đi nghĩ lại như thế nào, nàng cũng không dám tùy tiện tiến đến tìm hân.

” Ra là cười vì nguyên nhân này” Ôm tả phiến nhân ngồi xuống lương đình, Lãnh Hạo Thiên tiếp theo lại hỏi,” ngươi hiện tại là lại làm sao vậy?” Nàng vừa cười, trong chốc lát mặt mày đã cau có lại.

” Không có chi!” Nàng nói mà không nhìn thẳng vào Lãnh Hạo Thiên đích, ”Chính là nghĩ đến chúng ta lần này gặp mặt, lần sau gặp lại không biết là phải đợi cho đến khi nào?”. Khoảng cách sâu sắc về giai cấp làm cho nàng vô cùng thất vọng.

“Nàng thật ngốc”, biết là nàng đang phiền não về chuyện tình cảm, hân không khỏi cười liệ miệng, “Chỉ cần ngươi nguyện ý, chúng ta về sau mỗi ngày đều có thể gặp mặt”. Nàng cảm của nàng lên, Lãnh Hạo Thiên cam đoan tuyên thệ.

” Ta đương nhiên nguyện ý a!” khuôn mặt của nàng trong nháy mắt vui sướng đến ngời sáng,” Ta hy vọng..... Hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ngươi.” Oa! Ngượng chết người, nàng khi nào lại có thể thốt ra câu này a! Vội vàng ngoảnh đầu sang chỗ khác, nhưng Lãnh Hạo Thiên cứ giữ cầm nàng không buông, hại nàng ngượng ngùng cực kỳ.

“Ta cũng là”. Không châm trễ hân cũng biểu lộ tình cảm của mình, Lãnh Hạo Thiên phát hiện tâm tư mình rất khó chuyên chú nhìn thẳng vào nàng nói cho hết câu, đôi môi đỏ mọng của nàng đã câu dẫn hơn phân nửa tâm hồn hân.

“Ta đây lần sau sẽ mang tác ngoại phong tình* (tên món ăn có nghĩa là tình cảm trai gái) đến cho người ăn nha, món điểm tâm đó thật sự ăn ngon lắm”

Càng nhìn nàng hẳn càng thấy nhiệt độ trong người tăng lên, còn nàng thủy chung vẫn nói liên tục, “Ta cảm thấy Hạnh bá thật sự là người tốt nha! Người cũng với phúc thẩm...” Tả Phiên Nhân chưa kịp nói hết câu, đã trừng lớn hai mắt kinh ngạc.

Hạo Thiên hẳn..... Hẳn như thế nào đột nhiên hôn..... Hôn nàng.....

Kinh ngạc đến nỗi đồng mâu giao nhau trong khi đôi môi cũng đang giao nhau.

“Không cần nhìn ta như vậy”. Lãnh Hạo Thiên đánh thức nàng ra khỏi tình trạng xuất thần, nàng cứ như vậy khiến hẳn không thể hôn được, “Nhắm mắt lại”. Hẳn muốn nàng khi nhớ lại có được cảm giác thật tốt đẹp.

Cơ hồ thời gian như dừng lại, Lãnh Hạo Thiên vừa nói xong, Tả Phiên nhân càng ngạc nhiên đến mở mắt to hơn.

Là hẳn hôn nàng! Hi! Thật cao hứng, đây chẳng phải là đại biểu cho việc trong lòng hẳn cũng có nàng.

Ngày tháng bất tri bất giác trôi qua, khiến người ta có cảm giác chỉ như một thoáng. Hiện giờ có lẽ là đã qua giờ Ngọ, Ôn Uyển Linh chủ tớ mấy người, lúc này đang ngồi ở bên ngoài lương đình cạnh tân phòng thường trà.

Có thể ở bên cạnh người mà mình yêu thương, ngày tháng trôi qua đương nhiên cũng sẽ có cảm giác hạnh phúc mỹ mãn. Tả Phiên Nhân cũng không phải là ngoại lệ, từ sau đêm nàng gặp lại Lãnh Hạo thiên, hai người tình cảm ngày càng sâu nặng, mỗi ngày bon hẳn đều gặp gỡ chỗ cây đại thụ gần lương đình, cứ như vậy thời gian trôi qua thật ngọt ngào.

Khác hẳn bộ dáng vui vẻ của nàng ở một góc bên cạnh, Ôn Uyển linh sau đêm tân hôn có vẻ buồn buồn không vui.

“Ta nói tiểu thư a!...” Một nhóm hạ nhân đi qua nói chuyện “Thật sự không đáng để được cưới về đây”.

Phúc thẩm nhìn chằm chằm vào thân thể ngày càng gầy yếu tiều tụy của nàng, thật sự rất đau lòng. Nàng không đáng phải chịu những lời nói ác ý của người khác.

“Đừng rồi! Tiểu thư,” Mẫn nhi cũng ra tiếng an ủi, “Tất cả mọi chuyện căn bản đều không có quan hệ với người, người vì có gì mà đau khổ?” Cho nên mới nói, Mẫn nhi nàng bình sinh trên đời này ghét nhất chính là những kẻ ăn không ngồi rồi, chả làm được gì tốt chỉ toàn đi nói xấu sau lưng người khác.

“Ta không có việc gì đâu,” Uyển Linh vẫn là như trước giọng nói nhẹ nhàng, “Các người đừng lo lắng”

“Cái gì mà đừng có lo lắng!?” Phúc thẩm lớn tiếng phản bác, “Nhìn xem người hiện tại gầy yếu khác hẳn ngày trước?” Mỗi ngày tâm tình buồn bực, trà cơm không ăn được, người yếu như vậy thật khiến người ta lo lắng!

“Đừng rồi! Đừng rồi” Ngay cả nàng mỗi ngày cũng ăn rất ít nhưng so ra với tiểu thư vẫn còn ăn nhiều hơn. “Phiên Nhân người còn không mau giúp ta khuyên can tiểu thư”. Chuyển hướng sang Phiên Nhân, Tả Phiên Nhân thủy chung này giờ đều chưa có nói tiếng nào.

“Ta...” đến giờ phút này Tả Phiên Nhân mới cảm thấy tội ác ngập đầu, mấy ngày trở lại đây, nàng chỉ có lo cho hạnh phúc của chính mình, hoàn toàn quên tình cảnh của tiểu thư, từ lúc thành thân tới nay, tiểu thư cùng với nhị thiếu gia về hình thức là đối xử với nhau cung kính như tân, nhưng nàng biết, chính là lần này.... “Ta thực sự không biết các người đang nói về cái chuyện gì?”

“Cái gì?” Mẫn nhi rống lớn lên “Sự kiện lớn như vậy mà người lại không biết?”, “Phiên nhân gần đây người bị làm sao vậy? DI? Mà cũng lạ nha, dạo gần đây người thường đột nhiên biến đi đâu vậy?”

“Này..... Ta.....” Đều còn không có nghĩ ra nên trả lời như thế nào, Mẫn nhi lại tự mình nói tiếp, như là nàng chưa từng hỏi Phiên Nhân vấn đề gì.

“Chuyện chỉ tại lũ người nhảm chán thôi! Nói cái gì mà Ôn gia cùng Lãnh gia huyết hải thâm thù, Ôn gia trên giang hồ chính là kẻ đứng sau lưng chi phối tập đoàn bán buôn. Còn cố ý nói tiểu thư đến nơi này mục đích là làm gián điệp. Dù sao đều là những lời nói hết sức nhảm chán của lũ người không ra gì”. Tuy nói là vậy nhưng ngay từ đầu nàng nghe được cũng thấy hết sức kinh ngạc, như thế nào mà có thể như vậy? Mà cho dù đó là sự thật đi, thì nó cũng có quan hệ gì với các nàng a?

“Cái gì? Như vậy thật quá đáng!” Chẳng lẽ không có ai ra mặt ngăn cản đám người đó ăn nói lung tung sao?

“Không có đâu!” Phúc thẩm phần hận tiếp tục nói, “Có kẻ còn nói nhị thiếu gia đáng thương cưới phải một người như tiểu thư chúng ta, còn nói hy vọng tiểu thư đừng có đi hạ độc thủ thiếu gia. Hạ độc thủ cái gì chứ, mất mấy người đó đề đầu vậy, nhìn không ra tiểu thư nhà chúng ta là một nữ nhân tốt sao?” Phúc thẩm cảm thấy thật tức giận thay cho tiểu thư, nàng không đáng bị đối xử như vậy.

“Đừng nói nữa” Ôn Uyển Linh lên tiếng át đi âm thanh phẫn uất của mọi người, “Ta tuy không biết được sự tình đến tột cùng như thế nào, nhưng lời mà mọi người nói đều không phải là giả, ta thân là nữ nhi, vốn nên gánh vác sai lầm thay cho phụ thân”. Chính là nàng tưởng tượng đến phụ quân của mình a.... Ai

“Không thể nói như vậy” Sự khẳng khái trong lòng Tả Phiên Nhân trào dâng, “Mặc kệ Ôn lão gia đã làm ra cái chuyện gì, cũng đều không có quan hệ với chúng ta, mọi người bằng vào cái gì lại nói chúng ta như vậy?” Thật sự là khinh người quá đáng mà, nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp, “Hảo! Ta

sẽ đi tìm nhị thiếu gia giải thích hết thầy”.

” Ta biết ngươi tức giận nhưng đừng có làm loạn lên như vậy” Uyển Linh ôm chặt lấy Tả Phiến Nhân không để cho nàng đi,” Ngươi muốn giải thích cái gì a?”

” Giải thích ngươi trước kia ở Ôn gia phải chịu khổ biết bao ! Giải thích ngươi mới không có khả năng làm ra cái gì bất lợi hại nhị thiếu gia hết! Ngươi thực sự thương hắn có đúng hay không?” Nhìn thẳng vào mắt của Ôn Uyển linh nàng tin chắc là mình đoán đúng.

“Ngươi nói cái gì vậy?” Uyển Linh hoảng sợ, đó thật sự là tâm sự của nàng, nhưng nàng làm sao dám mở miệng thừa nhận kia chứ, “Tóm lại, ngươi đừng đi là được.”, Nàng mở lớn mắt nhìn Phiến Nhân, nàng cố chấp không muốn gây phiền toái cho người nào.

” Ta không thể không đi” Tả phiến nhân không thay đổi quyết định, nhìn về phía những người khác ở đây “Phúc thẩm, Xin ngươi hãy giữ chặt tiểu thư”. Nàng biết các nàng nhất định sẽ trợ giúp nàng một phen.

” Không vấn đề.” Phúc thẩm nhẹ nhàng lao tới, Uyển Linh đã bị vây khốn.

” Các ngươi đừng loạn.”

” Phiến nhân, ta. Ta cùng ngươi đi.” Mẫn nhi thậm hít một hơi thật sâu, nàng từ lúc ra đời tới nay đây là lần đầu nhất quyết làm một chuyện lớn mật như vậy,” Ta cũng muốn giúp tiểu thư.”

” Hào.” Tả phiến nhân rõ ràng gật đầu,” Ta cùng đi thôi!”

” Các ngươi không cần.” Ôn Uyển Linh cố gắng giả vờ, lên tiếng khuyên can, quyết không để cho họ đi gây chuyện.

” Hãy để cho các nàng đi đi ” Phúc thẩm thanh âm từ từ truyền ra,” Sự việc này cần phải được giải quyết”.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Gả Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lãnh gia đất đai rộng lớn, hai người các nàng hôm nay đúng là được mở mang kiến thức, các nàng đã chạy qua ba cái phân viện, cùng với vườn hoa mát hết một nửa canh giờ, nhìn thấy Lãnh gia tổng quản đang đứng ngắm chim con dưới tàng cây lớn, các nàng vội vàng chạy đến.

"Hạnh bá, nhị thiếu gia đang ở đâu thế?" Các nàng là chạy qua mấy địa phương mới tìm được đến đây, nếu nhị thiếu gia thực không có ở trong phòng của mình, thì các nàng cũng thật không biết tới chỗ nào mới tìm được người.

"Các ngươi tìm nhị thiếu gia có việc gì?" Thân là đại tổng quản phụ trách mọi việc từ trên xuống dưới trong Lãnh gia, hai tiểu nha đầu này nhìn bộ dáng như sắp không thể thở nổi, chắc là có chuyện cực kỳ trọng yếu cần bẩm báo.

"Dạ! Hạnh bá", Mẫn nhi chạy nhanh tới gật đầu, Hạnh bá cùng Phúc thẩm lâu nay là chỗ thân quen, nên ngay cả các nàng cùng Hạnh bá cũng rất quen thuộc, "Chúng ta quả thực có việc trọng yếu không thể không gặp nhị thiếu gia".

Nghe các nàng trình bày sự tình, Hạnh bá cúi đầu trầm ngâm lúc sau mới nói, " Nhị thiếu gia cùng lão gia và tiểu thiếu gia đang nghỉ ngơi ở thành đường". Thấy bộ dáng hai nàng như vậy, hắn biết Lãnh gia đối với chuyện riêng tư xưa nay đều luôn không bận tâm, hắn ... thấy như vậy cũng thật không tốt, nhưng lại cũng không tiện cản trở nhiều.

"Đại đương gia cũng ở đó, vậy thật tốt quá!". Như vậy có thể một lần giải quyết luôn, đỡ phải tốn công giải thích nhiều, hơn nữa đến Lãnh gia lâu như vậy, nàng cũng muốn có một lần được gặp gỡ Lãnh lão gia, có thể đưa Lãnh gia báo lớn mạnh như ngày hôm nay, nàng đối với ông ta tràn ngập tò mò.

"Chỗ nào tốt a? Ta xem tình hình một chút đều không thấy tốt". Mẫn nhi mất hết ý trí, nghĩ tới chuyện phải đến trước mặt Lãnh lão gia nói chuyện, nàng liền nhịn không được tay chân muốn nhũn cả ra.

Dù Mẫn nhi nàng không dám tự nhận là người có kiến thức rộng rãi, nhưng danh tiếng của Lãnh lão gia ở trên giang hồ nàng cũng từng được nghe qua, Lãnh diện ma sát ah! Nghe liền cảm thấy thực sự khủng bố, chỉ nghĩ có vậy mà trong lòng bàn tay nàng mồ hôi lạnh đã chảy ra ướt đầm.

"Sẽ tốt thôi mà, đừng có khẩn trương như vậy". Tả Phiến Nhân vỗ vỗ nàng an ủi, "Theo ta đến đó đi", Nàng chưa từng được nghe qua danh hiệu của Lãnh lão gia, cũng không tồn tại quan niệm về giai cấp, cho nên đương nhiên sẽ không khẩn trương.

Được Hạnh bá cho phép, Tả Phiến Nhân tiếp nhận bàn trà từ trên tay một tỷ nữ khác, đây là trà mà tỷ nữ đó vừa mới lấy từ phòng bếp ,đang định đưa vào.

"Chúng ta đi trước". Mẫn nhi nhỏ giọng cúi đầu chào Hạnh bá, rồi theo đuôi Tả Phiến Nhân vào thính đường.

"Phụng trà..." Tả Phiến Nhân hai tay nâng bàn trà, hướng về phía người đàn ông đang ngồi chính giữa đại môn thính đường, điều đáng tiếc chính là nàng đã xem nhẹ độ cao của ngạch cửa, nàng vừa phải nâng bàn trà vừa phải chặt vật bám trụ để khỏi ngã, ánh sáng chiếu lóa căn phòng, khay lẫn mâm trà trong tay nàng may vẫn còn nguyên, hai tay nàng vừa nắm giữ chặt vừa chệnh choạng tiến thẳng vào.

"Cẩn thận!" Mẫn nhi thể hiện nghĩa khí xông lên phía trước muốn hỗ trợ, nhưng mà không còn kịp nữa, bàn trà trong tay Tả Phiến Nhân đã thật sự bị hất rơi xuống đất.

Nàng đã chuẩn bị tinh thần để ngã mà vẫn vẹn toàn, dùng hai tay ôm lấy đầu, trong lòng Tả Phiến Nhân im lặng thăm cầu nguyện.

Nhưng mà, quá một hồi lâu, thủy chung trà nóng vẫn không hề bị đổ vỡ gây đau đớn, tiếp đó có người mở miệng nói chuyện.

"Đừng sợ, ta đỡ được nàng rồi, hiện tại nàng có thể yên tâm mở mắt ra". Âm thanh tiếng nói của nam nhân không rõ lắm là áp lực hay buồn buồn vang lên".

"Đi?" Tả Phiến Nhân chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt trước mặt làm nàng chợt hiểu ra, chính mình đang rơi vào một loại trường hợp siêu cấp xấu hổ, "Hạo Thiên!? Sao ngươi cũng ở trong này à?" hần hoàn toàn không nói gì, bầu không khí trong phòng càng lúc càng quái dị.

"Ta mới là cần phải hỏi ngươi vì cái gì mà xuất hiện ở đây?" Lãnh Hạo Thiên cảm thấy buồn cười hỏi lại, ở trước mặt hần chính xác là Tả Phiến Nhân đang đứng ngăn ngại.

Đây là phòng nghị sự của Lãnh gia bảo, tất cả mọi người ở Lãnh gia bảo trên dưới đều phải biết "không có việc tuyệt đối không được tiến vào". Chỗ này là cơ mật trọng địa, nàng chỉ là một tì nữ nhỏ nhoi tự tiện xông vào không nói, còn dám hỏi hần với vị Đại đương gia có quan hệ gì? vì cái gì xuất hiện ở trong này, nơi này chẳng phải là người ngoài không được vào sao?

"Như thế này là sao? Đã phát sinh chuyện gì?" Hạnh bá vọt tiến vào, hai nha đầu này vừa mới khuất khỏi tầm mắt hần, bên ngoài đã chợt nghe thấy âm thanh người thét chói tai, có muốn cũng không thể nghĩ nhiều, hần quyết định trước tiên cứ vào trong rồi nhìn kỹ xem có chuyện gì sau.

"Không có việc gì đâu?" Hạo Thiên phát phát tay, ý bảo Hạnh bá đừng quá khẩn trương, trừ bỏ vẻ mặt cùng bộ dáng bên ngoài của hần là có vẻ bình thường, còn lại tất cả những người khác biểu tình trên mặt đều khiếp sợ.

Lại là vị tiểu tỳ nữ kia! Đây là tiếng lòng của người nhà Lãnh gia.

Lại là vị đại bảo tiêu kia! Còn lại là tiếng lòng của Mẫn nhi.

Trọng điểm là, bọn hần hai người như thế nào mà chỉ đứng yên lặng vậy à? nghi hoặc, rất nghi hoặc về người kia, nhưng lại không ai dám đề ra vấn đề này.

Muốn làm rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đã phát sinh, hạnh bá quyết định sẽ là người lên tiếng trước, trên vẻ mặt tràn ngập cảm giác có lỗi, "Lão gia xin tha thứ, cho phép hai nàng tiến vào là chủ ý của ta, nếu có chỗ nào mạo phạm..."

"Ngươi... Ngươi chính là Lãnh gia Đại lão gia?" bất chấp lễ tiết ngắt ngang lời Hạnh bá, Tả Phiến Nhân hai mắt trừng trừng nhìn thẳng Lãnh Hạo Thiên, khó có thể tin tưởng hỏi lại lần nữa: "Ngươi thật sự chính là cái vị chủ sự trong Lãnh gia?"

Nàng vẫn nghĩ lão gia nên giống như Hạnh bá, đều là người lớn tuổi, bằng không sao lại bị kêu là lão gia đây? Nàng làm sao biết hần tuổi còn trẻ như vậy, hơn nữa hần lại còn là ...Hạo Thiên!?

"Ta không phải cố ý lừa dối ngươi," Lãnh Hạo Thiên rút ngắn khoảng cách một đoạn với Tả Phiến Nhân, "Không nói cho ngươi hoàn toàn là bởi vì tư tâm của ta, ta không muốn bởi vì thân phận của ta mà giữa chúng ta trở nên có khoảng cách".

Ở trước mặt nàng, hần hoàn toàn không quan tâm tới địa vị sùng cao Lãnh lão gia, hần chính là hần, chính là Lãnh Hạo Thiên, trừ điều đó ra, cái gì cũng không quan trọng. Nàng nhất định có thể hiểu được hần làm như vậy hoàn toàn là có dụng tâm.

Tựa hồ trừ bỏ không khí bên ngoài lưu động, còn hết thấy tất cả bên trong đều yên lặng, bọn hần đều không hiểu hai người nam nữ này rốt cuộc sao lại thế này, đã xảy ra chuyện gì, mọi người nín thở chờ đợi.

Chần chờ một hồi lâu sau, Tả Phiến Nhân mời rồi bước chậm rãi đến trước mặt hần, "Ngươi nên sớm một chút nói cho ta biết mới phải". Đưa tay của nàng nắm chặt lấy tay hần làm cho hần thấy mình đúng là có lỗi, Tả Phiến Nhân miệng còn không ngừng lăm bằm, như vậy nàng mới có một chút tâm lý để chuẩn bị trước thôi!

"Hào hào hào, lần này đều tính là ta không đúng." Đem nàng kéo đến bên cạnh người, Lãnh Hạo Thiên phát hiện tâm mình như bị treo ở giữa không trung, lúc này mới cảm giác tim đang đập thật mạnh.

"Ngươi lo sợ ngươi sẽ làm ta bị đau phải không?" Bởi vì nàng thấy biểu tình của hần rất dễ dãi.

"Không phải", hần ôn nhu sờ sờ vào khuôn mặt nàng, "Ta sợ ngươi sẽ không để ý tới ta nữa". Dù sao vẫn là hần có tâm đầu điểm từ trước.

Đắm chìm trong thế giới của hai người, hoàn toàn quên mất xung quanh vẫn còn những người khác, tự nhiên cũng không chú ý thấy những người này đang trợn mắt há mồm, biểu tình kinh ngạc không gì diễn tả nổi.

"Không thể nào có chuyện đó", Rất tự nhiên nàng vòng tay ôm hán đầy yêu thương, "Người nhìn ta giống loại người không nói lý sao?" Nàng mở to mắt nhìn thẳng vào hán.

"Ta không thể không nói ta thực là may mắn", Lần nữa ôm lấy nàng, Lãnh Hạo Thiên cảm động hôn lên trán nàng, "Người không phải". (méo tiểu thư: Ta cũng mừng dc Hạo Thiên ca hôn lên trán Hix)

Trả lời hán trừ bỏ Mẫn nhi đứng cạnh Hạnh bá hai chân run rẩy ngã xuống đất, cùng với thanh âm của chén, bàn rơi xuống đất vỡ vụn, thì xung quanh thánh phòng vẫn lặng ngắt không tiếng động.

Sau giờ ngó ánh mặt trời sáng lạng chiếu chói chang như muôn thừa, cả ngày nay thời tiết thật tốt làm cho người ta cao hứng muốn bay thật cao, đi thật xa.

Bên trong Lãnh gia xảy ra một trận binh mã hỗn loạn, Lãnh Hạo Thiên ngay lập tức hồi phục thân phận chủ tử của Lãnh gia, nhanh chóng xử lý sự tình hỗn loạn trước mắt.

"Người đâu đến đây", Hán truyền gọi hạ nhân, "Đưa Hạnh bá trở về phòng hán nghỉ ngơi, sau đó ngay lập tức dọn sạch sẽ chỗ này cho ta".

Bởi vì mới vừa rồi Tả Phiến Nhân được Lãnh Hạo Thiên cứu, về phần bàn trà trong tay nàng thì Lãnh Ngạn kì tiếp được, chính là bởi vì sau khi chứng kiến cảnh vừa rồi, thấy quá mức kích thích, nên những dụng cụ đó chung cu vẫn khó tránh được vận mệnh bị vỡ nát.

"Mặt khác", Hán lại tiếp tục thể hiện vai trò của chủ tử phân phó công việc, ra lệnh cho người hầu "một lần nữa mang hồ trà hảo hạng đến cho ta".

Trong bối cảnh đó, Mẫn nhi bị kích động ngã xuống giờ đã ngồi dậy, run rẩy chỉ tay vào Tả Phiến Nhân, nhưng một câu cũng đều nói không được.

Mặt khác Lãnh gia hai vị thiếu gia còn lại do chưa từng thấy đại ca mình như vậy nên thật sự đã bị dọa chết khiếp, thật lâu vẫn không thể hồi thần, bởi vậy cũng không ai nói được tiếng nào.

Về phần Tả Phiến Nhân, bởi vì hiểu được chính mình ở Lãnh gia địa vị thế nào, cho nên khi chứng kiến Lãnh Hạo Thiên phân phó công việc cho hạ nhân, nàng tự chỉ có thể đứng yên lặng một bên không ra tiếng.

"Mẫn tỷ tỷ, người không có việc gì chứ?" Đợi cho mấy người trong thánh phòng nghị sự hồi phục lại, Tả Phiến Nhân mới vội vàng hỏi Mẫn nhi.

"Người..... Hán..... Nàng..... Ta....." Bởi vì thật sự là kinh ngạc quá độ, Mẫn nhi từ đầu tới cuối vẫn chưa có biện pháp trình bày rành rọt ý tứ của mình.

"Đừng nói là người và hán," Tả Phiến Nhân thần tình không nhị được ý cười, nhìn về mặt Mẫn nhi giật mình ngây ngốc thật sự đáng yêu, "Có cơ hội ta sẽ giải thích lại cho người hiểu, người mau hồi thần đi. Chúng ta cần phải mau chóng nói vào chuyện chính".

Lời nói đó quả thực thần kỳ hữu hiệu dùng được, Mẫn nhi lập tức biến sắc mặt, "Đúng vậy, trước tiên phải giải quyết việc của tiểu thư, về phần của người chúng ta sẽ giải quyết sau". Khi trở về thế nào nàng cũng phải hảo hảo khảo hỏi một phen kỹ lưỡng mới được.

"Lãnh Ngạn Kì còn không mau tỉnh lại", ở bên này Lãnh Hạo Thiên đồng dạng cũng đang lay tỉnh thần hồn hai vị huynh đệ của mình, "Nhu thế nào mà ngay cả Lãnh Dực Vĩ người cũng khác hẳn ngày thường, mau tỉnh lại". Đến bây giờ hai người bọn họ vẫn bị khiếp sợ.

"Đại ca nói chính là ..." Lãnh Dực Vĩ cuối cùng cũng khôi phục hình tượng phong nhã ngày thường, "Sự việc ngày hôm nay quả thật khiến người khác mở rộng tầm mắt, cho nên"

"Cái gì mà mở rộng tầm mắt?" Lãnh Ngạn Kì cuối cùng cũng tra hô lên, "Khi nào thì người ngoài được phép vào đây? Mà không cho ta hỏi trước sự việc này rốt cuộc là như thế nào vậy, so sánh trọng yếu đi?".

"Này" Mẫn nhi không nói gì được nên thôi nàng đành tự xuất đầu lộ diện vậy, được rồi! Nàng lên tiếng nói vào "ta có thể giải thích hết thảy mọi việc, chúng ta hôm nay đến đây là để tìm nhị thiếu gia".

"Ai phải nói với người a?" Hán sao quản được các nàng tìm ai, hán phải biết rằng nàng cùng đại ca hán có quan hệ.

"Chính là chúng ta....."

"Ta xem không bằng như vậy", Lãnh Dực Vĩ không giữ lễ lên tiếng ngăn lại, dù sao hán cũng phải nhanh chóng hồi phục bộ dáng thần thái mọi khi, thật sự cũng có điểm nan giải, "Hai vị cô nương trước tiên xin thỉnh tọa". Hán làm động tác thỉnh, "Mọi người cứ đứng để đàm sự cũng không tốt". Tuy kinh ngạc về mục đích các nàng đến tìm hán, nhưng hán lại không thể biểu hiện ra.

"Ác! Nói vậy cũng đúng". Tả Phiến Nhân lập tức chọn cái ghế dựa ở khoảng cách gần với mình nhất ngồi xuống, "Mẫn nhi, người như thế nào không ngồi đi?". Nhìn thấy Mẫn nhi khấn trương đứng ở gần ghế mà không ngồi, nàng vội vàng mở miệng hỏi, "Người không thấy mệt sao?". Các nàng đã đi một đoạn khá dài, chân đều đã rất đau.

"Không phải a! Đây....." Bình thường cùng tiểu thư nói chuyện một hồi không câu nệ, nhưng hiện tại các nàng là đang ở trước mặt những người quan trọng nhất của Lãnh gia, phải biết giữ lễ, nàng đâu có dám giống mọi khi phóng túng như vậy a!

"Không thể ngồi phải không?" Nhìn vẻ mặt bất an của Mẫn nhi, Tả Phiến Nhân như là đột nhiên hiểu ra chuyện gì đó, "Ta đây cũng không ngồi".

"Ngươi cứ an tâm ngồi xuống đi". Lãnh Hạo Thiên trước phụ giúp Tả Phiến Nhân an tọa, sau lập tức hướng Mẫn nhi nói, "Ngươi cũng ngồi thoải mái đi! Miễn cho Phiến Nhân kiên trì đứng theo ngươi".

Hắn sở dĩ cho phép Mẫn nhi nhập tọa, thứ nhất bởi vì người nhà Lãnh gia bọn họ chủ phó đều có quan niệm đơn giản đạm bạc, không nghiêm khắc yêu cầu cao chuyện lễ tiết cao thấp, thứ hai, hắn không phải không nhìn ra vẻ mặt ưu tư của Phiến Nhân.

"Oa! Rốt cuộc lại là sao nữa thế này?" Lần này nghe Lãnh Hạo Thiên lên tiếng, Lãnh Ngan Kì nghe đến đấy, lại nhìn không được lên tiếng. Hắn khi nào đã được nhìn thấy đại ca hắn vì nữ nhân mà lo lắng quá như vậy, "Ai có thể giúp ta giải thích rõ ràng" Lời còn chưa dứt đã lại phải nuốt vào trong, hướng về phía đại ca, nhìn thấy vẻ mặt âm u của đại ca, vì chính mạng nhỏ của mình, hắn quyết định vẫn là nên tạm thời cầm miệng.

"Nói cho ta nghe, các ngươi tìm Dục Vĩ có chuyện gì?" Lãnh Hạo Thiên nhắc tới vấn đề chính, đối với mục đích chính của các nàng khi đến đây, hắn kỳ thực rất quan tâm.

"Ân..... Đây....." Nhìn tình thế trước mắt, Tả Phiến Nhân đột nhiên cảm thấy mình một chút cũng nên mở miệng.

Cái loại quan hệ chủ phó này, hình thức chung vẫn là người trên ra mệnh lệnh cho hạ nhân, không phải nàng không nhận ra tâm tình của Mẫn nhi, cho nên nàng nhất định phải nghĩ biện pháp thay đổi, mà giai đoạn trước mắt chính là trong chuyện này, nàng phải đem quyền phát ngôn tặng cho Mẫn nhi, làm cho Mẫn nhi có thể nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng, không cần chờ chủ từ hỏi hạ nhân mới được đáp lời.

"Phiến Nhân cô nương thỉnh nói thẳng, tại hạ nguyện ý ngồi nghe cô nương nói." Lãnh Dục Vĩ không rõ nguyên nhân Tả Phiến Nhân chần chờ, vẫn là thỉnh nàng giải thích cho hiểu mới được.

"Đây..... Ta....." Tả Phiến Nhân cố ý nhanh nhẩu nhìn chằm chằm Mẫn nhi, hy vọng nàng có thể thay nàng giải thích.

"Sao lại thế này nha?" Hai người trong lúc bùng bàn trà vào đây đã quyết là do Phiến Nhân nói, Mẫn nhi lo lắng nhỏ giọng hỏi lại, "Sao ngươi lại không nói hả?"

"Ta....." Tả Phiến Nhân có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, "Ta không biết phải nói cái gì, cũng không biết nên nói như thế nào nha?" Nàng là có tâm ra vẻ không biết, cố ý tốt làm cho Mẫn nhi chủ động phát ngôn.

"Phải ta nói!?" Không thể nào! Nàng nào dám nha! Nàng đâu có phải là anh hùng, cũng đâu có ăn gan hùm gan báo đâu.

"Ngươi nếu không chịu nói," Tả Phiến Nhân bỗng nhiên quay thẳng sang đối diện Mẫn nhi, cố ý nhắc nhở dục đã nói "Tiểu thư phải làm sao bây giờ đây?"

"Khả..... Đây....." Nàng từ nhỏ cho tới lớn, cho tới tận bây giờ cũng chưa từng trước mặt chủ từ nói điều gì vượt quá bổn phận của mình, hiện tại lại lập tức phải là nàng

"Ngươi nói mau a!" Không cho nàng có cơ hội suy nghĩ nhiều rồi lùi bước, Tả Phiến Nhân lại lần nữa thúc giục, "Nói mau nha!"

"Ân! Được rồi! Ta nói liền giờ đây!" Mẫn nhi dùng sức một chút suy nghĩ, trên mặt xuất hiện vẻ mặt thấy chết cũng không sồn lòng. "Nhị thiếu gia," Nàng tạm dừng một chút, giống như đang chuẩn bị sửa sang lại suy nghĩ của chính mình, "Chúng ta đến đây hôm nay là muốn cùng ngươi nói về chuyện tiểu thư."

Như là không muốn cho dừng khí mà chính mình vất vả ngưng tụ bị tán đi, cũng như sợ bị người khác đánh gãy, tóm lại Mẫn nhi liền một hơi nói không ngừng không nghỉ, từ lúc tiểu thư của các nàng ở Ôn phủ đã phải chịu ủy khuất thế nào, cho tới khi lớn lên đã bị khinh khi bắt nạt ra sao, rồi cuộc sống Lãnh gia hiện tại thế nào

Ước chừng quá mấy khắc, lời nói của Mẫn nhi mới dần chậm lại.

"Thật sự!" Mẫn nhi bình tĩnh gật đầu, "Ngươi thật sự không nên thờ ơ hờ hững với tiểu thư nhà chúng ta như vậy, Mẫn nhi chưa từng gặp qua người nào thiện lương hơn nàng, nàng là người tốt nhất".

"Không phải vậy đâu" Tả Phiến Nhân vốn tắc tị không nói, vừa mở miệng đã nói một câu kinh người, nhìn vẻ mặt bi thảm của Mẫn nhi, nàng thấy như có gió cấp bốn thổi tràn qua kinh người.

"Phiến nhân, ngươi đang nói cái gì? Vì sao không phải vậy? Tiểu thư nàng....."

"Đương nhiên không phải a!" Thoải mái đánh gãy sự kích động biến bác của Mẫn nhi, Tả Phiến Nhân tiếp theo nói: "Trên đời này thiện lương nhất, tốt nhất không chỉ có tiểu thư của chúng ta mà còn có phúc thẩm cùng Mẫn nhi a!" Ở trong lòng nàng, ba người họ trong thời đại này là thân nhân tốt nhất của nàng.

"Đưa ngọc!" Mẫn nhi lúc này mới đồng ý với ý tứ của nàng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như lửa, "Ngươi là nói đi tới tận đâu vậy?"

"A! Đói!" Tà Phiên Nhân khoa trương vỗ trên đỉnh đầu của mình một chút, như là ở trách cứ chính mình không nên quên mất một người, "Ta còn quên chưa kể tới một người," Nàng hướng về phía Lãnh Hạo Thiên, "Còn có Hạo Thiên cũng là người tốt nhất trên đời này!"

Đối với những người mà ngày thường cử chỉ luôn giữ lễ ý tứ mà nói, đã lớn như vậy mà còn được trực tiếp khen tặng như vậy, thật sự là khiến kẻ khác ngượng ngùng, trừ bỏ Lãnh Hạo Thiên vốn đã tập quen với cách suy nghĩ cách nói của nàng, mỗi người ở trong lòng đều có cảm giác muốn hô to không tiêu hóa nổi đâu.

Như thế nào vậy! Tất cả bọn họ sắc mặt đều bị sao vậy Cổ quái? Tà Phiên Nhân dùng ánh mắt hỏi người đang ngồi chính diện nàng là Lãnh Hạo Thiên.

Lãnh Hạo Thiên dùng ánh mắt đáp lại an phủ nàng, muốn bảo nàng đừng suy nghĩ nhiều lắm.

Là như thế nào vậy? Tà Phiên Nhân lại dùng ánh mắt nghi vấn đáp lại.

Đương nhiên, người phải tin tưởng ta. Lãnh Hạo Thiên khẳng định lần nữa, nhìn chăm chú vào Tà Phiên Nhân đang bắt an.

Mặt khác, người bên ngoài cũng nhận thấy tin tức đó, trực giác của bọn họ tập trung ở đôi mắt như vô tuyến truyền hình, cũng không tiện quấy rầy, cho nên chỉ có thể giả bộ không biết gì, trở lại vấn đề chính.

"Đây là do Uyển Linh cầu các người đi gặp ta giải thích hả?" Lãnh Dực Vĩ vẻ mặt phức tạp, làm cho người ta đoán không ra trong lòng hán chân chính đang nghĩ gì.

"Đương nhiên không phải!" Mẫn nhi lập tức phủ nhận, "Tiểu thư không chịu cho chúng ta đến đây đâu! Là chúng ta kêu phúc thẩm bắt giữ lấy nàng, nếu không nàng định liều mạng cũng phải ngăn cản chúng ta đi gặp người."

Lãnh Dực Vĩ không hề lên tiếng, hán sớm cũng nhìn ra Uyển Linh nguyên vốn không phải cái loại nữ nhân này, chính là..... Hấn vẫn cần suy nghĩ thêm một chút.

"Có thể nghe ta khuyên một câu không?" Tà Phiên Nhân đứng dậy đi đến bên cạnh Lãnh Dực Vĩ, "Uyển Linh nhà chúng ta thật sự là hảo nữ nhân, bỏ qua nàng người nhất định sẽ hối hận không kịp, người nên cẩn thận suy ngẫm lại, như vậy có tốt hơn không?" Nàng vươn tay định chụp lấy bả vai hấn, trong lúc nhất thời tình thế đột ngột biến hóa làm cho nàng ngây ngốc nhìn.

Lãnh Dực Vĩ không hiểu nàng có ý đồ gì lại không nghĩ nên ra tay đã thương người, vội vàng thả người bay lên, ra bên ngoài hai thước.

Lãnh Ngạn Kì cùng mấy người còn lại đã tìm đến bên cạnh nàng, vây quanh nàng, sợ nàng lại có cử chỉ kinh người gì.

Lãnh Hạo Thiên động tác nhanh nhất, động thân một cái di hình đổi vị, hiện tại nàng đã ở trong lòng ngực hấn.

"Phiên nhân, người dọa ta sợ chết! Người làm cái chi vậy?" Mẫn nhi vừa thở nhẹ ra vừa tự vỗ vỗ ngực mình.

"Mọi người làm cái chi a?" Tà Phiên Nhân thực bị mọi người làm cho hồ đồ, nàng mới là cần phải hỏi bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì, ngay cả Lãnh Hạo Thiên cũng không ngoại lệ.

"Người rốt cuộc nghĩ là người vừa làm cái gì?" Lãnh Hạo Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ, tuy hấn hiểu biết nàng thường có hành động không bình thường, nhưng hấn vẫn ứng phó không kịp.

"Làm cái gì là làm cái gì?" Tà Phiên Nhân giống như không dám tin hô nhỏ, "Ta chỉ là muốn vỗ chụp lên bả vai hấn để cổ vũ hấn hãy cố lên thôi mà". Hành động đơn giản như vậy chả lẽ mọi người nhìn không ra sao?

"Chụp bả vai nhị ca, cổ vũ hấn?" Biểu tình của Lãnh Ngạn Kì giờ phút này quả thực tựa như con ruồi ở trước mặt con nhện, miệng há ra như đang chuẩn bị phun tơ thật quá khoa trương.

"Nhiều Đa tạ cô nương có ý tốt", Lãnh Dực Vĩ khuôn mặt cổ tở ra bình tĩnh, khôi phục phong thái thông thường, "tại hạ Tâm linh chỉ có điều là".

"Chính là....."

"Đừng có chính là nữa". Lãnh Hạo Thiên rốt cuộc không thể không chế, đưa Tà Phiên Nhân rời khỏi, "Hôm nay nói tới đây thôi, mọi người rời khỏi đây trước đi".

"Chính là ta còn có điều muốn làm cho rõ ràng"

Đoán không ra Tà Phiên Nhân kế tiếp sẽ còn có hành động lời nói kinh người gì nữa, mọi người gương mặt ngây ngốc nhìn chăm chăm vào mặt hai người họ, âm thanh trôi đi đều không nghe ra lời nào.

Ôn gia bảo

Giờ phút này một cỗ áp khí trầm thấp không tầm thường bao phủ đại sảnh nội Ôn gia bảo, không ai dám nhìn thẳng vào khuôn mặt phẫn nộ của tự gia

chủ tử, không một ai dám ngẩng đầu, tuyệt không ra tiếng nào, tất cả hạ nhân đều chịu khuất tất quỳ gối trước mặt Ôn gia Đại lão gia, dù sao cũng không biết được những người bị bắt chết sống thế nào, lúc này nên gánh vác sự nổi giận của chủ nhân.

"Nói mau! Các người thật sự nói hết cho ta xem, chuyện này đến tột cùng là thế nào?" Ôn Kiến Côn không ngừng rống to, "Vì cái gì mà mấy ngày nay, chúng ta không chỉ không có chút tiến triển nào, thậm chí còn liên tục chịu tổn thất?". Nắm chặt một quyển sách ở trên mặt bàn, Ôn Kiến Côn phát giác sự tức giận không ngừng tăng lên tích tụ trong ngực, thật sự càng nghĩ càng tức, "Còn có, vì cái gì ngay cả quan phủ cũng tìm khắp nơi đến tận cửa?"

Thật sự là một đám vô dụng nuôi tốn cơm gạo, mọi chuyện sắp tới chả lẽ đành im lặng chờ đợi mặc kệ vậy sao?

Hắn bắt quả chỉ dẫn thê thiếp xuất môn du ngoạn một vài ngày, cục diện liên diễn biến thành hiện tại như vậy, thắng nếu như hắn đi hưởng thụ chậm vài ngày nữa mới về, nếu làm không tốt Ôn gia bảo cuối cùng cũng chả còn tồn tại.

"Khải..... Khải bẩm lão..... Lão gia," Người vừa lên tiếng chính là Ôn gia đại tổng quản, tuy hắn đã ở Ôn gia công tác nhiều năm như vậy, nhưng ahwsn vẫn không thể quen được tính tình hi nộ vô thường của chủ tử a. "Thuộc hạ sớm phân phó người dưới đi điều tra rồi ạ, chính là....." Hắn cúi đầu không nói, về mặt chờ.

"Chỉ là cái gì a?" Ôn Kiến Côn lửa giận đốt mình, "Còn không nói mau!"

"Chính là vẫn điều tra không được cái gì." Ôn gia tổng quản dồn hết dũng khí nói ra, Ôn gia mấy ngày gần đây đều không làm được gì hết.

"Hiện tại nơi nơi đường tãi lộ của Ôn gia chúng ta đều bị cản trở, mặc kệ là liên quan đến chuyện kinh doanh hay sinh ý, dù là Kế hoạch kín kẽ tới đâu, trước hay sau đó, tất cả đều bị lộ, chỉ cần chúng ta hơi có hành động gì, tin tức lập tức bị lộ ra ngoài". Cho nên bọn hắn mới quyết định tạm thời đình trệ bất động, chỉ cần không cần thận một chút, liền bị rước lấy phiền toái ngay. "Về phần quan phủ sở dĩ phái người đến đây, cũng là bởi vì Bởi vì.....".

Ôn Kiến Côn lần này không hề mở miệng thúc giục, chính là bởi vì hắn đã nhìn thấy rõ màu hồng trên gương mặt cùng với thân hình không ngừng run rẩy, đều biểu hiện ra hắn chú ý thấy hết.

Bởi vì nghe tin quan phủ đem Ôn gia chúng ta liệt nhập vào đối tượng tập nã, hiện tại bọn họ chỉ cần một cái chứng cứ, như vậy" Ôn gia bảo liền xong rồi!

Âm thanh tiếng đồ vỡ vang lên, bàn trà điều chế bằng đá cẩm thạch mà thành đã bị vỡ vụn dưới tay Ôn Kiến Côn.

Nhóm cấp dưới nguyên vốn luôn cảm như hén, mỗi lúc lại cúi đầu rút lại một chút, sợ chính mình sẽ trở thành vật chút hận giúp lão gia hạ lửa giận, dù sao chủ tử Ôn gia xưa nay vốn tàn bạo cùng ngoan độc, bọn hắn vẫn nhớ rất rõ điều đó.

Gió lạnh tấp tắp, thời gian từ từ, cũng không biết không khí này tĩnh mặc yên lặng như tờ đó kéo dài trong bao lâu, bỗng nhiên.

"Ha ha ha!" Đột nhiên tiếng cười vang lên, xuất phát từ trong miệng Ôn Kiến Côn, "Ôn Kiến Côn ta xem ra vẫn còn rất khờ dại, ta lại dễ dàng bị đa bại như vậy sao? Lãnh gia bảo đã chuẩn bị nhân mã sẵn sàng, còn hắn cái gì cũng chưa chuẩn bị. Ha ha ha! Thật sự là nghĩ lại thấy rất đơn giản."

Nhìn về phương hướng của lãnh gia bảo cách đây mấy ngàn lí, Ôn Kiến Côn âm ngoan nói, "Chờ xem đi! Ta ... sẽ khiến các người phải trả một cái giá thật đắt, ta Ôn Kiến Côn bá nghiệp sẽ vĩnh thế truyền lưu".

Ha ha ha..... Tiếng cười âm vang ngoan độc tràn ngập ác ý.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Già Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Trên đời này tốt nhất nên giải quyết mọi chuyện một cách thẳng thắn, hết thấy sự tình chỉ cần hào phóng công khai, thành thật đối mặt, như vậy tin tưởng sẽ đạt được kết quả tốt.

Cứ như phu thê Lãnh Dực Vĩ cùng Ôn Uyển Linh là vậy, trải qua chuyện lần trước thẳng thắn giải thích với nhau, khúc mắc trong lòng hai người bọn hắn dần dần biến mất, cho nên ở chung với nhau ngày càng tương đầu ý hợp, luôn ở bên cạnh nhau như hình với bóng không rời xa.

Về phần Lãnh Hạo Thiên cùng Tả Phiến Nhân trong lúc đó, bởi vì Hạo Thiên tốt xấu gì cũng là Lãnh gia đại chủ tử, bởi vậy ai cũng lãnh ngôn nhàn ngữ không dám nói nhiều, hơn nữa Tả Phiến Nhân hoàn toàn không né tránh thái độ hiềm khích của người khác, nên làm cho người ta không thể nào hạ miệng, dù sao bọn hắn là tình cảm trao nhau một cách tự nhiên không ngại ngùng ánh mắt người khác, cho nên đại bộ phận mọi người luôn giữ thái độ ta xem, ta lĩnh, không thể hiện thái độ, cho nên mọi sự thật là tốt đẹp.

"Ta cảm thấy là ta có thể hiểu được phần nào", Lãnh Ngạn Kỳ lắc lắc đầu, về mặt trầm tư bộ dáng buồn bã. "Ta có thể hiểu hai vị huynh trưởng khuôn mặt hiện giờ luôn xuân phong đắc ý, là vì sao mà như vậy".

Lãnh Ngạn Kì nói vậy nhưng hai vị huynh trưởng đều vui đầu vào bàn án không một tiếng đáp lại, Lãnh Ngạn Kì cũng vẫn cứ nói một mình phân tích rõ ràng hợp lý.

"Như là Phiên Nhân nàng a, có lẽ không có diện mạo kinh người, nhưng luôn sinh khí bừng bừng, lạc quan sáng sủa, nàng luôn cười vui không ngừng, làm cho mọi người tâm tình thật tốt, hơn nữa nàng có tâm địa thiện lương, ở chung một hồi, làm cho người ta nhìn không được muốn cùng nàng thân cận nhiều hơn."

"Về phần nhị tẩu, đương nhiên cũng là nữ nhân tốt, tuy xuất thân từ Ôn gia bảo vô cùng xấu xa, nhưng lại không vì thế mà bị ô nhiễm, chẳng những có một phong phạm khuê tú, hơn nữa đối với người ngoài luôn thân thiết, cũng luôn gần gũi giúp đỡ mọi người"

Hai vị huynh trưởng thần thái như bay lên, đối với hấn không hề trách phạt như mọi khi, quả thực tựa như chuyển tính, chỉ có thể nghĩ là do bọn họ hiện tại hạnh phúc mỹ mãn, cho nên tạo phúc cả cho hấn.

"Phiên Nhân cũng thật là tốt, người cũng thật là hiểu biết thấu triệt đấy". Lãnh Hạo Thiên cuối cùng cũng nguyện ý buông công sự, ngẩng đầu nhìn về phía tiểu đệ hấn.

"Lạ a! Nhi ca ta cũng không nghĩ được rằng là người lại hiểu rõ ràng cá tính của Uyển Linh như vậy đâu". Lãnh Dực Vĩ cũng lên tiếng cùng lúc với đại ca, khẩu khí rất không có ý tốt.

"Khen ngợi quá lời rồi, tiểu đệ thật không dám đương nổi đâu". Lãnh Ngạn Kì nói vài lời khiêm tốn, hấn đương nhiên biết là hai vị ca ca nói lời châm chọc nhưng làm như đang khen ngợi chính mình, tình cảm đặc ý ngôn biểu đạt dào, mấy lời này hấn cũng nói được đúng là ngày càng không biết ngược.

"Lâu nay ta vẫn suy nghĩ một vấn đề cũng khá nan giải. Nếu như ta muốn thành hôn, ta nên chọn loại nữ nhân như thế nào đây?" Vấn đề này thực làm cho hấn buồn rầu đã lâu, "Nên chọn loại người khoái hoạt, nhưng đáng người không có chuẩn, hay nên chọn loại nữ nhân thật ôn nhu, thon thả ôm tới đâu thoải mái tới đó mới tốt a?" Không biết sống chết hấn tiếp tục nói cho xong, "Theo các người thì chủng loại nào tốt hơn ha?"

Đang sau không khí lạnh lẽo yên ắng, trước mắt của hấn ở hai bên sườn bị hai thanh đao sắc bén phóng tới, hai thanh đao này ước chừng đâm vào vách khoảng ba tấc, có thể thấy rõ người sử đao lực kinh phóng ra rất lớn.

Trước mắt hấn một trận gió lớn thổi tới, làm cho bao nhiêu lời hấn còn muốn nói lập tức nuốt hết vào bụng. Oa! Hai vị ca ca ra tay thật không nhân nhượng chút nào a.

"Người không thấy là người quá nhiều chuyện hay sao hả", Lãnh Hạo Thiên không nhục với danh hiệu mà người trên giang hồ ban tặng, la sát tái thể, "người là không có gì làm ở không học người khác nhiều chuyện phải không?"

"Này..... Ta....." Lãnh ngạn kì bắt đầu hối hận chỉ tại cái miệng rộng của mình, bất quá..... Hiện tại phát hiện muốn rút lại không kịp nữa rồi?

"Ta thật cũng tò mò", Lãnh Dực Vĩ tiếp lời nói, trong thái độ lãnh khốc không khỏi làm cho Lãnh Ngạn Kì rùng mình, "Người sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy? Hơn nữa những câu Người nói ta nghe chói tai cực kì".

Thảm thảm! Lãnh Ngạn Kì nhìn không được sâu trong đáy lòng khóc lóc thì thầm cầu xin ông trời cứu mạng a! Ai tới cứu cứu hấn a.....

"Thật tốt quá, ta biết thế nào các người cũng đều ở nơi này". Dám can đảm không để ý tới lễ nghi, không có thông báo mà dám tự ý vào thư phòng của chủ tử, trừ bỏ Tả Phiên Nhân thì không có ai khác.

"Phiên..... Phiên nhân!" Lãnh ngạn kì thiếu chút nữa cảm động không kiềm chế đích quỹ xuống dưới chân nàng, đối nàng khấu tạ đại ân cứu mạng." Có thể nhìn thấy người đến thật sự là thật tốt quá!. Có người cứu hấn rồi.

Cục diện này không phải lần đầu nàng nhìn thấy, tam huynh đề bọn hấn ở chung hình thức thật đúng là không hề thay đổi, phải biết rằng ba người bọn hấn có thể lực cùng trí tuệ vô song, chẳng qua Ngạn Kì tâm trực khẩu mau, hơn nữa trong lời nói phân nửa sẽ phun ra vài câu sai lầm không đúng thời cơ, khiến cho hai vị huynh trưởng tức giận.

Bất quá đến nay chỉ có Lãnh Ngạn Kì nhìn không ra được chân chính ý tưởng trong lòng hai vị ca ca của mình. Hai người bọn hấn chính là muốn tiến hành giáo dục, hao tổn tâm sức chỉnh sửa Ngạn Kì.

Cũng ít nhiều mỗi lần Lãnh Ngạn Kì đều sợ tới mức hồn bay phách tán tay chân rụng rời, cũng khó trách được hai người này đều tại lãnh Ngạn Kì.

Tả Phiên Nhân nghĩ đến đó thì đi đến bên cạnh Lãnh Ngạn Kì, thuận tay nghĩ muốn giúp hấn thoát khỏi sự vây khốn của hai thanh đao sắc bén, chính là lần này nàng không tưởng tượng được mọi sự lại không thuận lợi như vậy.

"Oa! Người lần này là lại nói sai cái gì nữa rồi? Xem bộ dáng nghiêm trọng kia!". Nàng rất cố gắng nhưng vẫn không rút nổi hai thanh đao kia ra.

"Này....." Về mặt quần bách của Lãnh Ngạn Kì như là thật sự đã được giáo huấn kĩ càng, một câu đều không dám nói.

"Hai vị đại ca các người đại nhân đại lượng tha thứ cho Ngạn kì tiểu đệ đi". Nàng chấp tay thờ dài, thể hấn cầu tình, "Ta tin tưởng trải qua lần giáo huấn này, hấn nhất định không dám tái phạm". Tả Phiên Nhân phương thức nói chuyện, đem Lãnh ngạn Kì coi như đứa trẻ ba tuổi, đối đãi với hấn như đệ đệ của mình.

"Đứng a! Đứng a!". Lãnh Ngạn kì lên tiếng phụ họa "Ta về sau sẽ không bao giờ dám nói thế nữa". Nguyên bản hắn nghĩ đến chỉ có bằng hữu thể không thể so bì, hiện tại hắn hiểu được đối với hai vị huynh trưởng thể quan trọng hơn, oa! Hắn về sau sẽ không tùy tiện luận bàn về hai vị tẩu tẩu nữa.

Thấy bọn họ hai người không động đây, Tả Phiến Nhân lúc này mới phát hiện sự tình quả thực không nhỏ, Lãnh Ngạn kì quả thực đã làm cho hai vị ca ca tức giận.

"Được rồi! Cho dù hắn thật sự nói sai cái gì thì cũng có sao?" Tả Phiến Nhân cố gắng tiếp tục vì Lãnh Ngạn Kì thoát tội, "Các người chả lẽ còn không hiểu biết hắn, hảo tâm tha thứ cho hắn đi a?".

Vẫn là vô dụng. Hảo, vậy đành phải đổi phương thức--

"Uyển Linh đang tìm ngươi", Nàng chuyển hướng sang Lãnh Dực Vĩ, "ta vừa rồi đến chính là vì cái sự này, ngươi vẫn là đi nhanh đi, dù sao từ lúc ta đến đây cũng đã muộn quá một đoạn thời gian tốt". Nàng không tin chiêu này không hiệu quả.

"Được rồi!" Lãnh Dực Vĩ cuối cùng từng khẩu, "Ta đi luôn đây".

"Chúng ta đi đi được không?" Dắt tay Lãnh Hạo Thiên, nàng đối hắn lộ ra nụ cười ngọt ngào, "Ta còn có chuyện muốn nói với ngươi."

"Ngươi ác!" Lãnh Hạo Thiên sùng nịch khẽ vuốt đầu của nàng, hắn thực không phải không hiểu dụng ý của nàng.

"Được rồi được rồi!" Nàng lôi kéo hắn liền phải đi ra ngoài ngay, "Chúng ta đi thôi!"

"Còn lại mình ngươi thì tự xử lý chính mình đi?" Đi ra đến cửa phòng, Lãnh Hạo Thiên khẳng định một câu mệnh lệnh chắc như đinh đóng cột.

"Có thể có thể! Không vấn đề gì", Tinh huống đặc thù hiện tại, Lãnh Ngạn Kì tuyệt đối không dám không gật đầu tuân theo, "Đại ca các người cứ an tâm đi đi."

"Ta đây đi nhanh thôi". Cuối cùng đại công cáo thành, Tả Phiến Nhân mới dám quay lại nhìn trộm Lãnh Ngạn Kì một cái, "ngươi tự mình hảo hảo bảo trọng".

"Đa tạ!" Lãnh Ngạn Kì dùng thần ngữ không tiếng động đa tạ.

Phải biết rằng đối mặt đại ca, Nhị ca đang tức giận, tuyệt đối là so với việc khiêu chiến địa vị của võ lâm minh chủ còn khủng bố hơn rất nhiều. Hô! Chỉ tại mệnh mồm to tiếng, hắn thiếu chút nữa thì tiêu tùng.

Thoải mái bước chậm trong rừng, hưởng thụ hương thơm của hoa lan tỏa, yên lặng đi bên cạnh hắn, Tả Phiến Nhân vui vẻ cực kỳ, bởi vì bọn họ rất ít khi có thời gian ưu nhàn cùng nhau nói chuyện phiếm tán bộ.

"Ngươi xử lý sự tình có tốt không?" Tả phiến nhân mở miệng hỏi.

Nàng biết Lãnh Hạo Thiên bận rộn chí tử như vậy là vì cái gì, kỳ thực lãnh gia bảo đối phó với bọn loạn thần tặc tử hành động thủy chung chưa từng gián đoạn, trải qua lần cùng Lãnh Hạo Thiên công khai giải thích, nàng mới biết được Lãnh gia cùng Ôn gia đấu nhau, sử dụng đám hỏi chân chính đằng sau là có nguyên nhân.

Gần nhất trên giang hồ nổi lên sự kiện ồn ào huyền ảo của đạo tặc đoạt hương, trải qua liên tiếp nhiều lần truy tìm tung tích cùng điều tra, lúc sau mới chứng minh được rằng Ôn Kiến Côn cầm đầu tập đoàn bán xuân.

Tặc nhân gây án không hề chọn đối tượng, thắng là nữ tử của gia đình bình dân, đã bị bắt đi còn bị thất thân; hay là nữ tử của gia đình phú quý hay quan gia cũng không tránh được cái họa đó, thật bi thảm, không chỉ dọa người còn đòi tiền tài, những gia đình đó nữ tử không chỉ bị đánh mất trong sạch hoặc tiền tài, mà còn lo sợ phiền toái tìm đến cửa, cho nên hơn phân nửa không báo quan, mới làm cho quan phủ tra án trở nên khó khăn.

Ít nhiều lãnh gia bảo cường lực động viên hiệp trợ, cuối cùng tra được rất nhiều manh mối, làm cho quan phủ có phương hướng truy tra, vài ngày ngắn ngủi từ đó đến nay, Lãnh Hạo Thiên bận rộn công sự chính là

"Vì cái gì mà không thể trực tiếp bắt Ôn Kiến Côn cùng bọn người xấu đó?". Tả Phiến Nhân đối với Ôn Kiến Côn kỳ thực không có ấn tượng gì đặc biệt lắm, chỉ mơ hồ biết hắn không đối đãi tốt với Uyển Linh, đối với hạ nhân bọn hắn cũng thật không tốt, hiện tại nghe hắn làm nhiều chuyện táng tận thiên lương như vậy, nàng chỉ cảm thấy hắn sớm muộn gì cũng bị báo ứng.

"Bởi vì Ôn Kiến Côn là loại người thông minh lại giáo hoạt đa nghi", tuy alf đang nói đến vấn đề nghiêm túc, tâm tình của Lãnh Hạo thiên vẫn rất thoải mái, hắn rất thảo mái khi cùng Tả Phiến Nhân dạo bộ, "Sự nghiệp của hắn có thể thành tựu như ngày hôm nay, bất luận tốt xấu gì, hắn nhất định còn có thể lực trợ giúp ở đằng sau.

Tất cả kế hoạch của hắn đều tiến hành bí mật không nói cho bất cứ một ai, đợi cho tới khi tiến hành, mới ra mệnh lệnh phân phó những nhiệm vụ khác nhau cho mỗi người, "điều đó có thể thấy là hắn đã dụng tâm lương khổ thể nào, cho nên nếu muốn giải thích, hoặc đợi cho đến khi kết quả cuối cùng xuất hiện, ta nghĩ ngay cả thuộc hạ hắn đi nữa, đến tột cùng cũng không biết rốt cuộc là mình đã làm cái gì."

Tả phiến nhân gất gao giữ chặt cánh tay hắn, lẳng lặng lắng nghe.

"Bôi vậy cho dù biết rõ chính hấn là người đứng sau tấm màn tiến hành nhiều tội ác, nhưng hiện tại bất hạnh là vẫn không có chứng cứ để chứng minh, cho nên cuối cùng vẫn không động tới hấn được". Xem ra nếu muốn tóm được cái đuôi hồ ly của hấn, chắc chắn sẽ phải hao tổn khá nhiều tâm cơ.

"Oa!" Nghe xong Lãnh Hạo Thiên giải thích, Tả Phiên Nhân không khỏi thốt lên, "Hấn thủ đoạn thật cao thâm!" Nàng còn chưa từng có gặp qua loại người tâm cơ như vậy!

"Đừng lo lắng, " Hấn áp áp nàng, " Việc này chúng ta sẽ xử lý được thôi. " Sở dĩ nói cho nàng nghe việc này, không phải muốn nàng phân ưu giải lao, chính là nghĩ muốn nói cho nàng hiểu để đừng lo lắng thôi, hiện tại vấn đề này coi như đã nói xong, không biết là nàng có chuyện gì cần tìm hấn nữa.

"Người không phải có việc muốn nói cho ta?" Nhớ tới nàng đến thư phòng tìm hấn là có chuyện, Lãnh Hạo Thiên tiếp theo lại hỏi.

"Đúng rồi!" Nàng đột nhiên nhảy lên trên ôm lấy người hấn, "Ta đến là để thông tri cho người biết một đại sự kiện". Nàng nhìn hấn đầy yêu thương.

"Thông tri đại sự?" Nhìn bộ dáng làm nũng của nàng "Người không phải là lại gây ra họa gì chứ?" Dù gì thì chuyện mà nàng gây ra họa cũng không phải lần đầu, hơn nữa những việc mà nàng làm cũng thật luôn khiến người ta không dám khen tặng.

Lệ như có khi, nàng chuyển sang mặc quần dài của nam tử, bởi vì theo nàng cảm thấy như vậy sẽ tiện hơn, không phải là khiến cho người khác nhìn thấy nàng kinh ngạc không thốt nổi lời nào ư, nàng lại có thể nghiêm trang nói, nàng chả phải là tiểu thư hay công chúa cao quý, nàng không chú ý người khác sẽ nhìn nàng thế nào, nàng cũng cuốn cao ống tay áo như nam tử, cũng không chuẩn để người khác hầu hạ nàng tắm rửa, bởi vì nàng nói nàng sẽ nương ngùng.

Tóm lại hành động của nàng quái dị khiến cho người khác dở khóc dở cười, rồi lại có chút chờ mong lần sau nàng sẽ làm ra cái chuyện gì, thật sự là

"Nói gì chứ". Nàng đương nhiên không phục khế huych chui thủ vào ngực hấn, " người nghĩ như thế nào mà nói vậy? giống như ta và phiên toái luôn đi cùng nhau vậy". Nàng đã thực cố gắng để thích nghi với cuộc sống của bọn hấn. Hấn còn như vậy cười nàng? Bất quá những lời đó chỉ có thể nói trong lòng, nàng không thể thực nói ra hết.

"Người vốn cùng phiên toái là một thể". Hấn là chỉ muốn chọc nàng một chút, nhưng thấy nàng mất hạnh trường lên, muốn nàng tiêu tan cơn giận, hấn vội vàng áp miệng hấn vào miệng nàng Ôm nàng, hảo hảo hưởng thụ tư vị ngọt mỹ.

"Người không thể mỗi lần đối với người ta đều như vậy". Một hồi lâu sau Tả Phiên Nhân mới vừa hít thở không khí vừa găt giọng nói.

"Hào hảo hảo, " Lãnh hạo thiên buồn cười nói, " Lần sau nhất định cải tiến, sẽ làm lâu thêm một chút nữa!" Cười cười xem xét dung nhan của nàng , khoái hoạt nhìn nàng tức giận.

"Đang ghét!" Tả phiên nhân có ý lên giọng gay gắt, " Người rốt cuộc muốn hay không muốn cùng người ta nói chuyện đứng đắn!".

"Người nói đi!" Ôm nàng ngồi xuống ghế đá, Lãnh Hạo Thiên không cho nàng thoát khỏi vòng ôm của mình, trực tiếp để nàng ngồi ở trên đùi hấn, "Ta đang nghe."

"Hôm nay buổi tối tất cả mọi người chúng ta cùng ngồi ăn cơm chiều được không". Ánh mắt nàng tha thiết nhìn hấn, biết chắc là hấn sẽ không cự tuyệt.

" Cùng nhau ăn cơm? Tất cả mọi người?" Lãnh Hạo Thiên biểu tình mê hoặc, nét mặt hiển lộ rõ ràng nghi vấn trong lòng hấn.

" Chính là Phúc thâm, Hạnh bá, Uyển Linh, Dục Vĩ, Mẫn nhi, Ngạn Kì còn có chúng ta nữa!" Nàng nhát nhát điểm danh, " Bắt đầu từ hôm nay, ta muốn bàn với người, ta nghĩ mọi người tách nhau ra ăn cơm như trước không hay bằng tất cả cùng ăn cơm".

" Cái gì tách ra?" Hấn nhìn không được giờ tay đưa lên trán nàng, "Xưa nay luôn theo đông sùng sương phòng cho tới các tòa phân viện riêng rẽ, vì cái gì lại phải gấn gặt với nhau như vậy".

" A! Ta mặc kệ đó!" Nàng chính là lấy cớ, bất quá là thích cùng mọi người ăn cơm, bởi vì điều đó làm cho nàng có cảm giác gia đình, " Dù sao chúng ta chính là phải cùng nhau ăn cơm!"

Ở thời đại này bọn hấn đối với nàng đều là người nhà, không nghĩ tới thời đại này vốn không công bình duy trì chế độ giai cấp, cho nên nàng muốn kéo khoảng cách ấy lại, mà trước mắt là thay đổi dần quan hệ, đúng là nàng buộc hấn nghe theo ý mình là ngang ngược nhưng nàng mặc kệ, vừa nói lệ nàng vừa rơi.

"Hào, đều nghe lời người, " Bất quá chỉ là ăn bữa cơm thôi! "Buổi tối tất cả mọi người cùng nhau ăn cơm "

Hấn vẫn đều biết chân chính nội tâm ở chỗ sâu xa nhất trong suy nghĩ của nàng, hấn luôn nghe theo nàng, không phải là dung túng nàng, chính là bởi vì Hấn cảm thấy thay đổi như vậy cũng không có gì sai.

"Hào!" Chuyện thứ nhất được giải quyết, kế tiếp là--" Ta đây còn muốn phiên toái người một sự kiện."

"Khó mà được thấy người lại có biểu tình nghiêm túc đứng đắn như vậy", hấn cố ý cười trêu nói, " Vì cái điểm ấy Ta nghĩ cái gì cũng đều đáp ứng người được cả". Dù sao nàng thực sự rất ít yêu cầu hấn cái gì.

"Người nói như vậy ta thấy người tốt lắm", nàng nhìn hấn phun thè đầu lưỡi, cố ý giả trang làm ra cái mặt quý.

"Hào ý của cô nương ta ghi nhận". Lãnh Hạo Thiên vừa nhìn nàng cũng làm ra một cái mặt quý đáp lại.

Tà phiên Nhân không nhìn được cười, vội vàng làm lại bộ dạng nghiêm túc khi nãy, đi vào chính đề.

"Ta muốn dạy bảo lũ trẻ học". Không phải tất cả cha mẹ đều chịu được gánh nặng học phí mà cho con đi học, cho nên nàng nghĩ muốn lợi dụng chính mình đang nhàn rỗi, đa số mọi người sẽ rất vui, "Cho nên ta nghĩ muốn phiên toái người giúp ta chuẩn bị mấy bộ bàn ghế, văn phong tứ bảo, còn có một ít vật phẩm khác nữa".

"Người muốn làm phu tử?". Sự việc này thực ngoài suy nghĩ của hấn, "Có phải hay không là người không có làm nên cái hảo sự gì, nên buồn chán đem người khác ra chọc phá?".

Từ lúc ở trên đường đi nghênh thân cho tới khi về tới bảo lý, hấn cố ý không an bài cho nàng phải làm gì cả, cơ hồ miễn đi tất cả chức vụ người hầu của nàng, ngay cả hiện tại hấn thu nàng làm nữ phó, cũng chỉ là tư tâm của hấn, hấn muốn nàng luôn luôn thoải mái, vô ưu vô lự, chính là không có nghĩ ra nàng không có gì làm sẽ nhàm chán.

"Không có phải như vậy, ta hiện tại chính là làm nữ phó của người a". Nàng có chút kiêu ngạo với thân phận của chính mình, về sau chỉ có nàng một mình được hầu hạ hấn, những người khác đều không được nhúng tay, như vậy thật là tốt, chính là

"Kỳ thật người chân chính cần ta vì người làm đại sự, ta đã suy đi tính lại cân đo đong đếm, cuối cùng mới nghĩ ra được biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ như vậy".

"Lưỡng toàn kỳ mỹ?" Lời nói đó có nghĩa là gì? Nàng khiến hấn thấy thật tò mò.

"Đúng vậy là lưỡng toàn kỳ mỹ a". Nàng mở miệng giải thích cho hấn hiểu: "Đầu tiên ta có thể tiêu tốn thời gian, thứ hai ta làm việc đó hoàn toàn là muốn trợ giúp cho người, như vậy không phải tốt sao".

"Người làm giáo thư thì đối với ta có trợ ích gì?" Sẽ không phải là nàng muốn cùng hấn dạy dỗ đệ tử chứ.

"Điều đó thì ...". Nàng vì hấn mà nghĩ biện pháp, "Người ngẫm lại xem, một mặt khi người làm như vậy, miễn phí không tính tiền học của những tiểu hài tử trong bảo lý này, cha mẹ bọn nhỏ nhất định sẽ cho rằng người là người là người nhân từ hào phóng, đối với người sẽ càng trung thành bán mạng, mặt khác ta khổ tâm giáo dục chúng từ khi còn nhỏ, đảm bảo cho những tiểu hài tử đó lớn lên sẽ trở thành nhân tài trợ giúp Lãnh gia bảo, nhân tài khó tìm, không bằng hãy để ta giúp người bồi dưỡng, người thấy ta nói có đúng không?".

"Người đã phải khổ tâm suy nghĩ rồi". Ngôn ngữ của lãnh Hạo thiên có chút không cam lòng, nàng một lòng vì hấn mà tính toán hấn rất cảm động, nhưng vấn đề là

"Người nói vậy là có ý tứ gì?" Tà Phiên Nhân không phải là không nghe ra trong ngữ khí của Lãnh Hạo Thiên có điều khác thường. Ta vì người mà dụng tâm lương khổ, người có gì không vừa lòng chứ?.

Song phương dùng ánh mắt giằng co, ai cũng không nhường ai.

Qua khoảng một lúc lâu, Lãnh Hạo Thiên ai oán nhẹ nhàng nói: "Ta đương nhiên không thể hài lòng a". Hấn vì những điều nàng nói mà cao hứng mới là lạ, "Người đem toàn bộ thời gian cấp cho lũ quỷ nhỏ, không phải sẽ không còn thời gian ở bên cạnh ta nữa sao".

Nàng trở nên ngốc ngếch hết cả mười mấy giây, tiếp theo hai mắt tròn to che miệng lại, phải mất một hồi rất lâu mắt mới chớp chớp được vài cái.

"Ách ...". Tà Phiên Nhân cảm thấy không thể tiếp tục giữ vẻ nghiêm túc nổi nữa "Oa! không thể tưởng tượng nổi! Người đây chính là Cùng tiểu hài tử ăn dấm chua phải không?". Nàng không nghe lầm đây chứ?.

"Người nói cái gì?". Sắc mặt biến đổi, Lãnh Hạo Thiên đánh chết cũng không chịu thừa nhận mình lại cso hành động như vậy. "Ta đường đường là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, sao lại nầy sinh tình ý như nữ nhi vậy được". Ăn dấm chua? Điều đó chỉ có nữ nhân hoặc những nam nhân yếu đuối mới có thể làm cái chuyện đó.

"Không mới là lạ!" Nàng không chút khách khí nói thẳng vào mặt hấn, "Người rõ ràng chính là ở ăn dấm chua!" Oa! Hào vui vẻ ác! Nàng không biết là Hạo Thiên cũng có thể ghen tị cả với một đứa trẻ nhỏ!

"Hào a! Người đương nhiên dám khiêu chiến với sự tự tôn của một nam tử hán". Hấn không có ý tốt cười gian đứng lên, "Nói! Nói người thu hồi câu nói kia đi". Hấn giữ chặt hai má nhỏ nhắn của nàng trong lòng bàn tay, tính toán muốn xát xát hàm râu vào hai má nàng để trừng phạt.

"Ha ha ha ! Ta ... mới ... mới không cần". Nàng vừa kêu to, vừa cười vang, chồm râu lún phún ngăn ngăn trên mặt hấn liên tục cả nhẹ vào mặt nàng làm nàng không nhìn được cười.

"Còn không nói". Hấn mừng rỡ lại càng cả vào mặt nàng nhiều hơn, "Nói ta không có ăn dấm chua đi".

"Không muốn không muốn!" Nàng không hề né tránh, bắt đầu phản kích lại, "Người rõ ràng có mà! Ăn dấm chua! Người ăn dấm chua!". Nàng thè ra

đầu lưỡi liếm liếm vào mặt hần, nàng không thèm trốn Lãnh Hạo Thiên nữa.

"Oa! Tiểu nhân gian trá! Điều này không phải rất mất vệ sinh đi....."

"Làm sao không vệ sinh? Nước miếng của bọn cô nương ăn được, nước miếng không dơ, người không nói vậy được....."

Một đôi nam nữ đùa giỡn thân thiết như vậy khiến cho người nào xem được không khỏi tim đập đơ cả mặt.

Sau khi bữa tối ẩm áp sung sướng chấm dứt, Lãnh Hạo Thiên cùng những người khác giống nhau đều nhìn chăm chăm vào giữa không trung, chính là hần có điều còn không hay Đêm nay ác mộng của hần mới chính thức bắt đầu.

"NgườiNgười nhìn xem người có bộ dáng gì vậy?". Sao lại giữ cánh tay ta, từ này tới giờ đã có rất nhiều người xem được cảnh này rồi!

Hướng về phía nội phòng, Lãnh Hạo Thiên bình sinh lần đầu tiên trong đời bị người nắm tay, phát run chi vào cánh tay bị Tà Phiến Nhân vừa ôm vừa đi vào nội phòng.

Mới vừa rồi cùng trở lại thư phòng hần liền ngồi ngay vào sau thư án. bọn hần mỗi lần xử lý chính sự xong, trải qua một phen tắm rửa, thói quen trước khi đi ngủ của hần là phải đọc một ít sách, chỉ là chưa được tới một khắc (=15') sau ...

"Ác ! này a!" Một cái bóng nhỏ phóng tới gần chỗ hần ngồi, Tà Phiến Nhân trong bộ đồ rất kỳ lạ cúi đầu sát gần hần, "Đây chính là ta tự làm ra đó, rất lợi hại phải không".

Phải biết rằng buổi tối ở Giang nam thực sự rất nóng nực, cứ mỗi đêm nàng lại bị con nóng tấn công tình cả ngủ, trải qua nhiều ngày mất ngủ tinh thần mệt mỏi tưởng chết, nàng quyết định phải tự cứu lấy mình, bởi vậy linh cơ vừa động, nàng tiện tay đem tiết y cải tạo thành một chiếc áo ngắn tay để đi ngủ cho thoải mái.

Nàng đương nhiên không thấy chỗ nào là không hợp lý, nàng vẫn mặc cái yếm, bên ngoài mặc một cái áo màu trắng bên trong lại có thêm một cái áo màu trắng, cho nên chỉnh thể mà nói, nàng cũng không cảm thấy có chỗ nào bất nhã hết.

"Ai kêu người đem quần áo cắt thành như thế này?" Bình thường tuy rằng nàng vẫn kéo cao váy, cuộn cuộn ống tay áo lên, nhưng rất nhanh sẽ có người ra mặt ngăn cản, hiện tại đã làm thành ra như vậy Hại một người chính nhân quân tử như hần, trong nhất thời ánh mắt không biết nên nhìn về đi đâu.

"Còn không nhanh đi mặc thêm quần áo". Rõ ràng là nàng luôn lo lắng trong sạch bị hần hủy đi mất, như thế này sẽ làm hần không kiềm chế được mất thì sao?

"Vi sao phải mặc thêm quần áo? Ta cảm thấy như vậy rất tốt a". Nàng đã quên mất người ở cổ đại sinh hoạt khác với người ở hiện đại, ý tưởng cũng có sự khác biệt, Tà Phiến Nhân một chút cũng không phát hiện ra Lãnh Hạo Thiên đang có sự biến đổi.

"Mặc như vậy rất chi là dễ chịu". Tà Phiến Nhân không khỏi đắc ý, một phen ôm chặt lấy Lãnh Hạo Thiên, "Lần sau ta cũng giúp người cải tạo một cái áo, được không?". Ánh mắt nàng tha thiết nhìn hần, bộ dáng quả thực giống như chú chó nhỏ chờ được chủ nhân khen ngợi.

"Đương nhiên không tốt!" Lãnh Hạo Thiên sợ hãi cố khống chế bản thân, mắt nhìn hướng đi nơi khác không nhìn vào y phục của nàng nữa, nhanh tay đẩy nàng rời xa một chút rồi cúi ngoại y bao nàng lại.

"Lần sau đừng có mặc như vậy nữa". Hần sợ chính mình đến lần sau chắc sẽ không chịu nổi nữa, lúc này tự nhiên hần thấy bội phục Liễu Hạ Huệ [1] ngồi yên tâm không bấn loạn, nhưng hần cho tới bây giờ hoàn toàn không nghĩ tới muốn trở thành Liễu Hạ Huệ thứ hai.

"Người cảm thấy nhìn không hay chút nào phải không?" Khuôn mặt cùng ánh mắt sáng ngời của Tà Phiến Nhân trong phút chốc tràn ngập vẻ lo lắng, "Chính là ... Ta thực sự rất thích bộ y phục này! Không nghĩ tới ở trong mắt người ... nó lại tệ đến như thế" Nàng không nghĩ tới hần có thể tức giận tới mức muốn đá thương người như vậy.

"Ta không phải nổi giận bởi vì tay nghề của người", nhẹ nhàng nói lời hòa hoãn với nàng, Lãnh Hạo Thiên cảm giác như mình là loại người yếu đuối trôi gà không chặt gặp phải binh lính, cố gắng tìm lý lẽ thuyết phục nói những lời thân thiết mà bản thân lại có cảm giác vô lực, "Ta chỉ là không muốn phá hư danh dự của người".

Hần vừa nói vừa ôm nàng lại ở trong lòng, nhưng hần vẫn là không thể không lên tiếng nhắc nhở.

"Đối với nữ hài tử sự trong sạch là rất trọng yếu, không thể tùy tiện để cho người khác thấy thân thể có chỗ nào đó lộ ra ngoài". Cho dù là chỉ là một chút, hay cánh tay cũng giống nhau không được phép.

"Điều này ta đương nhiên biết a". Tốt xấu gì thì nàng cũng đã sống rất tốt ở cổ đại này một khoảng thời gian, thứ lễ tục đó, có lý nào nàng lại không hiểu được. "Nhưng Nhưng người không phải người khác". Hần là người mà nàng thích nhất a! Cùng với những người khác hoàn toàn không có giống nhau. Nếu hần không thích nàng cắt bộ y phục để đi ngủ thành thế này, nàng sẽ không làm nữa.

"Ta là nam nhân mà người ---" Điều này thật sự không nói được thành lời mà chỉ có thể hét lên hỏi trời cao. Nàng như thế nào lại tin nhiệm hần, làm cho hần có cảm giác vui buồn lẫn lộn thật phức tạp.

"Cuối cùng ta muốn nói với người", Hần đành phải tỏ thái độ thỏa hiệp, "Trừ bỏ mình ta, không được ăn mặc như thế này trước mặt bất cứ kẻ nào, bất

luyện là nam hay nữ đều cấm". Hấn không có biện pháp nào đành biến mình thành Liễu Hạ Huệ thứ hai trong lịch sử.

"Không vấn đề." Nàng ngồi yên lặng trong lòng hấn, ngực áp sát vào ngực hấn, tươi cười dịu dàng nói "Ta biết mà chỉ có ngươi là đối với ta tốt nhất".

"Ngươi ác! Nhưng ta đối với ngươi tốt nhất". Còn ngươi thế nào lại đối với ta như vậy? Hấn cố gắng nhẫn nhịn tới mức không thể nhẫn nhịn được nữa, phải chịu đựng như thế này đúng là tra tấn. Ai! Nghĩ nhiều cũng vô ích, vẫn là nên di chuyển sự chú ý của mình sẽ tốt hơn, hấn lên tiếng hỏi: "Ngươi vẫn chưa nói với ta, ngươi không ngủ mà vào phòng ta để làm chi?"

"Ah! Đó là vì" Tả Phiến Nhân rời đi khỏi vòng ôm của hấn, đi đến lấy chăn gối mà nàng đã chuẩn bị sẵn, hướng về phía chiếc ghế rộng dài đặt xuống, "Hôm nay ta phải ở trong phòng của ngươi đánh một giấc".

"Đánh một giấc!?" Hấn giật mình lập lại ba chữ này, hình tượng oai nghiêm của Lãnh Hạo Thiên lần nữa tan biến, "vì cái gì mà ngươi lại muốn ở trong phòng ta đánh một giấc?"

Hấn kinh hoàng thất thố về mặt lúc này của hấn mà để cho người nào khác nhìn thấy, nhất định sẽ cười hấn ba ngày, không ít nhất năm ngày không chừng.

"Bởi vì ta nhất gan thôi!" Nàng trả lời theo lý đương nhiên. "Trước kia ta ngủ ở đồng sườn sương phòng, còn có những người khác ngủ cùng làm bạn, hôm nay ta chính thức thăng chức lên làm nữ phó của ngươi Phải ngủ một mình bên phòng ngoài". Hơn nữa thành thật mà nói, tầm thất này thật quá rộng đi, còn chia được thành phòng trong phòng ngoài.

"Ấn" Nàng thật ngượng ngùng nói tiếp "Ta thật sự có điểm hơi sợ hãi, tuy biết ngươi chỉ ngủ ở phòng trong thôi, nhưng thử tưởng tượng lúc ta đang ngủ mà cửa phòng bị bật mở bất chợt, ta nhất định sẽ sợ không ngủ được nữa". Thực đáng sợ a! Ai biết có thể hay không đột nhiên có cái gì xông tới a!

Trộm ngắm hấn, kỳ thật nàng cuối cùng muốn chính là, muốn hấn bồi nàng cùng nhau ngủ, nhưng nàng không có can đảm đề thẳng ra yêu cầu như vậy.

"Bởi vì ngươi biết là chính ngươi không ngủ được, cho nên ngươi liền quyết định đến chỗ ta đánh một giấc?" Hấn hiện tại không thể không bắt đầu hoài nghi, hấn thu nàng làm nữ phó bên người hấn, đến tột cùng là lựa chọn sáng suốt hay sai lầm?

"Đúng rồi! Ý kiến hay!" Nàng vỗ vỗ xuống chiếc ghế, hạ thấp giọng, ánh mắt ngời sáng vui vẻ, nàng thật vừa lòng a.

"Ngươi đừng lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không nửa đêm nói mộng, cũng sẽ không đá tay đá chân lung tung". Nàng đã chuẩn bị xong hết thảy, liền thoải mái nằm xuống, thuận thế quay người sang nhìn hấn.

"Ngươi đi làm chuyện của ngươi! Không cần phải bận tâm tới ta ". Khi vừa thấy nàng tiến vào cửa, hấn đã không còn lòng dạ nào mà đọc sách.

"Ngươi ngủ ở trong này..... Ta nào có biện pháp chuyên tâm a!" Cô nam quả nữ chung sống trong cùng một phòng, kêu hấn làm sao còn tĩnh tâm được nữa, hấn làm gì có biện pháp để không nhìn thấy nàng, nàng thật sự rất biết cách làm khó hấn.

"Ý của ngươi không phải là Ấm chỉ ta phải đi đúng không?" Tả Phiến Nhân ngồi dậy, trên mặt tràn ngập hai chữ ủy khuất, "Ta bắt quá chỉ là muốn ở một nơi mà mình có thể an tâm ngủ, có như vậy mà ngươi cũng không chuẩn?" . Oa! Nàng thật muốn khóc quá đi!

Tả Phiến Nhân vẽ mặt tràn ngập nước mắt ướt át, bộ dáng thực đáng thương, thực khiến hấn đau đầu nhú mày.

Sau một hồi cân nhắc, hấn hung hăng cắn răng một cái, "Ai! Quên đi quên đi, ngươi lên giường đi ngủ đi". Nàng thì có thể thoải mái ngủ, còn hấn thì một đêm thức trắng.

"Không cần không cần," Giống như là nàng thật sự đã quấy rầy hấn, Tả Phiến Nhân tự biết nên có chừng mực, "Đối với ta ngủ ở đây là tốt lắm rồi". Nàng chỉ cần được ở gần hấn là đã thỏa mãn lắm rồi.

"Ngươi an tâm đi ngủ đi". Hấn nhẹ nhàng di chuyển lại chỗ nàng, một phen ôm lấy nàng, hướng về phía chiếc giường, "Ghế không thoải mái bằng giường đâu".

Rồi hấn lại chuyển thân, đem trả sách trả về lại giá, thổi tắt đèn, nhẹ nhàng nằm xuống giường, đem nàng ôm chặt vào cổ lòng.

"Ta....." Tả phiến nhân bất an định mở miệng, thanh âm có điểm buồn buồn, "Có phải hay không làm cho ngươi thấy phiền toái?"

"Không hề phiền toái," Hấn thô dát nói: "Đừng giỡn dựa."

Hấn không muốn nàng thành người của hấn sớm như vậy, dù sao nàng vẫn còn trẻ, tâm vẫn chưa vững vàng, cho nên hấn cố gắng tự kiềm chế bản thân mình, không thể phụ sự tin tưởng của nàng.

"Giỡn dựa..... Không hiểu lắm. Mà..... Ta thật cao hứng..... Có ngươi..... Làm bạn....." Nàng nhẹ giọng nói lời vô nghĩa, tiến dần vào mộng cảnh.

"Ta cũng thực vui vẻ." Không nghĩ là nàng lại nói vậy, miệng hấn thầm thì, chỉ để cho mình hấn nghe, "Yên tâm Phiến Nhân," Nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, "Chúc ngươi có giấc mộng đẹp".

Đêm tối chỉ có những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, cùng âm thanh vang vọng của vô số tiếng những động vật không rõ tên, tạo thành một miền khúc dài

bất tận, đêm Trôi qua yên lành như thế.

Chú thích:

1. Liễu Hạ Huệ (720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triền Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cứng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Gà Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Những ngày an nhàn trôi qua quá lâu, tựa hồ sẽ làm cảm giác bất an của người ta rơi chậm lại phía sau, mọi người ai chả mong cuộc sống bình thường nhân tản trôi qua như vậy, nhưng nguy cơ vô hình vẫn lẩn khuất đâu đây, chỉ là không bị người ta phát hiện ra thôi.

Con gió nhẹ mon man mái tóc, Tả Phiến Nhân cước bộ nhẹ nhàng nhân tản đi dạo bộ trong rừng cây, nàng vừa mới khóa cửa phòng, tính toán trở về phòng cũ một chút.

Độc bộ trong chốc lát, sự cơ mẫn làm nàng ý thức được địa phương này không tầm thường, bởi vậy, vừa đi đến khúc ngoặt nàng cố ý đi chậm lại, quả thực nàng nhìn thấy có người đang đi theo sau.

Là nàng?! Vị nha hoàn vừa mới vào bảo lí.

Bảo lí mỗi ngày đều có vô số người đi ra đi vào, mấy ngày hôm trước còn có người mới vào làm, sở dĩ nàng đặc biệt chú ý tới vị nha hoàn này, đó là vì nàng phát hiện vị nha hoàn này từ lúc vào phủ, luôn lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của nàng, thậm chí có những thời điểm như là cố ý thu hút sự chú ý của nàng ... nàng chỉ có thể nói, đó là người này làm đã tương đối thành công, bởi vì hiện tại người này cũng đã trở thành tiêu điểm trong mắt nàng.

Quyết định đi đường vòng, hiện tại nàng không nên vội về phòng, nàng muốn nhìn xem người này đến tột cùng muốn làm cái gì?

Chuyển thân đi về hướng kho hàng phía sau hậu viện, ngày thường nơi đó ít có người ra vào.

Cước bộ nàng đi chậm rãi, không phải là nàng muốn trâu chọc người ta, mà đơn giản nàng chỉ thật sự muốn biết người này có đúng là đang theo dõi nàng không.

"Xin hỏi người tìm ta có cái sự gì không?" Về mặt thân thiết cười hỏi nàng, Tả Phiến Nhân vì kết quả thí nghiệm của chính mình mà cảm thấy vừa lòng, bởi vì thần tình vị nha hoàn này thần sắc kinh hoàng mãi không khôi phục, chắc nàng đang ngạc nhiên.

Không lấy cớ nói những lời dư thừa, vị nha hoàn này nói thẳng với nàng mục đích của mình.

"Lão gia phái người vào đây để thu thập tin tức người vì cái gì mà mãi không báo cáo cho hần?". Vào phủ chưa đến mười ngày tân nha hoàn đã lạnh lùng tra hỏi nàng, biểu tình có vẻ như rất mất hứng.

"Hà ?" Nàng không có nghe sai chứ. Ân Phiến người nói lại lần nữa xem?". Nàng không quá tin tưởng vào lỗ tai của mình mấy.

"Người còn muốn giả vờ?" Tân nha hoàn này sắc mặt hiện rõ sự khinh thường, bỏ qua không tin là nàng không hiểu được những gì nàng ta nói.

"Chính là.....". Nàng thật sự không hiểu a. "Lão gia cái gì? Tin tức nào?" Nàng làm sao biết được ý nàng ta là muốn hỏi cái gì a?

"Người không phải là muốn nói với ta Ngay cả chủ tử của mình là Ôn gia Đại lão gia, người cũng không biết sao?". Tân nha hoàn vừa tiến phủ khẩu khí tràn ngập sự lạnh lẽo lẫn trào phúng, "Ta chính là bị người lừa đến hồ đồ mất".

"Người nói cái gì?" Tả Phiến Nhân tận lực khắc chế không để bản thân mình biểu lộ sự giật mình, ta thế này nhưng là Không không không Tả Phiến Nhân ta chính là được Ôn Kiến Côn an bài ở Lãnh gia làm người theo dõi sao?

"Thật sự là lợi hại gì đâu!" Tân nha hoàn ánh mắt đen thẳm ngạo nghễ, "Ta không nghĩ là người lại có thể giả trang hay như vậy, như thế nào? Có phải là muốn ta cho người một tràng pháo tay cổ vũ không?".

"Này Ta" Tả Phiến Nhân trong lúc nhất thời thật không biết mình nên ứng đối như thế nào.

"Không cần biểu diễn nữa, người kế tiếp có phải hay không sẽ nói người cái gì cũng không biết," Tân nha hoàn ra vẻ kinh ngạc, "Không biết lúc trước là

người nào đã hướng lão gia hiến kế, khi lão gia cùng tiểu thư xung đột sẽ giả trang lao ra bảo hộ tiểu thư giúp nàng thoát nguy nan, sau đó lại cùng tiểu thư đi đến Lãnh gia giúp lão gia làm tai mắt, cuối cùng tới một thời điểm thích hợp sẽ trong ứng ngoài hợp đánh cho Lãnh gia một lần gục ngã luôn, khiến Lãnh gia ứng phó không kịp". Nàng dừng một chút, nhìn chăm chú chờ phản ứng của Tà Phiến Nhân, "Người không thật sự bị đánh mất trí nhớ, cái gì cũng đều quên hết chứ?".

Lúc trước Ôn Kiến Côn đánh một trận thật độc làm cho Tà Phiến Nhân hôn mê đã lâu, nàng rốt cục sau khi thanh tỉnh, đã có người nói với nàng là nàng bị mất đi trí nhớ, Ôn Kiến Côn lúc này bất quá là vì sự thù hận của Tà Phiến Nhân đối với Ôn Uyển Linh, cho nên đã không thêm để ý tới nữa.

Chính là không nghĩ tới nàng theo các nàng đến Lãnh gia lâu như vậy, cho tới bây giờ vẫn không thu được tin tức gì, gần đây khắp nơi trên giang hồ lại nhất loạt không ngừng tiến đánh Ôn gia bảo, Ôn Kiến Côn đã không kiên nhẫn chờ đợi được nữa, cho nên lần này tiêu tốn tiền tài cùng tâm lực thành công phái người tiềm nhập Lãnh gia bảo, gặp gỡ Tà Phiến Nhân nhắc nhở.

" Ặn..... Đây..... Ta....." Tình huống cân não hiện tại khiến nàng không ngừng suy tư tìm cách giải quyết cho tốt, "Ta không quên nhớ gì hết, chỉ là nhất thời nghĩ không ra thôi".

"Người không quên nhớ thế nhưng vì sao lại mãi không hành động?". Như vậy không phải rất kỳ quái sao? Nàng rốt cuộc là có nhớ hay không a?

" Ặn..... Ý tứ của ta là.....". Là cái gì nhỉ? "Ah ý tứ của ta là..... Ta không quên mệnh lệnh của lão gia, chỉ là ta nghĩ không ra lão gia phái ta tới đây làm chuyện tình gì".

"Ra là như vậy a!" Tân nha hoàn tin vào lời nàng nói, trong ánh mắt lập tức hiển lộ ra ý tứ "Người như thế nào lại ngu ngốc như vậy".

"Người hãy nghe cho kỹ, lão gia phái người và ta cùng nhau....."

Vừa đi vừa hồi tưởng lại hết thảy mọi chuyện vừa rồi, Tà Phiến Nhân lòng bất an do dự không biết nên xử lý chuyện tình này như thế nào.

"Chuyện này ta phải làm thế nào mới tốt bây giờ?". Vô ý thức đi trở về phòng, vô ý thức đóng cửa lại, lại vô ý thức đi đến ngồi ở bàn nước, giờ phút này Tà Phiến Nhân chả khác gì một cái xác không hồn.

Vốn nàng ngay từ đầu đã nghĩ mình phải ngay lập tức đi thông tri cho Hạo Thiên, chính là khi cẩn thận tưởng tượng, thái độ của Hạo Thiên đối với nàng mà xem, vừa nghe thấy tin tức này, hẳn nhất định sẽ sợ nàng gặp nguy hiểm mà không chuẩn cho nàng nhúng tay quân đương sự.

Ặn! Chỉ nghĩ thôi là có thể biết rõ, Hạo Thiên có lẽ không chỉ không cần nàng mạo hiểm, mà có khi còn phải thêm bảo tiêu đến bảo hộ nàng, kể từ đó, có thể có cơ hội nắm được cái đuôi hồ ly của Ôn Kiến Côn, đường đường chính chính đối phó với hắn.

Một mình nàng thì liệu có biện pháp nào để có thể thuận lợi đầu trí với Ôn Kiến Côn không? Nàng thật sự không nắm chắc được, hơn nữa ...

"Suy nghĩ cái gì?". Đắt bằng đột nhiên dậy lên tiếng sấm động, âm thanh của Lãnh Hạo Thiên đột nhiên xuất hiện bên tai nàng, "Nghĩ gì mà chuyên tâm như vậy?". Không phát hiện ra là hắn đã đến. Hắn chính là ngồi đối diện nàng khá lâu rồi.

"Hạo Thiên?" Tà Phiến Nhân tự nhiên thấy bội phục chính mình đã không thét ra tiếng chói tai, thật là nàng đã bị hắn dọa cho sợ nhảy dựng lên mất. Hắn không nên ở đây trong lúc này chứ. Nàng còn chưa có suy nghĩ rõ ràng, hắn xuất hiện đột ngột thật dọa nàng sợ điếng hồn.

"Như thế nào? Nhìn thấy ta mà lại kinh ngạc như vậy sao?" Lãnh Hạo Thiên nghi hoặc cười hỏi, "Nhìn biểu tình của người mà nói, ta không nên xuất hiện ở đây trong lúc này".

"Ặch..... Đây..... Không có a!" Cuối cùng ý thức cũng trở lại, Tà Phiến Nhân ngay lập tức lên tiếng phủ nhận, "Ta..... Ta không kinh ngạc!" Mới là lạ! Nàng rõ ràng là bị hắn dọa cho sợ chết khiếp.

"Phải không?" Nhìn sâu vào mắt nàng, một khi đã như vậy, hắn liền đổi phương thức hỏi lại: "Người còn không có nói với ta, người mới vừa rồi chuyên tâm như vậy là đang nghĩ cái gì thế?" Từng bước từng bước cẩn thận kiểm tra, hắn tin tưởng nhất định là có thể biết được.

"Không Không a!". Dừng khản trương, mau ngấm lại nên làm như thế nào để che a, mau Mau nghĩ. "Ặch Người hiện tại sao lại ở chỗ này?" Trước cứ nói lảng sang chuyện khác, sau đó Sau đó phải làm sao bây giờ

"Ta trở về để thay quần áo." Ngày thường, hắn hẳn là luôn ở thư phòng nghe tham tử phân tán ở khắp nơi hồi báo về tình hình mới nhất đang xảy ra, chính là nửa canh giờ trước lúc đang tiến hành việc bẩm báo, đường quán bên ngoài Lãnh gai bị nhân sĩ không rõ tung tích công kích, điều này có thể coi như là trực tiếp khiêu khích Lãnh gia, hắn tính toán tự mình động thân đi xem xét.

Lãnh Hạo Thiên chuẩn bị trở lại chính đề, vừa mới rồi còn không cảm thấy được cái gì, nhưng chỉ với hai ba câu nói này hắn hiện tại có thể khẳng định nàng có việc che dấu hắn.

"Người còn không có nói cho ta....."

"Người lát nữa đi ra ngoài thì phải cẩn thận ha!" Vội vàng ngắt lời không cho hắn có cơ hội nói tiếp.

"Ta sẽ chú ý." Thấy nàng có ý ngăn cản, Lãnh Hạo Thiên tính toán không thể như vậy mà dễ dàng buông bỏ, "Người vẫn là không nói cho ta người mới vừa rồi đến....."

"Ái ôi!" Tà Phiên Nhân đột nhiên ôm đầu kêu rên lên một tiếng.

"Ngươi làm sao thế?" Lãnh Hạo Thiên cuối cùng vì điểm này mà bị phân tâm, khẩn trương nhìn đông nhìn tây xem, sợ Tà Phiên Nhân thực sự có cái gì không khỏe.

"Ta không phải cố ý không nói với ngươi." Tà Phiên Nhân ngữ khí làm ra bộ đáng thương, "Kỳ thật ta là có điểm không thoải mái, muốn trở về nghỉ ngơi, không nghĩ tới sẽ bị ngươi nhìn thấy, mà ta lại không muốn làm cho ngươi phải lo lắng, cho nên mới....."

"Ngươi thật ngốc!" Lãnh Hạo Thiên vội vàng dang tay ôm lấy nàng, bế nàng đặt trên giường, "Không thoải mái vì cái gì không sớm nói ra?" Vừa chuyển thân, hân vội vàng muốn đi thỉnh thầy thuốc.

"Ngươi muốn đi đâu?" Không biết phản ứng kế tiếp của hân, Tà Phiên Nhân nhanh nhẹn chạy tới bắt lấy tay của hân hỏi.

"Ngươi cứ ngoan ngoãn nằm yên", Lãnh Hạo Thiên cứ như là đối đãi với tiểu hài tử, cực kì kiên nhẫn nói với nàng, "Ta đi giúp ngươi tìm thầy thuốc".

"Tìm thầy thuốc?" Tà Phiên Nhân sợ tới mức run lên, "Vì cái gì lại muốn tìm thầy thuốc? Ta thật không tới nỗi nào".

"Ái nói thế". Lãnh Hạo Thiên vội đưa nàng về nằm lại trên giường, thuận tiện hỏi lại nàng "Ngươi rõ ràng vừa mới nói ngươi không thoải mái".

"Ta đúng là có điểm không thoải mái, nhưng chỉ một chút thôi". Nàng đưa ngón cái cùng ngón trỏ di di vào khoảng không, hoàn hảo tạo một khoảng cách để né tránh ánh mắt của Lãnh Hạo Thiên, đồng thời hướng hân năn nỉ "Ngươi đồng ý với ta nhé? Ta thực sự chỉ một có một chút, không cần phiền đến thầy thuốc".

"Ta có thể lý giải như thế nào? Sao lại chỉ có một chút? Ta thấy là ngươi rất mệt mà".

"Tóm lại ta thật sự không có việc gì". Bởi vì nàng là nói dối thôi. "Ta chỉ cần được nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe ngay, ngươi thực sự không cần tìm thầy thuốc đâu". Nếu để thầy thuốc phát hiện ra nàng thật sự sẽ rất mất mặt.

"Thật sự không có việc gì chứ?" Hân vẫn thấy có chút lo lắng, sắc mặt Phiên Nhân thoát nhìn thật sự không tốt lắm.

"Tốt lắm mà ta thật sự rất tốt mà, ngươi đi nhanh đi!". Nàng muốn Lãnh Hạo Thiên mau mau rời khỏi đây, "Ngươi không phải còn có sự phải xử lý sao, nhanh đi a!" Nàng hiện tại chỉ muốn ở một mình, bởi vì nàng cần suy nghĩ một cách cẩn trọng trước khi quyết định.

"Ngươi không gạt ta?" Hân xác định lại một lần nữa mới có thể an tâm, "Ngươi thật sự không có việc gì chứ?"

"Thật sự, ta thề." Bởi vì nàng thật sự không có việc gì, cho nên nàng đương nhiên dám thề, "Ngươi nhanh đi xử lý sự tình sớm chừng nào tốt chừng nấy, ta sẽ chờ ngươi về cùng nhau ăn cơm".

"Được rồi". Hân tạm thời đành thỏa hiệp, "Nhưng nếu lúc ta trở về phát hiện ngươi vẫn không thoải mái, ta nhất định thỉnh thầy thuốc đến đó".

"Tin tưởng ta đi mà". Nàng dịu dàng giữ chặt má hân trong đôi bàn tay mình "Lúc ngươi trở về, nhất định sẽ thấy ta như rồng như hổ".

Hạnh phúc càng lâu càng dễ dàng làm cho người ta cảm thấy bất an, nàng cũng trú ngụ trong thân thể này một đoạn thời gian khá dài, cơ hồ thật sự chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa, nàng thật sự sẽ nghĩ chính mình là chủ nhân thật sự của thân thể này.

Chính là gần đây cũng không biết tại sao, đột nhiên trong lòng nàng dấy lên sự sợ hãi, sợ hãi có thể nàng sẽ bị ông trời bức rời khỏi thân thể này, như vậy đến lúc đó nàng còn biến thành bộ dáng gì nữa đây?

Nàng thật sự không dám nghĩ nữa, nhưng lại không có cách khác chế ý niệm liên tục khởi sinh trong đầu.

Đặc biệt sau sự kiện lần trước, nàng vẫn tin tưởng vào trực giác của chính mình. Nàng tin tưởng Hạo Thiên thật sự coi trọng mình, thắng nếu nàng thực sự đem sự thật nói cho hân, vì bảo hộ nàng, hân tuyệt đối sẽ buộc nàng buông tay, cho nên trải qua vô số lần cân nhắc cẩn thận, nàng vẫn quyết định sẽ nhúng tay hỗ trợ, cũng bởi vậy tạm thời nàng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào kế hoạch của chính mình.

Hiện tại nghĩ đến bản thân mình đột nhiên trở nên trọng yếu, nàng sẽ giúp Hạo Thiên nắm được cái đuôi của lão hồ ly Ôn Kiến Côn kia. Nhưng nếu lúc này mà linh hồn đột nhiên bị bắt rời khỏi thân thể, đổi thành Tà Phiên Nhân chân chính kia trở về, haiz.....

"Hồi hồn! Tà Phiên Nhân mau mau hồi hồn a". Mẫn nhi cười nói, vốn là nghĩ muốn đột ngột đánh thức Tà Phiên Nhân thoát khỏi bộ dạng trầm tư, khiến Phiên Nhân giật mình, không nghĩ tới lời nàng nói chẳng những không gây được sự chú ý của Phiên Nhân, ngược lại còn dọa cho Phiên Nhân thành ra bộ dạng sợ giật mình.

"Có chuyện gì vậy?" Ôn Uyển Linh là người đầu tiên phát hiện ra nàng có gì đó rất lạ, "Phiên Nhân, ngươi có phải là có điểm không thoải mái không?".

"Không Không có a". Nàng cười cười yếu ớt, "Ta chỉ là có điều cần suy nghĩ, nghĩ đông nghĩ tây lung tung một chút thôi". Nàng cố tỏ ra là không có chuyện gì.

Chỉ một lát, nàng đã nhanh chóng lấy lại tinh thần. Đúng rồi, nàng còn rất nhiều điều chưa nói, còn rất nhiều chuyện mà nàng muốn làm, ông trời già an bài

như vậy nhất định là có đạo lý, nàng sẽ không vô duyên vô cớ bị đuổi ra khỏi thân thể này đâu, nàng không thể để tâm ma của mình đã bại.

Không biết trong lòng Tả Phiến Nhân đang thúc dục mình phải cố lên, Mẫn nhi cười trừ tiếp lời nói: “Ta xem ra không chỉ có ngươi là nghĩ đồng nghĩ tây, mà hẳn là ở đây ... cũng có người đang suy nghĩ chuyện gì đó bậy bạ đi”.

"Đáng ghét". Ôn Uyển Linh ngược ngược cười đỏ mặt, “Các ngươi cứ trêu chọc ta hoài”. Đưa tay sờ sờ lên bụng, thật sự rất khó tưởng tượng nơi này lại tồn tại một sinh mệnh nhỏ bé.

Bốn người các nàng hiện tại đang ở lương đình thượng trà, tòa lương đình này được thiết kế ngay gần tân phòng của phu thê bọn hắn.

Từ lúc biết được Ôn Uyển Linh có tin vui, Lãnh Dực Vĩ cuối cùng cũng biểu lộ ra bộ mặt mà hắn không muốn cho mọi người biết – chuyên chế độc tài.

Hắn vừa không chuẩn cho Ôn Uyển Linh tùy ý đi lại, lại càng không chuẩn cho Ôn Uyển Linh phải làm bất cứ việc gì, hắn luôn tỏ ra khản trương kể cả trước lẫn sau, sợ sẽ có điều gì xảy ra ngoài ý muốn.

Chính bởi Lãnh Dực Vĩ bảo hộ quá độ, nên Ôn Uyển Linh chẳng khác gì phụ nữ sống ở trốn thâm cung, cho nên cả đoàn người đành phải di rời tôn giá, đến tận nơi này để nói chuyện phiếm.

Nhìn mọi người vui vẻ cười nói, Tả Phiến Nhân quyết định tạm thời sẽ đem toàn bộ chuyện phiến não dứt bỏ sang một bên.

"Ai". Không biết sao Mẫn nhi đột nhiên thờ dài, khuôn mặt trông rất ai oán lên tiếng, "Tất cả mọi người thật sự là hạnh phúc, Phiến Nhân thì có Đại dương gia". Bởi vì Tả Phiến Nhân không thích mọi người kêu Lãnh Hạo Thiên là lão gia, cho nên hắn đổi danh hiệu mới, "Tiểu thư có nhị thiếu gia, đến ngay cả". Nàng đột nhiên xoay người trừng mắt nhìn Phúc thẩm, "Đến ngay cả phúc thẩm cũng may mắn gặp được Hạnh bá", nàng làm ra dáng vẻ như một quả phụ cô độc, cái gì cũng đều không có. "Ồi! Ta thật sự là thê thảm”.

"Ngươi..... Ngươi đứa nhỏ này ngươi nói cái gì đó?" Phúc thẩm đã có tuổi mái tóc đã có sợi bạc thế nhưng vẻ mặt vẫn đỏ ửng, "Không cần tùy tiện cười nhạo chúng ta". Phúc thẩm hướng về nàng nói.

"Cười nhạo cái gì?" Mẫn nhi gầm rú lên như là đã bị sỉ đại nhục, "Ta chính là thiết tình thành tâm thành ý hâm mộ các ngươi mà!". Ai ai ai! Mẫn nhi không nhận được than ba tiếng, những người hạnh phúc thì không thể lý giải nỗi loại tâm tình của nữ tử cô độc như nàng.

"Đừng chán nản quá". Tả Phiến Nhân lên tiếng an ủi, "Ah Ta đem Ngạn Kì gả cho ngươi được không?".

"Cái..... Cái gì gả cho ta? Ta là nữ nhân mà ". Hơn nữa ai lấy đồ ngọc từ đó a!

“Như vậy không tốt.....” Tả Phiến Nhân vừa xoa xoa cằm vừa lắc đầu, giống như đang lo lắng đại sự, “Ta đây sẽ nhanh chóng tiến hành để Ngạn Kì gả cho ngươi đi”.

"Cái gì gả cho....." Mẫn nhi á khẩu, làm vậy thì chẳng khác nào biến nàng thành đối tượng cho mọi người giễu cợt, điều này – nàng thật tiêu hóa không nổi mà, “Ác! Hay ha! Các ngươi đều ở đó giễu cợt ta với đồ ngọc Lãnh Ngạn Kì kia”.

"Ai?" Thật sự là linh mà, nhắc quý quý đến, Lãnh Ngạn Kì đột ngột xuất hiện, ánh mắt nhìn chăm chú vào lương đình, khẩu khí nhàn tản hỏi: “Là ai vừa nói đến ta?”. Hắn vừa nghe được hình như có người đang nói xấu hắn, ả? Rốt cuộc là ả?

"Ngạn kì à! Ngươi đến thật đúng lúc", Tả Phiến Nhân từng bước lẹ làng vọt tới trước mặt hắn, "Chúng ta đang nói tới ngươi..... Ô ô....."

"Ngươi đừng nghe nàng nói bậy". Mẫn nhi khản trương lấy tay bịt miệng Tả Phiến Nhân, sợ nàng tái lập lại câu hỏi xấu hổ vừa rồi cho kẻ khác nghe

“Nói loạn cái gì?”. Lãnh Ngạn Kì dĩ nhiên không cho là đúng, “Ta ngay cả nàng muốn nói cái gì đều chưa có nghe được, nào biết lời nàng nói có loạn hay không?”.

Thấy hai người các nàng vừa đầu khẩu vừa cười khoái trá, tựa hồ quên mất hắn đang đứng một bên chờ đợi.

“Uy! Uy!”. Hắn tiến lại gần bên cạnh các nàng, “Hai người các ngươi đừng vội, mới vừa rồi các ngươi rốt cuộc nói ta cái gì a?”. Các nàng chẳng lẽ không biết đạo lý có khi hoàng đế hội không so được với thái giám sao? Cái gì cũng không có nói với hắn, làm tâm của hắn nhảy nhót không yên!

Ở một góc ba người hỗn loạn nháo nháo, nhưng bên cạnh bàn có những người hoàn toàn không bị cái không khí đó ảnh hưởng đến.

“Thế nào rồi? Thân thể vẫn hoàn hảo chứ?” Lãnh Dực Vĩ ôn nhu hỏi han kiều thê, không chỉ nói chuyện nhỏ giọng, ngay cả động tác tay chân cũng hết sức nhẹ nhàng, cứ như là sợ nếu hắn không cẩn thận một chút sẽ ngay lập tức có chuyện ảnh hưởng tới vợ con, “Nó không làm nàng mệt mỏi chứ?” nhẹ nhàng vỗ lên bụng Ôn Uyển Linh, hắn như cảm thấy được thai nhi này nhất định là một nam hài, trước tiên nên sinh ra một ca ca về sau mới có thể bảo hộ tốt cho đệ đệ hay muội muội của mình.

Ôn Uyển Linh lại hy vọng thai nhi này là nữ hài tử, có như vậy về sau mới chiếu cố tốt cho đệ đệ hay muội muội của mình.

"Không có việc gì". Nàng nhìn cử chỉ cẩn thận của tướng công mà cảm thấy buồn cười, nàng mới hoài thai không có bao lâu, nhưng bộ dáng hắn đối đãi với nàng cứ như là nàng đã mang thai tới tháng cuối cùng, sắp lâm bồn. “Thiếp tốt lắm”. Mỗi ngày trôi qua tình cảm của nàng với tướng công lại tràn đầy làm nàng cảm thấy thực hạnh phúc, tướng công quan tâm tới mẹ con nàng như vậy, nàng đã cảm thấy vô cùng hài lòng không cầu gì hơn.

“Những việc cần an bài ta đã an bài ổn thỏa rồi”, thanh âm của Hạnh bá đưa hai người quay lại thế giới thực, lão cũng gia nhập cuộc thảo luận, “về phần nữ nhân bên kia.....”

"Chúng ta bên này đã sớm có sự chuẩn bị thỏa đáng". Phúc thăm tiếp lời nói, việc vui của bọn hắn vào mùa xuân này thực đáng mong đợi!

"Như vậy....." Lãnh Hạo Thiên vừa lòng gật đầu, cúi đầu cân nhắc chính mình có còn thiếu sót chỗ nào không, dù sao đây chính là đại sự cả đời người, hắn không muốn tới lúc đó có một chút gì sơ sẩy, thật cẩn thận suy tính lại một lần nữa, hắn nghĩ chính mình nên tận mắt xem xét.

“Các người vẫn chưa lắm chuyện nói ra đó chứ”. Hạnh bá thấp giọng hỏi, cả đàn nữ nhân vây quanh cùng nhau tra hô, vạn nhất nếu không cẩn thận đem sự tình nói ra hết, thì thật là ...

“Chúng ta lại không biết tốt xấu như vậy sao?”. Phúc thăm ta cũng đã sống hơn nửa đời người, chẳng lẽ còn không rõ chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói sao.

“Đúng đó!” Ôn Uyển Linh cười cười tiếp lời, “Hạnh bá đừng lo lắng, chúng ta sẽ không”

"Sẽ không cái gì?" Tà Phiến Nhân đột nhiên từ sau lưng Lãnh Hạo Thiên lộ đầu ra hỏi, mặt làm bộ đáng mặt quý, nhìn qua nhìn lại những người khác, "Có phải hay không đang lạng lẽ nói cái gì đó a? Có điều gì ta không thể nghe sao?". Bọn hắn dường như đang thương nghị điều bí mật gì đó mà không cho nàng biết a.

"Không có cái gì người không thể nghe". Lãnh Hạo Thiên đại diện thừa nhận, "gần đây mọi sự lớn nhỏ trong bảo lí này, có sự kiện nào mà người không biết đâu". Về mặt Phiến Nhân hiện tại thể hiện sự hiếu kỳ vô cùng, hắn lại còn không hiểu rõ bản tính hiếu kỳ điều gì là phải biết cho kỳ được của nàng sao.

“Có cái gì đó rất lạ?” Có điều gì đó làm người ta không thể tin ngay được, “Chính là ta cảm thấy Uy Uy Uy! Các người làm sao lại thế này? Sao lại cư xử không lễ phép như vậy a? Ta còn chưa có nói xong mà! Uy.....”

Tất cả mọi người bỏ chạy cuống cuồng, lưu lại nơi này, chỉ còn mình nàng trong vòng ôm của Lãnh Hạo Thiên.

“Đây là sao thế này?”. Tà Phiến Nhân xoay người nhìn thẳng Lãnh Hạo Thiên lay lay hai cánh tay hắn, giọng nói tràn ngập ý vị đe dọa để tìm cho ra chân tướng, “Nói a, Bọn họ trốn cái gì vậy? Ta bắt quả chỉ là hỏi có một vấn đề, có cái gì quan trọng đúng không?”.

“Ai nói là bọn họ bỏ trốn?”. Lãnh Hạo Thiên quyết định không thừa nhận chối tron tuột,” Đại khái bọn họ đột nhiên có sự vội cần phải giải quyết, cho nên mới đi trước, sự tình đơn giản vậy chỉ có vậy thôi”.

"Người cho ta là đồ ngốc a". Nàng không khách khí đối hắn gầm lên giận dữ, "Ta chả lẽ nhìn không ra cảnh tượng mọi người vội vàng bỏ trốn sao?"

Biết Uyển Linh hoài thai, Lãnh Dực Vĩ luôn hết sức cẩn thận, thế mà mới vừa rồi hắn lại nhẹ nhàng ôm lấy Ôn Uyển Linh nhảy dựng lên, xử khinh công bay vút đi mất, về phần Hạnh bá hắn còn thiếu nước không nắm tay phúc thăm chạy thật mau, thế không gọi trốn thì gọi là cái gì?

“Cổ nhân thường nói nữ nhân đa nghi như Tào Tháo, quả nhiên đúng là như vậy”. Lãnh Hạo Thiên giả vờ đứng lên ca thán, “Ta đã giải thích rõ ràng với người như vậy mà người còn chưa tin, ta còn có thể nói như thế nào nữa đây?”.

“Ta không tin, mới rồi không phải như vậy”. Nàng dùng sức đánh vào ngực hắn một chút, hiểu được hắn giả ngốc cố tình di chuyển sự chú ý của nàng, nàng tuyệt không làm cho quỷ kế của hắn thành công khiến hắn đắc ý đâu. “Ta mặc kệ, dù sao ta vẫn là muốn người mau nói cho ta biết mọi người vừa rồi là nói”

“Nếu người còn tiếp tục hỏi nguyên nhân nữa, ta sẽ không bao giờ chấp nhận dạy người thuật phòng thân”. Vội vàng ngắt lời không cho nàng có cơ hội nói tiếp, Tà Phiến Nhân luôn biết cách sử dụng kỹ xảo đối phó với hắn.

“Thôi ... đã vậy không nghĩ đến chuyện đó nữa ta sẽ bỏ qua cho ...”. Nàng bắt đầu có chút do dự.

"Được rồi! Vậy quên đi". Biết cá đã cắn câu, hắn thấy có chút yên tâm, nhưng lại sợ nàng sẽ tiếp tục tranh luận với hắn, nên hắn tiếp lời “Ta vốn luôn nghĩ người sẽ luôn luôn tin tưởng ta, nhưng sự việc lần này khiến ta rất phiền lòng, người đã buộc ta phải nói đến cùng, nhưng hiện tại nếu người đã không cần nữa, vậy chúng ta hãy cùng nhau quên hết đi”.

"Đừng ta không cần nữa". Nàng gấp gáp đến độ quên mất chính mình vừa rồi còn kiên trì muốn tìm ra chân tướng sự việc, tiến nhanh tới gần Lãnh Hạo Thiên, so sánh thiệt hơn nên nàng chịu lời hắn, "Ta khuyết thiếu vận động, luyện phòng thân thuật chính là vận động rất tốt".

Nếu nàng đã quyết định phải trợ giúp Hạo Thiên một tay, lật bộ mặt gian xảo của lão hồ ly Ôn Kiến Côn, thì ít nhất nàng phải học được một ít công phu, nàng tuy là biết sử dụng âm khí, nhưng vẫn không đủ, nàng còn phải bảo hộ được chính mình, nàng hiểu rằng như vậy là tốt nhất không chỉ cho nàng mà còn cho tất cả mọi người.

Cố tình mặc kệ nàng nói như thế nào, Hạo Thiên đều cảm thấy được tất yếu vẫn là không nên đồng ý cho nàng học công phu.

Hai người đã nhiều lần tranh biện nhưng không có kết quả cho nên lần này Lãnh Hạo Thiên đem chuyện học công phu ra nói lại, quả nhiên đã thành công di chuyển lực chú ý của nàng.

“Này không tính”. Lãnh Hạo Thiên thực vừa lòng vì cuối cùng cũng đạt thành mục đích, cho nên tâm tình cũng liền thoải mái theo, “Người mỗi ngày chạy tới chạy lui, lại luôn lao động không ngừng cái gì đó, vận động nhiều mệt lắm không nên”.

"Kia....." Tà Phiến Nhân vội vàng phản bác lại, “Ta nghĩ muốn thân thể khỏe mạnh thì nên học công phu, nghe nói học công phu đối với thân thể tốt lắm”.

"Ấn..... Này..... Lý do đó cũng không tồi nhưng thật ra". Lãnh Hạo Thiên còn thật sự tự hỏi sao nàng lại hứng thú chuyện học công phu như vậy.

"A! Còn có còn có, ta biết học công phu còn có thể....."

Tà Phiến Nhân cố gắng giải thích khuyên bảo, đối Lãnh Hạo Thiên nhắc đi nhắc lại buộc hẳn phải cân nhắc, nàng rốt cuộc thấy nguyện ý vì chính mình cuối cùng cũng tìm được một vị lão sư võ công cao cường.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Già Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Sáng sớm mà trời vẫn âm u mờ mịt sương khói, ngó mãi không thấy mặt trời, giống như lời tiên đoán sẽ phát sinh điềm xấu, người ta bắt gặp cảm thấy một sự lo lắng mơ hồ cứ chậm rãi tích tụ ngập lòng.

Phòng nghị sự yên tĩnh bị đánh động bởi thanh âm của một đám người đang nói chuyện với nhau, Lãnh Hạo Thiên nhin không được khẽ nhíu mày.

Lãnh gia theo lệ hàng năm đều xem xét báo cáo vào ngày hôm nay, một năm cứ cách ba, bốn tháng sẽ cùng nhau tính toán tổng kết thu chi của cả năm, đương nhiên làm thế này cũng là có nguyên nhân của nó.

Cũng bởi sự nghiệp Lãnh gia rộng lớn khắp đất nước, kinh doanh ở hầu hết các ngành sản xuất chủng loại lẫn số lượng phong phú, mỗi năm đều thu về một số kim ngạch khổng lồ, nếu không cách ba, bốn tháng phải tính toán thu chi lại một lần thì trưởng phòng như thế nào mới quản lý hết được lợi nhuận cả năm, sau khi tổng kết lại sẽ tiếp tục phân ra, chia lợi nhuận cho các nơi một cách thật hào phóng để họ còn thoải mái làm việc tiếp năm sau.

Cho nên chấp sự của các đại phân hành hôm nay đều hội tụ đầy đủ tại Lãnh gia bảo, trừ bỏ việc phải chỉnh lý sổ sách buôn bán trong năm, còn phải cùng mọi người bàn bạc, thảo luận chiến lược lẫn sách lược, phương châm kinh doanh, rồi tới mùa xuân năm sau sẽ triển khai tân kế hoạch.

Trừ bỏ vài vị chấp sự chủ yếu tại các phân hành, đường quán trong phạm vi quản hạt của Lãnh Hạo Thiên, các phân hành còn lại sẽ để cho Hạnh bá, Dực Vĩ cùng Ngạn Kì đảm nhiệm.

Các chức vị được phân công mục đích là để duy trì phương thức chủ sự, hấn tin tưởng việc phân bổ quyền lực cho cấp dưới sẽ giúp sự nghiệp kinh doanh Lãnh gia lâu dài vững bền.

Vấn đề là sự tình ngày hôm nay sẽ đều do hấn một mình xử lý, tất cả đám người kia đều không thể làm việc.

Đầu tiên là lão nhị, sáng sớm vừa mới tỉnh dậy, hấn đã tức giận đánh đập tra khảo khắp nơi, đó đều là do Ôn Uyển Linh suy yếu sợ sẽ hư thai, bộ dáng đáng thương dọa Lãnh Dực Vĩ sợ hãi, làm cho hấn khẩn trương từ thủ bên giường Ôn Uyển Linh từng bước quyết không rời đi đâu, cho dù sau đó Ôn Uyển Linh đã khôi phục rất nhiều, hấn vẫn là không chịu rời xa kiều thê, cho nên Bộ phận mà Dực Vĩ phụ trách, hấn chỉ có thể tiếp nhận thay.

Lại đến Hạnh bá, thời tiết buổi sớm biến hóa đã làm cho bệnh phong thấp mà lão nghĩ là đã sớm khỏi hấn nay lại phát tác, thế là lão la hét, kêu khổ than đau đớn thấu ông trời, chỉ có thể nằm một chỗ tuyệt không thể đứng dậy được.

Hấn có thể làm thế nào được nữa? Đành phải phân phó cho phúc thẩm hảo hảo chiếu cố lão, còn bộ phận mà lão phụ trách chính hấn sẽ làm thay chứ ai.

Còn lại một người cũng quý, hấn vốn là đang âm thầm thấy may mắn vì ít nhất là còn có Ngạn Kì giúp hấn, ai biết được Mẫn nhi không hiểu đối với loại thời tiết này nhạy cảm thế nào mà lần ra bệnh tới hôn mê, hạ nhân thông báo, Ngạn Kì mất bình tĩnh mặc kệ tất cả sự tình hướng phòng nàng chạy tới, cho nên Cuối cùng chỉ còn lại có hấn đơn độc duy trì đại cục.

Nhớ tới Phiến Nhân, hấn không khỏi một trận cười khổ, nàng thật là hay, mới sớm đã không biết chạy đi tiêu diêu ở chỗ nào, không giống hấn, muốn trốn cũng đều trốn không được.

Phòng nghị sự giờ đây âm ỉ, chấp sự khắp nơi tụ tập hết ở đây ít nhất cũng lên tới hai, ba mươi người, có rất nhiều người vẫn chưa tới phiên mình báo cáo, Lãnh Hạo Thiên muốn phát điên không nghĩ sao cục diện lại hỗn loạn thế này.

“Đều cảm mồm hết cho ta”, không biết tại sao, mới vừa mở miệng hấn đã thấy mí mắt trái mình nháy liên tục thật mạnh, làm sự hứng khởi trong lòng hấn tan biến, hấn đột nhiên cảm thấy dự cảm không tốt.

Chính là trong chốc lát, hần lại vội vàng nhận ra chính mình phải bình tĩnh lại, chuyện tình ngày hôm nay nhiều đến nỗi không để cho hần có một chút phân tâm nào.

Vừa lòng nhìn xuống thấy phòng nghị sự im lặng, lúc này hần mới tiếp tục hỏi: "Đủ rồi, toàn bộ các người đều câm miệng hết cho ta, nhóm người đầu tiên chuẩn bị báo cáo đi".

Trong lúc nhất thời, người xem ta, ta nhìn người, chính là không một người nào dám mở miệng.

"Như thế nào?", hần lạnh lùng liếc mắt quét toàn trường, "vừa mới rồi không phải ta đã nói với các người, từng nhóm một báo cáo tình hình, hiện tại thì thế nào, các người mỗi người một miệng nói liên tục không ngừng nghỉ, vậy có khác gì cái chợ hay không". Một khi đã như vậy, bước đầu tiên hần sẽ tiến hành điểm danh, cầm lấy điệp tị (giấy báo danh) điểm thấy có chín bản báo cáo chính, hần quyết định trước tiên bắt đầu từ tổng quản chấp sự, "Tào chấp sự người vừa nói"

Mọi việc lung tung chấm dứt, hội nghị chính thức bắt đầu.

Lãnh Hạo Thiên tâm tư kín đáo, quyết sách, quyết đoán, ở hần tụ hội thần khí của kẻ lãnh đạo đứng trên vạn người, không đến một canh giờ sau, chín bản báo cáo rất nhanh đã giải quyết được ba bản, đám đông trong phòng nghị sự cũng vui vẻ bớt rất nhiều.

"Tốt lắm". Cầm trên tay các bản trưởng sách còn lại, Lãnh Hạo Thiên lập tức rút ra bản trưởng sách thứ tám, "Kế tiếp"

Bỗng nhiên có tiếng đập cửa vang lên, Lãnh Hạo Thiên không thể không tạm dừng việc xử lý sự vụ. Mọi người trong toàn bảo lí này đều biết được tầm quan trọng của hội nghị, cho nên trừ phi thực sự có việc quan trọng, còn lại tuyệt không ai dám tùy ý quấy rầy.

"Tiến vào". Lãnh Hạo Thiên buông quyển sách, sai người mở cửa.

Tiến vào cửa chính là người hầu hạ lâu năm bên cạnh Lãnh Ngạn Kì, chỉ thấy hần nhanh lẹ tiến lên ghé vào tai Lãnh Hạo Thiên không biết nói gì, chỉ thấy là đầu mày Lãnh Hạo Thiên nhíu lại, thoáng thay đổi sắc mặt.

Chậm rãi một lát, Lãnh Hạo Thiên lập tức đáp lại, nhỏ giọng phân phối hần vài câu, rồi lập tức cho hần lui ra.

"Kế tiếp" không để cho sự việc nhỏ này làm gián đoạn hội nghị, Lãnh Hạo Thiên tiếp tục xử lý chính sự.

Các bản báo cáo giờ chỉ mới giải quyết được một nửa, cửa chính của thính đường bị đụng buộc phải mở ra, hội nghị lần nữa phải gián đoạn giữa chừng.

"Đại ca". Lãnh Ngạn Kì ngày thường vẻ mặt luôn hi hi ha ha, thế mà nay tay run run, gương mặt mồ hôi nhễ nhại, thái độ vô cùng khẩn trương, "Mau đi".

"Ngày mai báo cáo tiếp", Lãnh Hạo Thiên vội vàng đứng lên, không giải thích gì nhiều, đối với thuộc hạ phía dưới nói: "Giải tán". Sau đó tức tốc theo Ngạn Kì rời đi thật nhanh, lưu lại phòng nghị sự là cả một đám người nhìn nhau ngờ ngác không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Phòng nghị sự mọi người âm ỉ bàn tán, có người tự cho mình thông minh hô lên là nhất định đã có chuyện xảy ra, ngay sau đó còn có người rống lên thật to là phải chạy theo giúp, một đám người chạy ngay theo ra ngoài, sau đó..... Tất cả đám người đuổi theo, phòng nghị sự chẳng còn ai.

"Sự tình rốt cuộc như thế nào?". Lãnh Hạo Thiên bộ dáng khẩn trương, truy vấn tình trạng trước mắt.

Không lâu sau hai người đã đuổi tới trước cửa phòng Mẫn nhi, phát hiện không phải Mẫn nhi bị bệnh sốt cao tới hôn mê, mà là bị trúng châm của người ta khiến hôn mê, trong lòng hần đột nhiên tràn ngập nghi hoặc.

Ngân châm này là ám khí bất li thân của Tả Phiên Nhân, hần sờ dĩ nhận ra được bởi vì hần cũng từng bị loại ngân châm này ám toán qua, phải biết rằng Tả Phiên Nhân ngày thường hay cười đùa, nàng sẽ không tổn hao tâm sức ác ý đi trêu cợt người ta, càng nghĩ hần càng cảm thấy sự việc không bình thường, cho nên trước mắt phải người đi thông tri cho đại ca.

Lãnh Hạo Thiên dù có nghe thuộc hạ bẩm báo qua sự tình, nhưng do chưa tận mắt chứng sự việc nên vẫn cho là việc nhỏ, nghĩ Phiên Nhân chỉ đơn giản đang nghịch ngợm như mọi khi, nên vẫn họp nghe báo cáo từ các chấp sự, sự việc thì phân phó cho Ngạn Kì giải quyết, ra lệnh phải mau tìm ra Phiên Nhân, hần tự trấn an mình sẽ ổn thôi, vẫn cho cuộc họp tiếp tục.

Thời điểm Ngạn Kì xuất hiện tại phòng nghị sự thì ngay lập tức hần hiểu đại sự không ổn, nóng vội không chờ đợi được nữa nên hần đã vội vàng giải tán cuộc họp, sau đó theo Ngạn Kì nhanh nhẹn chạy tới phòng Mẫn nhi.

"Ta cái gì cũng không có rõ". Sắc mặt Lãnh Ngạn Kì vẫn không tốt hơn chút nào, "Mẫn nhi sau khi tỉnh dậy vội vã muốn ta đi tìm người, cho nên ta đành chạy tới thông tri cho người biết".

Cửa phòng vừa mở, đã thấy Mẫn nhi bất an không ngừng đi qua đi lại.

"Rốt cuộc sao lại thế này?" Lãnh Hạo Thiên vừa tiến vào cửa đã hỏi ngay lập tức.

"Ta cũng không biết nói thế nào nữa...." Mẫn nhi khóc một hồi không nhin được, trong lòng nàng thực sự đã vô cùng lo lắng, "Buổi sớm hôm nay sau

khi đánh thức nhị thiếu gia cùng tiểu thư dậy...A! thôi thôi mặc kệ chuyện đó”, Mẫn nhi quyết định nói ngay vào trọng điểm vấn đề, ” Tóm lại do tiểu thư đã khoẻ lên nhiều, lại có nhị thiếu gia ở bên nàng, cho nên ta quyết định đi thăm Phiên Nhân, vừa bước vào cửa đã thấy vẻ mặt nàng vô cùng nghiêm trọng chăm chú xem tờ giấy này”. Mẫn nhi vội vàng đưa tờ giấy mà nàng dù có hôn mê cũng quyết giữ thật chặt.

Lãnh gia huynh đệ vừa thấy tờ giấy, sắc mặt biến đổi trắng bệch, tờ giấy chỉ vón vện mấy chữ: “Tuỳ thời làm việc! Dùng hoà dược thiêu cháy phòng binh thư ! Ôn tự”.

” Ta thấy vẻ mặt của nàng không bình thường, biết nàng nhất định sẽ lại gạt ta làm chuyện nguy hiểm gì đó, cho nên lúc nàng nói có việc quan trọng phải xuất môn, ta ép buộc nàng phải mang ta theo, không nghĩ trong chốc lát, ta lại bất tỉnh nhân sự”.

Nàng vội vàng vàng thuật lại sự việc, thật không biết rốt cuộc Phiên Nhân muốn làm cái quỷ gì nữa a? Ôn tự đó chẳng phải là của đại ma đầu Ôn gia sao?

Đến tận lúc này dù đã mất khá nhiều thời gian nghe Mẫn nhi giải thích, Lãnh Hạo Thiên vẫn tuyệt đối tin tưởng Phiên Nhân tuyệt không có khả năng phản bội hần, hồi tưởng hành động quái dị của nàng mấy ngày nay, hần đại khái có thể đoán ra sự thật — có thể có người đã tìm tới Phiên Nhân yêu cầu làm tai mắt cho Ôn Kiến Côn ở Lãnh gia, hoặc là chính nàng đã phát hiện ra kẻ làm tai mắt của Ôn Kiến Côn ở Lãnh gia, sau đó, nàng quyết định phải giúp hần bắt lấy Ôn Kiến Côn, cho nên đã không để ý nguy hiểm, cũng không nghĩ nhiều, tìm cách đột nhập vào hang ổ của địch, mong tóm lấy cái đuôi của lão hồ ly, lão ta sẽ gây bất lợi với nàng mất.

Không dám nghĩ nhiều, Lãnh Hạo Thiên biết thời gian quý giá, hiện tại ngay cả một khắc cũng không thể lãng phí, hần lập tức xoay người mở cửa phòng tìm gia đình hạ mệnh lệnh.

“Ngay lập tức đi thông tri cho tất cả các môn phòng trong Lãnh gia, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào. Đồng thời điều động toàn bộ nhân lực, mặc kệ là gia đình, nữ phó hay thủ vệ, đều đồng loạt rời bỏ phận sự, đi tìm Phiên Nhân, có tin gì lập tức hồi báo ngay. Mặt khác, nếu phát hiện kẻ khả nghi, không được đánh động hần, lập tức theo dõi, thông tri ngay cho ta biết”.

Mọi người nhận mệnh tức khắc rời đi.

Thật không biết mệnh lệnh đó có bao nhiêu hiệu quả, dù sao Lãnh gia bảo bất cứ lúc nào cũng có người ra kẻ vào tấp nập, nô tì hay nữ phó mỗi ngày đều tuyển thêm người mới, người bán hàng đưa hàng cho trang rất nhiều, nếu có ai thừa dịp tiềm nhập, hay có âm mưu gây rối đều khó quản lý, kiểm soát hết được.

Hơn nữa Lãnh gia đất đai mênh mông rộng lớn, trong trang viện nhiều chỗ rất ít người qua lại, nhiều chỗ còn không ai biết nó có tồn tại hay không, khắp mọi địa phương trong trang, núi non, thảm cỏ, rừng cây.... Đều có chỗ khuất kín, nếu thực sự có kẻ có tâm che dấu hành tung không dễ cho người khác phát giác, muốn tìm ra ngay, cũng không phải dễ dàng.

Không cho phép bản thân hoảng loạn vào thời khắc này, Lãnh Hạo Thiên phi thân ra khỏi phòng, ra nhập vào đoàn người tìm kiếm, Lãnh Ngạn Kì cũng vội vã chạy theo.

” Ngạn Kì, người đưa ta cùng đi.” Mẫn nhi vội vàng nắm lấy bàn tay lãnh Ngạn Kì, không cho hần bỏ nàng ở lại.

” Người chỉ vừa mới tỉnh lại, hãy nghỉ ngơi thêm chút nữa đi”. Hần miễn cưỡng tươi cười an ủi nàng.” Đừng lo lắng, ta sẽ đem Phiên Nhân hoàn hảo như ban đầu về đây”.

“Ta không thích ngồi một chỗ mà chờ đợi”. Nàng sợ hãi cảm giác khi chỉ có một mình, không ngừng nghĩ loạn, nhảy phốc một cái, nàng giống như con mèo nhỏ bám chặt vào người hần, “Người mau mang ta theo, chúng ta cùng đi tìm”. Nàng biết Ngạn Kì có công phu cao thâm, tìm người nhất định sẽ nhanh hơn nàng tự đi tìm.

” Được rồi”. Không muốn lãng phí thời gian tranh luận, Lãnh Ngạn Kì ôm Mẫn nhi đuổi theo phương hướng Lãnh Hạo Thiên vừa chạy qua, lúc lao ra khỏi cửa thiếu chút nữa đâm xam vào một đám chấp sự có lòng trung tâm hộ chủ, không nhiều lời với bọn họ, hần lập tức đề khí bay vọt đi luôn.

Nhóm chấp sự này vất vả lắm mới đuổi kịp tới đây, nên cũng không dễ dàng buông bỏ như vậy, chuyển thân lập tức đuổi theo phương hướng có Lãnh gia chủ tử.

Cho nên có thể nói đây quả là một cảnh tượng quái dị, Lãnh Hạo Thiên dẫn đầu bay nhanh về phía trước, Lãnh Ngạn Kì ôm Mẫn nhi đuổi theo, sau cùng là một đám chấp sự Lãnh gia học tốc hổi hà chạy.

Lãnh Hạo Thiên là đương kim cao thủ đệ nhất giang hồ, nên không thể có kẻ nào đủ khả năng đuổi kịp, thời điểm nguy cấp này, hần chạy nhanh hết tốc lực, liên tục bắt buộc bản thân mình nỗ lực hơn nữa, hần lo lắng suy nghĩ Phiên Nhân sẽ tiến hành kế hoạch phản gián bắt Ôn Kiến Côn như thế nào, nàng có thể làm được cái gì? Nàng động thủ ra sao? Nàng có cơ hội

Các suy nghĩ trong lòng Hạo Thiên bị đứt đoạn, hần buộc phải dừng lại, trước mắt hần là Hạnh bá đang đứng ngăn ra nhìn hần. Ở biên thùy [1] phía tây của Lãnh gia bảo, Hạo Thiên cho xây dựng một tòa nhà đặt tên là Ý Tĩnh các, sở dĩ đặt tên như vậy, vì hần mong muốn có một chỗ thanh tĩnh biệt lập.

Phúc thẩm đang đứng cạnh Hạnh bá ở Ý Tĩnh các, Hạo Thiên vừa thấy bà đã vội vàng lên tiếng hỏi “Phiên Nhân có ở nơi này hay không?”.

“Không có”. Phúc thẩm nghi hoặc hỏi lại ” Có chuyện gì vậy? Người muốn tìm nàng”.

Lãnh Hạo Thiên không kiên nhẫn để nghe Phúc thăm nói hết câu, vội vã xoay người chạy đi luôn.

“Thật sự là kỳ quái mà! Nếu không phát sinh chuyện gì” Bỗng nhiên, trước mặt Hạnh bá và Phúc thăm có hai người bay vút tới, tiếp sau đó là một đám người ùn ùn chạy tới, cảnh tượng đó khiến cho Phúc thăm trợn mắt há mồm, nói không nên lời.

“Hôm nay thật đúng là một ngày kỳ quái, tất cả mọi người đều hành xử vô cùng khó hiểu”. Sắc mặt của Phúc thăm ỉu xiu, bà không khỏi thì thào oán giận lên tiếng “Trước đó không lâu thì có một bóng dáng ma quỷ giống y Phiến Nhân chạy qua, hiện tại thì cả một đám người chạy tới chạy lui, thật sự ta không tài nào hiểu nổi mọi người muốn làm gì nữa”.

Lãnh Hạo Thiên đột nhiên hiện thân trước mắt làm cho Phúc thăm hoảng sợ, nhin không được quát khê một tiếng.” Người làm thế nào.....”

” Phúc thăm, bà đã nhìn thấy Phiến Nhân sao ?” Lãnh Hạo Thiên cảm thấy vui sướng, hân hy vọng mình đã phát hiện ra manh mối.

” Không có”. Phải chăng Phiến Nhân đã gây ra chuyện gì ? Về mặt của đại đương gia trông có vẻ vô cùng khẩn trương, hẳn là chuyện cấp bách lắm.

“Không phải bà vừa mới nói” Hạo Thiên trình độ công phu cao thâm, mắt có thể quan sát bốn phía, tai nghe được tám hướng, chỉ cần trong khoảng cách nhất định, thì cho dù âm thanh có nhỏ tới mấy hẳn vẫn nghe thấy. Vừa mới rồi, hẳn đã nghe Phúc thăm nói tới Phiến Nhân, nên nhanh chóng dừng lại.

“Á! Là người sao?”. Bà nói nhỏ như vậy mà hẳn vẫn nghe thấy sao? Phúc thăm vẻ mặt tỏ ra không chắc chắn lắm “Ta có nhìn thấy Phiến Nhân không thì ta cũng không rõ, ta không chắc bóng người mà ta thấy có phải Phiến Nhân không nữa”.

” Phúc thăm, bà đừng nghĩ nhiều làm gì”. Lãnh Ngạn Kì cùng Mẫn nhi hai người cuối cùng cũng đuổi tới nơi, ”bà mau đem những gì đã chứng kiến, tất thấy kể hết cho chúng tôi nghe đi”. Mẫn nhi vội vã tra hỏi.

“Hả? Hai người các người cũng tới à? Giữa ban ngày ban mặt sao lại ôm nhau như thế? Còn không”

“Phúc thăm à, bà mau nói chuyện bà đã nhìn thấy đi”. Hai mắt của Lãnh Ngạn Kì trợn trừng trắng dã, đây là lúc nào rồi mà còn đi nói mấy cái chuyện đó cơ chứ.

“Ừ, được rồi ... khoảng nửa canh giờ trước”. Có lẽ do phát giác ra sự lo âu trên nét mặt mọi người, Phúc thăm ý thức được sự việc nghiêm trọng, vội vàng đem những gì mình chứng kiến kể rõ ràng “ta đến phòng bếp giúp Hạnh bá đun thuốc, đang định bưng bát thuốc về, thì bỗng thấy một người tựa như là Phiến Nhân, ta cất tiếng gọi, nhưng nàng không quan tâm gì tới ta hết, cho nên ta nghĩ có lẽ mình đã nhìn nhầm, người nọ không phải là Phiến Nhân cũng nên”.

” Phúc thăm, bà mau suy nghĩ cẩn thận lại đi”. Lãnh Hạo Thiên khẳng định người nọ nhất định chính là Phiến Nhân, lúc ấy nàng hẳn là đang khẩn trương chạy vội vã, cho nên mới không để ý thấy Phúc thăm gọi nàng “Bà nhìn thấy người đó ở đâu?”.

” Ở đâu à..... A.....” Phúc thăm cố gắng hồi tưởng, lộ trình từ phòng bếp đến nơi này, bà đã đi qua những chỗ nào.....

” A! Ta nghĩ ra rồi, nàng chạy về hướng kho hàng ở hậu viện”. Bởi vì nơi đó ngày thường ít có người ra vào, cho nên lúc ấy nhìn thấy có người chạy qua, bà chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ đi luôn.

Lời vừa dứt đã không thấy bóng dáng của Lãnh Hạo Thiên đâu nữa, chỉ nhìn được thấp thoáng bóng dáng Ngạn Kì ôm Mẫn nhi cũng biến mất nhanh chóng.

Chưa kịp có phản ứng gì, một con lốc bụi cát mù mịt đã ập tới, họ chính là chấp sự của Lãnh gia, đang hối hả đuổi theo chủ nhân.

” Xin đợi một lát”. Phúc thăm lần này nhanh tay nhanh mắt, giữ tay một người lại hỏi,” Xin hãy nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

” Đại sự không tốt”. Nói thực ra hẳn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cho nên chỉ có thể không ngừng lặp đi lặp lại: “Đại sự thật sự không tốt”. Sau đó, vội vàng chạy theo đội ngũ, quyết đuổi kịp chủ nhân.

“Đại sự không tốt sao?”. Phúc thăm ngay lập tức bị kích động, xoay người chạy khỏi Ý Tĩnh các, vừa chạy vừa khẩn trương hô to:” Ông lão à, ông lão mau ra đây! Đại sự không tốt ! Đại sự không tốt.....”

Thật đúng là chuyện kỳ lạ, trùng hợp vô cùng, nửa canh giờ trước bóng người chạy qua mà Phúc thăm bắt gặp được chính xác là Tà Phiến Nhân. Sau khi nàng khiến cho Mẫn nhi hôn mê, đã vội chạy tới kho hàng nơi hậu viện, do quá khẩn trương nên không hề nhận ra có người đang gọi mình.

Nàng đã phải chịu một áp lực lớn trong nhiều ngày liền, gần đây nàng đã giả vờ phối hợp cùng nha hoàn mới tiến vào Lãnh gia bảo làm gián điệp, vừa phải cố gắng tìm thời cơ tạo ra tin tình báo giả, lại vừa phải nỗ lực để mọi người không phát giác ra hành động quái dị của mình.

Mấy ngày nay nàng lo lắng đề phòng đủ mọi chuyện, không ngừng viết thư cung cấp tin tức để lấy sự tin nhiệm của Ôn Kiến Côn, cơ hội ngày hôm nay đúng là ngàn năm một thuà.

Tình cảnh của Ôn gia gần đây tệ vô cùng, kẻ dưới làm loạn, công việc làm ăn bị đình trệ, thậm tệ hơn nữa, Ôn gia còn là tập đoàn tội phạm bị truy nã gắt gao, cơ nghiệp của Ôn gia coi như đã bị hủy hoại hoàn toàn, không còn cơ hội hồi phục được nữa.

Sự tình những tường thuận lợi như vậy nhưng vẫn còn lão cáo già Ôn Kiến Côn, kẻ đứng đầu tập đoàn tội ác vẫn đang nhòn nhơ, suy tính mưu kế.

Thật sự thì Lãnh gia đối với chuyện này cũng không lo lắng lắm, dù sao bộ mặt xảo trá, gian ác của Ôn Kiến Côn đã bị mọi người biết hết, hẳn chỉ có một thân một mình, trong khi trên giang hồ người của Lãnh gia nhiều vô số.

Hơn nữa, Ôn Kiến Côn không phải loại người có thể kiên nhẫn được lâu, cho nên, Lãnh gia không chỉ phải thêm người canh giữ, bảo vệ bên ngoài trang mà còn chuẩn bị rất nhiều biện pháp ứng phó khác, chỉ tiếc đoàn người đông đảo như vậy mà vẫn bị lão hồ ly Ôn Kiến Côn khiêu khích, bức cho cuống quýt tít mù.

Tà Phiến Nhân vì muốn lập công lao, nên không dám hành động tùy tiện, năng vất vả rất nhiều để chuẩn bị mọi sự. Chuyện Lãnh gia họp báo cáo tổng kết công việc vào ngày hôm nay, trên giang hồ không ai không biết, đây chẳng phải bí mật to tát gì. Cho nên năng đã cung cấp tin tức này cho Ôn Kiến Côn, năng dám khẳng định Ôn Kiến Côn chắc chắn sẽ lợi dụng cơ hội hôm nay để trả thù rửa nhục.

Quả thực đúng y như năng đã suy đoán, tối hôm qua, nha hoàn làm mật thám cho Ôn Kiến Côn đã đưa cho năng mảnh giấy có chỉ thị mới nhất của lão, tờ giấy đó ghi rằng, năng hãy lợi dụng thời điểm lúc hội nghị đang tiến hành, dùng lửa thiêu cháy phòng cất binh khí, vị nha hoàn mới tiến vào Lãnh gia làm mật thám sẽ phối hợp với năng.

Ôn Kiến Côn không tội ác nào không làm, trái tim lão đã bị chó sói tha mất rồi. Lão lại hận Lãnh gia thấu xương, giả sử nếu hôm nay người nhận mệnh lệnh không phải là năng mà là một ai đó, như vậy Lãnh gia sẽ phải chịu một tổn thất vô cùng nặng nề, rất nhiều người sẽ phải chịu chết, chỉ nghĩ tới điều đó là người năng run lên vì sợ.

Đây là cơ hội tốt năng phải nắm chắc, Tà Phiến Nhân quyết định được ăn cả – ngã về không.

Năng đã cùng nha hoàn kia hoạch định kế hoạch cho ngày hôm nay, trước tiên năng cần phải lừa năng ta tìm cho ra chỗ ẩn thân của Ôn Kiến Côn, sau đó mọi sự năng sẽ giao cho Hạo Thiên giải quyết. Nhưng có lẽ mọi chuyện sẽ không diễn ra suôn sẻ như ý năng muốn, nên năng đã quyết, bản cùng năng sẽ dùng tới võ công.

Hiểu rõ tình hình nghiêm trọng nên năng càng không thể coi thường vọng động, năng cố gắng tỉnh táo đề cao cảnh giác, năng cần phải trấn tĩnh tỉnh táo hơn nữa, không thể chỉ vì chút mệt mỏi lúc này mà buông bỏ nỗ lực bấy lâu nay.

“Thoải mái đi”. Tà Phiến Nhân tự nói với chính mình “Đừng lo lắng, người nhất định có thể làm được mà”. Nghĩ tới chiếc dao găm được giấu dưới giày, năng thấy hơi an tâm. Nó chính là binh khí mà Hạo Thiên đặc biệt đưa cho năng để năng phòng thân, có nó bên cạnh như có Hạo Thiên bên cạnh năng vậy.

“Tốt rồi”. Năng chậm rãi thở ra một hơi, rồi bước về phía bên cạnh nhà kho.

Năng dừng lại khi còn cách nhà kho một đoạn đường nhỏ, đề cao cảnh giác đưa mắt quan sát xung quanh.

Hình như là Trương Di thì phải. ...

Năng đề khí, tung người bay vọt lên không trung, rồi hạ xuống một góc khuất.

Công phu của năng sở dĩ có thể tăng tiến nhanh như vậy, ngoại trừ chuyện năng có một vị lão sư tốt ra thì còn do chính bản thân năng nữa. Hạo Thiên thấy năng có hứng thú tập võ nên rất nhiệt tình dạy, năng cần ráng chịu vất vả tập luyện đêm ngày, năng không cho phép mình trở thành gánh nặng của Hạo Thiên.

Tà Phiến Nhân cúi đầu nhìn thân hình đang nằm trên bãi cỏ, sắc mặt năng ta tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, bên ngoài không nhìn thấy bất cứ một vết thương nào nhưng miệng lại rỉ máu ...

Bất chợt năng thấy rừng mình, toàn thân nổi da gà, năng thật sự rất sợ hãi, nhưng lại không thể không tiến tới gần nhìn cho rõ, tay phải năng nắm chặt lấy tay trái, tự động viên tinh thần, nhưng không có kết quả gì bởi lẽ hai tay năng đều run rẩy như nhau, người đang nằm trên bãi cỏ kia chính xác là nha hoàn làm mật thám ở Lãnh gia mà.

Không có hơi thở!

Trái tim của Tà Phiến Nhân đập thình thịch run rẩy, sợ hãi, năng cúi đầu, áp tai vào ngực năng ta – không có bất cứ một động tĩnh gì cả.

Không còn hơi thở, tim ngừng đập, Năng ta ... đã ... đã ... chết.

Tà Phiến Nhân còn chưa kịp tiêu hóa hết nỗi sợ hãi của mình thì bên cổ năng đột nhiên bị một thanh đao dí sát, năng khiếp hãi thiếu chút nữa đã la lên thất thanh.

“Làm sao thế?”. Giọng nói của Ôn Kiến Côn vang lên như quỷ sứ tới từ địa ngục, làm cho ai nghe thấy cũng phải ghê rợn “Chưa từng nhìn thấy người chết sao?”.

Tà Phiến Nhân không ngờ lại phát sinh tình huống này. Ôn Kiến Côn bất ngờ xuất hiện trong địa bàn của Lãnh gia.

“Còn không mau đứng lên”. Ôn Kiến Côn uy hiếp năng, lão tăng lực đạo ở cổ tay cầm đao, khiến trên cổ của Tà Phiến Nhân ngay lập tức xuất hiện một

vết máu chảy dài.

“Còn dần dần ra đó tới bao giờ”. Vừa lòng khi thấy cổ của Tả Phiến Nhân chảy máu, Ôn Kiến Côn mới nói lòng tay cầm đao, cao giọng quát nàng “Xoay người lại”.

Tả Phiến Nhân chợt hiểu giờ phút này chỉ còn mỗi nàng ở đây thôi, nàng phải ứng chiến, không thể rút lui nữa rồi. Không hiểu Ôn Kiến Côn có ý đồ gì nhỉ? Nàng chậm rãi xoay người đối diện với Ôn Kiến Côn, đầu óc nhanh chóng vận chuyển.

”Lão..... Lão gia,” Nàng có ý giả bộ dạng nhát gan sợ hãi của Tả Phiến Nhân thực sự,”Phiên..... Phiên nhân có phải đã làm sai cái gì không? Vì..... Vì sao người lại lấy đao kề vào cổ Phiên Nhân? Phiên..... Phiên Nhân sợ lắm”.

”Sợ cái gì?” Ôn Kiến Côn ánh mắt xa xăm, vẻ mặt cuồng loạn, hấn gần giọng nói “Ôn Kiến Côn ta có gì mà đáng sợ chứ?”.

”Sợ cái gì?” Ôn Kiến Côn nheo mắt lại, vẻ mặt cuồng loạn, gần giọng hỏi “Ôn Kiến Côn ta có gì mà đáng sợ cơ chứ?”.

”Ta..... Ta không phải là sợ lão gia ngài,” Tả Phiến Nhân vội vàng đáp,”Ta..... Ta sợ..... chính là cây đao này”. Đại đao sắc bén trên tay Ôn Kiến Côn vẫn kề sát vào cổ nàng. Nàng cẩn thận trả lời, đề cao cảnh giác không dám có một chút sơ sẩy.

”Sợ thanh đao này à! Ha ha ha! Ha ha ha!” Ôn Kiến Côn ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, thanh đao trong tay cũng chính vì vậy mà rung động khiến cổ của nàng bị rách một đường, “sợ là tốt, chờ ta giải quyết tất cả lũ người phiên phức đó xong....” Lão không có ý tốt trầm giọng nói tiếp “Khi đó.... Người không cần phải sợ hãi nữa.

Những lời này khiến toàn thân của Phiên Nhân không nhịn được toát mồ hôi lạnh.

”Lão..... Lão gia!” Nàng hiểu rất rõ địa hình của Lãnh gia, hiện tại nàng đang ở một nơi khuất nẻo, có muốn cao giọng cầu cứu cũng sẽ không có người nghe thấy, chỉ còn cách cố kéo dài thời gian, chờ cơ hội tự cứu mình thôi, “Lão gia... trước tiên xin hãy lấy thanh đao này ra, để ta xem xét tình hình của nàng ấy thế nào rồi?”.

”Xem!? Có gì cần phải xem?” Cảm xúc của Ôn Kiến Côn không ổn định, lão kích động rống to,”Bất quá chỉ là một cái xác chết, có gì cần phải xem nữa?”.

Tạm dừng một hồi lâu, lão lại cười thành tiếng,”Người có biết nữ nhân kia đã chết như thế nào không?”. Vẻ mặt lão hiện rõ sự đắc ý, hiện thời lão đã điên cuồng mất trí chìm đắm trong thế giới riêng.

“Nàng ta là lão bà thứ chín của ta, đối với ta luôn trung tâm, sống chết cũng không phản bội ta, có nàng làm bạn, cũng không phải là tệ” Cúi đầu nhìn thân thể của nữ tử đáng thương giờ đã lạnh giá, Ôn Kiến Côn sâu kín cười “Đáng tiếc thật, quá đáng tiếc, bên trong câu chuyện còn nhiều uẩn khúc lắm”, nói xong câu đó, lão lâm bầm như đang nói chuyện với người chết, “Nếu nữ nhân này không chết Thì số mệnh của người giờ đã đứt bóng rồi”.

”Người có thể nào.....” Thật sự là nhẫn tâm đến cảm thú cũng không bằng, Nghe những lời Ôn Kiến Côn vừa nói, Tả Phiến Nhân không kiềm được tức giận.

Tuy nàng không thích nữ nhân kia, thậm chí có phần chán ghét là đằng khác, nhưng chung quy cũng vì mục đích muốn phá hư mọi âm mưu của Ôn Kiến Côn, mặc kệ thế nào, nàng cũng đang làm việc vì Ôn Kiến Côn, nếu hiện tại hấn giết chết nàng giống nữ nhân kia, điều này Thật quá mức tàn nhẫn, những lời Ôn Kiến Côn nói căn bản không bao giờ đáng tin.

”Người muốn biết nàng ta đã chết như thế nào không?”. Vừa lên tiếng hỏi Tả Phiến Nhân nhưng không đợi nàng trả lời, lão đã giải thích luôn “Tối hôm qua ta cùng nàng nói chuyện, nàng nâng chén rượu chúc ta sớm dành thắng lợi, lúc ấy ta và nàng đều rất cao hứng. Dù sao ta cũng rất thích cùng nàng uống rượu....”

Ôn Kiến Côn thẫn người ra hồi tưởng lại mọi chuyện, vẻ mặt có chút mê muội, “ta làm sao ngờ được rằng mình lại uống quá chén, tay chân có chút ngửa ngáy, thế là không kiềm chế đành tiễn nàng về tây thiên luôn.... Ta nghĩ trên đường xuống hoàng tuyền, nàng vẫn không hiểu nổi tại sao mình lại đi tìm diêm vương lão gia đâu! Ha ha ha!”.

Tinh thần của Tả Phiến Nhân bắt đầu hỗn loạn, nàng không biết phải đáp lại như thế nào nên lựa chọn cách trầm mặc, yên lặng.

Một hồi lâu sau đó Ôn Kiến Côn mới bình tĩnh lại một chút, bỗng nhiên lão rung mình, nhìn Tả Phiến Nhân gầm lên giận dữ thể hiện rõ sự bất mãn.

”Nói mau! Người nói cho ta biết, vì cái gì?” Lão vung đao lung tung khiến cho trên cổ của Tả Phiến Nhân lại thêm mấy vết rách, “Vì sao cho tới tận bây giờ người vẫn không hủy diệt Lãnh gia? Vì sao không giết tên súc sinh Lãnh Hạo Thiên?”

”Ta..... Ta đang chuẩn bị hành động.” Nàng cố gắng trả lời thuận theo ý hấn, nàng hiểu bây giờ phải bình tĩnh ứng chiến.

”Ha ha ha! Hành động! Hành động cái gì chứ?” Ôn Kiến Côn không ngừng cười điên cuồng,”Ôn Kiến Côn ta là ai chứ? Đừng tưởng mình thông minh, chẳng nhẽ ta không biết người đang lừa gạt ta? Cái gì mà chuẩn bị hành động chứ? Ta khinh”.

”Lão..... Lão gia, Phiên Nhân không dám,” Không nghĩ được rằng lại bị hấn biết hết, vẻ mặt của Phiên Nhân không dấu được sự kích động,”Ta..... Ta làm sao dám lừa ngài chứ?”

“Nếu ngươi đã từng chết một lần thì có chết thêm lần nữa cũng không sao, ta sẽ để cho ngươi chết được minh bạch”. Ôn Kiến Côn quyết định công khai hết thảy.

“Ngươi từ đầu đến cuối đều không để Ôn Kiến Côn ta vào trong mắt, ta cũng sớm biết ngươi bị mất trí nhớ, cho nên mới sai nàng ...” Chia tay vào xác chết nằm trên mặt đất, lão nói tiếp “ tiến vào Lãnh gia lừa gạt ngươi, khiến cho ngươi tin rằng ngươi là thủ hạ của Ôn Kiến Côn ta, tất cả những điều ngươi biết đều là giả”. Lý do chủ yếu làm như vậy, chính là muốn để cho tiểu thiếp của lão ở Lãnh gia này ứng chiến, biến nàng thành phương tiện phục vụ mục đích của lão.

“Kỳ thực mục đích chân chính của ta chỉ có một” Đáp án đó là “tìm ra nhược điểm trí mạng của Lãnh Hạo Thiên, không ngờ nổi Ha ha ha ha...”.

Thật sự là đi trăm nẻo tìm không thấy vết, vô tình ngồi yên lại hưởng công lao. Tuy không hiểu Lãnh Hạo Thiên xem trọng nàng ở chỗ nào, nhưng nàng chính là nhược điểm lớn nhất của Lãnh Hạo Thiên.

Khi nghe tiểu thiếp của mình báo tin, lão đã sai nàng hãy ở bên cạnh Phiến Nhân tiếp tục theo dõi, tìm hiểu sự tình, lão sẽ lợi dụng Phiến Nhân để đánh úp Lãnh Hạo Thiên.

” Không ngờ nổi.....” Ánh mắt của Ôn Kiến Côn càng thêm cuồng loạn, lời nói của lão thể hiện rõ sự không cam lòng.” Không ngờ nổi.....” Lão còn chưa kịp hành động gì, thì bá nghiệp một đời của lão đã bị hủy trong tay Lãnh Hạo Thiên, sản nghiệp mất sạch, bọn tay chân thủ hạ ở dưới làm loạn, cào cấu lẫn nhau khiến một chút tài sản cuối cùng còn sót lại của Ôn gia cũng tan thành cát bụi, lão không cam lòng! Cho dù chỉ còn lại một mình, lão cũng phải khiến cho Lãnh Hạo Thiên biết tay.

Xuất phát từ ý tốt muốn được trợ giúp Hạo Thiên, Phiến Nhân không ngờ nổi mình lại mắc mưu lão hồ ly, nàng thấy nghệt thờ, và lập tức quyết định nàng phải nhanh chóng hành động.

” Hạo Thiên!” Nàng đột nhiên hét thật to, Ôn Kiến Côn quả thực mắc mưu, nàng thừa dịp lúc Ôn Kiến Côn phân tâm, nghiêng người nhấc một chân lên cao tung một cú đá, trúng ngay giữa ngực Ôn Kiến Côn, thật vất vả tránh né thanh đao, nàng lập tức vọt về phía trước.

Võ công của Ôn Kiến Côn dù sao vẫn cao minh hơn võ công của Tả Phiến Nhân rất nhiều, một đá của nàng làm cho lão hơi lão đảo một chút, rồi lập tức cầm đại đao đuổi theo bắt nàng lại.

Bất chợt một ánh lửa loé lên, không biết một viên đậu từ đâu bay vút tới bắn trúng vào cánh tay phải đang cầm đao của Ôn Kiến Côn, đại đao rơi mạnh xuống dưới. Tả Phiến Nhân chớp lấy thời cơ phản ứng mau lẹ, lao người về phía lão rồi bỏ một cái thật mạnh vào cổ tay lão.

Ôn Kiến Côn chưa kịp phản ứng, đã bị ngay một viên đá lớn bắn trúng đầu gối, lão khụy chân xuống định nhân cơ hội nắm lấy đại đao, Tả Phiến Nhân sao có thể để cho hắn đắc lợi, vội dùng sức xuất chiêu đánh thẳng vào chính diện, không ngờ đã bị lão nắm chặt lấy cổ tay, nàng mặc kệ, dồn sức vào chân cố gắng hết sức đá đại đao bay ra xa....

Ôn Kiến Côn vội vã thu hồi đại đao vừa kịp lúc Lãnh Hạo Thiên đuổi kịp tới nơi, một lần nữa lão lại nhanh chóng dí đại đao vào cổ Tả Phiến Nhân.

Lãnh Hạo Thiên tận mắt thấy trên cổ của Tả Phiến Nhân có khá nhiều đường rách và những vết máu đỏ ửng, trong lòng không kiềm chế được cơn cuồng nộ.

“Không được lại gần đây”. Ôn Kiến Côn rống to lên, lời Tả Phiến Nhân lùi về phía sau.

” Mau buông nàng ra!” Lãnh Hạo Thiên tàn khốc đáp lại, không để cho lão có cơ hội thỏa hiệp, hắn bước nhanh về phía trước, lửa giận của hắn bây giờ bốc cao như núi, trên trán nổi gân xanh.

” Đứng lại đây!” Ôn Kiến Côn không còn đường lui,” Mau lui ra cho ta, nếu không..... Các ngươi sẽ phải chứng kiến một cái chết rất đau đớn “. Lão hôm nay đã phòng bị cẩn mật rồi mới tới đây.

Lãnh Hạo Thiên miễn cưỡng dừng lại, Phiến Nhân ở trong tay lão, hắn không thể mạo hiểm.

Lãnh Ngạn Kỳ cùng Mặc nhi giờ mới đuổi tới, đang rất lo lắng không biết cách nào để cứu Phiến Nhân.

” Lãnh Hạo Thiên ngươi cũng có một ngày như vậy sao?” Ôn Kiến Côn hiển nhiên đối với ưu thế trước mắt đang tạm thời nghiêng về phía mình cảm thấy vui vẻ không thôi,” Ha ha ha! Ta sớm nói rồi mà, ngươi sẽ phải trả một cái giá rất đắt, bây giờ..... Chính là thời điểm ấy đấy!”

Đột nhiên, thế cục có sự chuyển ngoặt lớn lao, một đám đông nhân mã từ bốn phương tám hướng chạy tới, trong chớp lát bao vây Ôn Kiến Côn vào giữa, lão quả thực bây giờ đang phải đối diện với nguy nan.

“Các ngươi lui hết về phía sau cho ta” Trong tình huống cấp bách, lão nhanh chóng rút hoả dược từ trong người ra, ” Nếu không lui ... ta sẽ khiến tất cả cùng chết”.

Thấy một khối lượng hoả dược quá lớn, mọi người đều đứng yên không ai dám vọng động.

Tình thế dang dở sẽ kéo dài như vậy mãi nếu như Lãnh Hạo Thiên không phá vỡ cục diện này bằng cách tiến về phía trước vài bước.

Tả Phiến Nhân lập tức kinh hãi thất sắc,” Hạo Thiên nguy hiểm, huynh mau lui ra phía sau!”.

”Đừng khẩn trương, ta không có việc gì đâu”. Đôi mắt đen nhánh của hắc khê quay sang liếc Lãnh Ngạn Kỳ, thấy Ngạn Kỳ nhẹ nhàng gật đầu.

Đợi lát nữa, hắc khê sẽ đối phó với Ôn Kiến Côn, còn Ngạn Kỳ phụ trách cứu Phiến Nhân.

Không biết rằng mọi người đã có sẵn kế hoạch để cứu mình nên trong lòng Phiến Nhân âm thầm lo lắng. Hạo Thiên sẽ gặp nguy hiểm, nàng tuyệt đối không thể để huynh ấy bị thương.

Ôn Kiến Côn quyết tâm báo thù nên không chịu lùi bước ” Ta không có thời gian để đùa giỡn với các ngươi, muốn ta chết hả? Không dễ thế đâu, ta có xuông hoàng tuyền cũng phải dẫn các ngươi theo cùng”. Cười gian tà, lão điềm nhiên nói nốt “Không cần cảm tạ đâu”.

” Buông ra ta!” Tả Phiến Nhân cố gắng giãy dụa, làm cho Ôn Kiến Côn càng ra tăng lực đạo vào tay cầm đao dí sát hơn nữa vào cổ nàng.

Thừa cơ hội này, nàng lập tức rút chủy thủ giấu trong đôi giày ra; còn Lãnh Hạo Thiên cũng nhanh chóng phi thân như chớp về phía trước, vận song chưởng đánh bay đại đao cùng hoà dược trong tay Ôn Kiến Côn. Lãnh Ngạn Kỳ cũng nhanh nhẹn bay vút tới dùng kiếm chặt đôi hoà dược.

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, Ôn Kiến Côn không cam lòng buông bỏ nên cũng dùng toàn lực đánh ra một chưởng.

Không rảnh để suy nghĩ nhiều, Tả Phiến Nhân phi thân lên, lấy thân thể làm bia đỡ, chắn lấy chưởng lực của lão hồ ly.

Trước mắt lập tức tối sầm, ý thức trở nên mơ hồ, nàng không kịp nhìn thấy kết quả tranh đấu cuối cùng ra sao đã ngất lịm đi.

” Không-” Lãnh Hạo Thiên hét lên một tiếng, tay trái vung chưởng toàn lực đánh thẳng vào ngực của Ôn Kiến Côn, tay phải đỡ lấy Tả Phiến Nhân, hai chân khụy xuống ” nàng không nên làm vậy”. Hắc gấu ôm nàng, hai mắt nhắm chặt về mặt hiện rõ sự thống khổ. Hắc đã tới chậm, nếu hắc có thể mau hơn một chút nữa.....

“Ha ... ha...” Miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân hình ngã nhào trên mặt đất, sự đã đến nước này, nhưng lão vẫn không chịu nhận mình đã thua. “Ha... ngươi... vĩnh viễn... không thể đánh bại ta...” Miệng liên tục ỏi ra máu, Ôn Kiến Côn nói không nên lời, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể đã bị chưởng lực đánh nát nát, thất khiếu chảy máu, lão có lẽ sống không quá một khắc (15') nữa.

“Ta sẽ không để cho ngươi được chết dễ dàng như vậy”. Lãnh diện ma sát tái xuất giang hồ, hơi thở và toàn thân nồng nặc sát khí khiến cho tất cả e sợ, ” cứu sống lão, sau đó đánh gãy tứ chi lẫn gân cốt, phế bỏ võ công, cắt lưỡi rồi móc hai mắt lão ra”. Mệnh lệnh phát ra quá lạnh lùng không có một chút lưu tình. ”Hãy cầu cho Phiến Nhân không có việc gì, nếu không...” Giọng uy hiếp nhẹ như gió thoảng, nhưng lại tàn nhẫn vô cùng, Hạo Thiên ngừng một chút rồi tiếp tục nói ” nếu không mười cái mạng chó của ngươi cũng không đủ bồi thường đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Bôi Gà Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

Cảnh sắc khắp nơi đều là một màu trắng hư vô, mờ mịt, những đám mây trôi dạt trong không trung, còn có một tia chớp lóe lên ở đằng kia, càng nhìn càng có cảm giác nơi này như không hề có thực.

Khó chịu quá, đầu đau nhức như muốn nổ tung.

Cổ nén đau đớn, Tả Phiến Nhân..... Không! Lúc này hãy gọi tên thật của nàng là Âu Uẩn Đình chậm rãi mở mắt.

Mình làm sao thế này? Nàng ngồi dậy đưa mắt quan sát bốn phía.

“Đây là đâu thế này...” Chứng kiến cảnh tượng trước mắt nàng không khỏi hốt hoảng đưa tay bịt chặt lấy miệng. Nàng sợ hãi cảnh tượng trước mắt sẽ tan biến, bọn họ ... bọn họ là....

Một đôi vợ chồng trẻ mặc bộ đồ màu trắng, gương mặt hiền từ, mỉm cười dịu dàng đứng ở trước mặt nàng, gương mặt của hai người này ngay cả trong giấc mơ, nàng cũng không giây phút nào quên. Họ chính là ba mẹ của nàng, đã quá lâu rồi nàng chưa được nhìn thấy họ.

“Uẩn Đình mau lại đây con gái ngoan”. Người phụ nữ trẻ dang rộng hai tay, “Đề mẹ ngắm con nào, đã lớn như vậy rồi ư? mau lại đây để cho mẹ ôm con thật chặt nào”.

Về mặt nàng vẫn hiện lên sự ngờ ngàng không dám tin, nhưng lập tức lao vào lòng người phụ nữ ” Mẹ, thật sự là ba mẹ sao, không một ngày nào con không nhớ hai người, Thật sự là ba mẹ sao?”.

Hai mẹ con nàng ôm nhau thật chặt, người đàn ông đứng bên cạnh thấy vậy cũng không kiềm nén được cảm xúc, hai mắt đỏ hoe.

“Con thực sự rất nhớ hai người, rất chi là nhớ hai người” Nàng không bao giờ dám nghĩ tới có một ngày nàng được gặp lại ba mẹ.

” Chúng ta biết!” người phụ nữ nước mắt tuôn trào,” Chúng ta đều biết hết!” Nàng âu yếm ôm chặt con gái mình.

“Uẩn Đình ngoan, nghe ba nói, thời gian đã không còn nhiều”. Cho dù tội lỗi này họ không được tha thứ, nhưng hai người họ tuyệt không hối hận, “Còn sở dĩ từ hiện đại trở về cổ đại nhập vào thân xác của Tả Phiến Nhân chính là vì ...”Hắn mang mọi chuyện kể rõ rành mạch.

“Chúng ta đã thành công giúp linh hồn con trốn thoát, từ nay về sau con hãy sống dưới thân phận của Tả Phiến Nhân, cả đời cho tới lúc nhắm mắt xuôi tay”. Hắn biết con gái đã tìm được một nam nhân thật tâm yêu thương nó cả đời, hắn nhẹ nhàng ôm chặt hai mẹ con “hãy để cho con gái đi đi, nó chắc chắn sẽ hạnh phúc mà”.

Uẩn Đình nếu không mau trở lại thân thể của Tả Phiến Nhân chỉ cần qua năm phút nữa, nàng không cách nào trở về được. Nhưng nàng thực sự lưu luyến, không nỡ buông tay bỏ đi.

” Con.” Âu Uẩn Đình không biết nên trả lời thế nào”. Ba mẹ đã vì nàng mà trả giá quá đắt, còn Khải Duẩn nữa.

” Đi nhanh đi!” Không muốn cũng không thể trì hoãn, nam tử gấp gấp thúc giục. Cha mẹ nàng hồi hải hướng dẫn đi tới chỗ một đám mây “Chỉ cần nhảy xuống từ chỗ này là có thể trở về”.

” Nhớ kỹ,” hai vợ chồng đồng thanh nói ,” Ba mẹ ở trên trời sẽ vĩnh viễn phù hộ cho con”.

” Ba! Mẹ!” Nàng nghẹn ngào nói ” Cảm ơn ba mẹ và con.” Nói chưa hết câu, vợ chồng Âu thị đã đẩy nàng xuống dưới”.

Nàng chưa nói hết mà, nàng vẫn còn nhiều lời muốn nói mà

Không ngừng rơi xuống với tốc độ chóng mặt, ý thức của nàng lại lần nữa trở nên mơ hồ, trong cơn hốt hoảng bên tai nàng vẫn còn loáng thoáng tiếng nói của cha mẹ ...

Yên tâm đi thôi! Chúng ta sẽ thay con gửi lời cảm ơn tới Khải Duẩn.

Nhớ rõ phải hạnh phúc nha!

Đừng quên, ba mẹ vĩnh viễn ở bên cạnh dõi theo con.

Bất chợt phát hiện ra, có một khí lực vô hình đang liên tục truyền vào người nàng, nàng biết nàng đã trở lại.

Nàng cố sức muốn mở hai mắt ra nhưng vô ích, đành chậm rãi mở từng mắt một, khẽ nhấc mí mắt lên, nhưng mắt nàng vẫn thấy loáng thoáng mờ ảo không rõ gì hết, mãi lâu sau mới thấy rõ xung quanh.

” Hạo. Hạo Thiên?” Tuy chỉ là một câu nói rất nhỏ nhưng lại khiến cho người đang nằm gục đầu bên thành giường bừng tỉnh.

” Muội. Tỉnh rồi!?” Thanh âm của Lãnh Hạo Thiên thô ráp khàn khàn, lại có chút hoảng hốt mơ hồ không biết có phải sự thật?

” Muội đã trở lại.” Nàng nở nụ cười nhợt nhạt, tự mình tuyên bố tin tức tốt lành.

“Muội thực sự đã dọa huynh sợ chết mất”. Lãnh Hạo thiên hoàn toàn tỉnh táo, dang rộng hai tay, ôm chặt nàng vào trong lồng ngực. Đến tận giây phút này, tâm của nàng ở trên không trung cao vút kia mới trở về hòa vào cơ thể, ở trong vòng tay của hắn, nàng thấy ấm áp và bình yên lạ.

Phiến Nhân thế hắn đỡ một chương nên đã hôn mê ba ngày ba đêm, ba ngày này hắn chỉ làm một việc duy nhất là ở bên cạnh nàng, nắm chặt đôi bàn tay nàng. Mỗi ngày trôi qua nhìn khuôn mặt không hề có sinh khí, trong đáy lòng hắn không thể chịu nổi sự sợ hãi, nàng cứ ngủ như vậy mãi tới bao giờ?... ..

Nàng cuối cùng đã trở lại! Hắn không muốn đánh mất nàng thêm lần nào nữa, hắn ôm chặt nàng như muốn hòa hai cơ thể vào làm một.

” Thực xin lỗi!” Tả Phiến Nhân cũng ôm chặt lấy hắn, nhẹ nhàng vùi mặt vào trong lòng hắn, sát lại gần hắn, cảm giác được rõ sự ấm áp từ cơ thể hắn truyền lại, “sẽ không bao giờ huynh để muội phải chịu nguy hiểm nữa”. Sự yếu ớt trong giọng nói của hắn khiến nàng biết, nàng đã khiến hắn hoảng sợ thật sự. “muội sẽ không rời xa huynh đâu”. Khí lực trong thân thể dần khôi phục được một chút, Tả Phiến Nhân khẽ mỉm cười.

Mấy ngày nay không rời nàng nửa bước, thân thể không tắm rửa, ngủ cũng không đủ giấc, giờ hắn mới thấy mệt mỏi.

“Đồ ngốc”, giọng điệu trêu chọc của nàng khiến Hạo Thiên không nhịn nổi nở nụ cười. “muội là người tốt, ông trời làm sao bắt muội đi được”. Hắn mừng như điên khi nghe nàng nói, ông trời ơi, ông không thể biết được rằng, hắn nhớ nàng đến thế nào đâu.

Nhìn hắn cười mà nàng không kiềm lòng nổi, thật mê hoặc hết sức a, nàng cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn, nhắm nháp hương vị mê người, rồi chìm đắm trong lòng hắn.

“Chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa nhé”. Nàng nỉ non bên tai hắn.

“Đừng hòng có ai tách muội ra khỏi huynh lần nào nữa”. Cúi sát đầu vào mặt nàng. Hắn dịu dàng “ngay cả ông trời cũng không cho”.

Một thanh âm ngẹn ngào vang lên, phá vỡ khoảng khắc tốt đẹp của hai người.

”Phiên..... Phiên Nhân..... Tình.....” Mẫn nhi lấp bắp nói không nên lời, Phiên Nhân đang ngồi trong lòng ngực của Hạo thiên, Phiên Nhân thực sự tỉnh rồi.

Ngây ngốc một hồi lâu, Mẫn nhi mới như người bừng tỉnh trong giấc mộng, chạy ra ngoài, hắng giọng lấy hơi gào to hết cỡ, để mọi người ai cũng biết tin tức tốt đẹp này.

”Phiên Nhân tỉnh! Phiên Nhân cuối cùng cũng tỉnh rồi! Mọi người ơi! Phiên Nhân.....”

Chuyện xưa cuối cùng có kết thúc tốt đẹp.

Ôn Kiến Côn tuy vẫn còn sống nhưng bị báo ứng, trở thành phế nhân sống cô đơn suốt nửa quãng đời còn lại.

Ôn Kiến Côn còn sống do được Ôn Uyển Linh cùng với Tả Phiên Nhân cực lực cầu xin, Uyển Linh cầu xin do cốt nhục, phụ tử tình thâm. Còn Phiên Nhân do không muốn Hạo Thiên giết người. Nếu giết người thì sau khi chết sẽ không được đến miền cực lạc, giết người chính là tạo nghiệt mà. Cuối cùng, mọi người nhất trí đưa lão hồ ly tới quan phủ.

Tin tức loan ra, giang hồ xôn xao, dù sao Ôn Kiến Côn cũng đã đắc tội với không ít người.

Dù Phiên Nhân đã tỉnh lại, nhưng Lãnh gia bảo không cách nào ổn định lại cuộc sống an ổn như xưa, nguyên nhân là vì họ đang chuẩn bị việc vui.

Sau khi mưu kế của Ôn Kiến Côn bại lộ, khắp giang hồ không ai không biết, tin tức này quả thật đã khiến họ chấn động. Lãnh gia phải cách nửa năm sau mới lại có chuyện vui thế này, đặc biệt chú rể lần này chính là đại đương gia của Lãnh gia, tin vui như vậy làm sao tránh khỏi bàn tán xôn xao.

Nghe đồn..... Lãnh Hạo Thiên sắp cưới thê tử, chẳng biết có phải nàng là người có ba đầu lăm sáu cái tay hay không mà bắt được Ôn Kiến Côn cơ đây...

Nghe nói..... Lãnh Hạo Thiên do bị người ta hạ bùa chú, nên bao nhiêu mỹ nhân xinh đẹp, gia thế hiển hách không chọn lại đi chọn một nữ tì địa vị thấp kém...

Tức cười hơn nữa... là có kẻ chả biết ở đâu ra lại chạy tới nhận thân thích, tự xưng là hàng xóm cùng họ lên với Tra Phiên Nhân, hiểu rất rõ tính tình của Phiên Nhân....

Còn có.....

Nói chung là đủ mọi lời đồn đãi, nhưng chúng chẳng thể ảnh hưởng tới việc vui của Lãnh gia, nhân sĩ giang hồ họ nói mãi cũng phải chán.

”Ai! Thực nhàm chán!” Phải ngồi yên một chỗ không được đi lại, rồi còn bị cái hàng chục thứ linh tinh lên đầu, Phiên Nhân không khỏi cảm thấy bức bối, bất đắc dĩ thờ dài.

Mãi sau này, Phiên Nhân mới biết được tất cả mọi người đều giữ bí mật không nói cho nàng biết. Thực ra thì Hạo Thiên đã phân phó cho mọi người chuẩn bị hôn lễ từ lâu rồi, nào thì: chọn người may áo cưới, xem ngày tốt, lên danh sách khách mời, bố trí hội trường đãi khách.... Tất cả đều nỗ lực chuẩn bị trong bí mật để tạo bất ngờ cho nàng.

Hạo Thiên thể theo ý nguyện của nàng, ngày hôn lễ cho nàng thoải mái đi ra ngoài cùng hân chung vui với tất cả mọi người. Dù sao hôn lễ cũng là chuyện lớn của đời người, quan trọng nhất là vui vẻ.

Nhưng có một chuyện dù nàng nói thế nào cũng bị mọi người nhất loạt phản đối, bởi vì hành động liều lĩnh trước đó của nàng đã khiến mọi người hoảng sợ, làm hỏng tín nhiệm của mọi người trước đó với nàng.

Đầu tiên là Lãnh Hạo Thiên, từ sau khi nàng thoát khỏi một kiếp nạn đi một vòng từ địa phủ rồi trở về, hân trở thành một người chuyên chế độc tài, bắt trước Lãnh Dực Vĩ, áp đặt ra bao nhiêu là luật lệ với nàng.

Hân không cho nàng đi lại lung tung, không cho nàng dễ thân thể của mình chịu một mồi, không cho phép nàng cô độc một mình, dù hân không có thời gian ở bên cạnh nàng cũng sẽ sai người đeo theo áp sát nàng không rời nửa bước. Mặc kệ nàng có phản đối thế nào đi nữa, hân vẫn kiên quyết không để nàng phải chịu bất cứ một mạo hiểm nào. Nhưng nói gì thì nói, dù đã đề ra một núi luật lệ, vậy mà hân vẫn chưa an tâm lắm. (cảm động nhỉ, không cho phép nàng cô độc một mình, tâm ý của Hạo Thiên thật khiến người ta xúc động).

Tất cả mọi người đều ủng hộ quyết định của Hạo Thiên, khiến cho Phiên Nhân luôn cảm thấy thật tù túng, dù phản đối thế nào vẫn vô hiệu. Đến tận khi nàng nghiêm chỉnh thanh minh đồng thời lấy cái chết ra đe dọa, tình hình mới được cải thiện một chút.

Nàng đương nhiên biết mọi người tất cả đều là vì muốn tốt cho nàng, nhưng....

”Ai!” Cuộc sống nhàm chán chính là điều khiến nàng sợ nhất, nàng thật sự không thích.

“Cô nương xin hỏi vì sao lại ca thán như vậy?” Giọng nói vang lên kèm theo thanh âm của tiếng cười, “Cô nương xin hãy nói ra biết đâu tiểu sinh lại giúp

được gì thì sao?”. Lãnh Hạo Thiên đến bên cạnh nàng, giọng nói lẫn gương mặt không dấu được sự sùng nịnh.

Hai gã thuộc hạ hần sai bám theo Phiến Nhân vừa hồi báo cho hần tình hình mới nhất của nàng, biết nàng đang rầu rĩ, hần vội vàng chạy tới đây ngay.

“Còn hỏi nữa, đều là tại huynh hết”. Nàng đứng lên lao ào vào lòng hần, “Hại muội cả ngày không có việc gì làm, chẳng khác phế nhân”. Nàng biết kết quả ngày hôm nay là do nàng, ai biết nàng đã không tìm hần hỗ trợ chứ.

“Nàng cứ chuẩn bị tinh thần để làm tân nương đi”. Hần hôn nhẹ lên trán nàng, trong lòng tràn ngập hân hoan lẫn vui sướng, nàng chính là thê tử sẽ sống cả đời bên cạnh hần.

“Thế này chả thích chút nào” nhẹ cắn vào tay hần để trừng phạt “Đổi lại là huynh, huynh có chịu nổi cuộc sống thế này không?” nàng thật chán đến điên rồi.

“Được chứ”, hần ôm nàng, nâng niu nàng như ôm một đứa bé, Hạo Thiên cao giọng “Tương lai sau này mỗi ngày đều rất nhiều việc đó, không vội vã được đâu. Muội sẽ phải làm một thê tử tốt cẩn thận hầu hạ huynh này, hơn nữa còn phải quản lý rất nhiều hạ nhân bởi vì muội là Đại phu nhân của Lãnh gia bảo mà. Hơn nữa rất nhanh chóng muội sẽ có tiểu bảo bối, lúc đó lại lo lắng, cố gắng làm mẫu thân tốt, còn nữa nha, nhiều việc lắm...” Hạo Thiên hứng trí bưng bưng, hần tưởng tượng về tương lai của hai người, nhờ vậy mà tâm tình của Phiến Nhân cũng tốt hơn rất nhiều, nàng bị những lời hần nói cuốn hút, bao ai oán đều tan biến như bọt xà bông.

“Lần nào cũng bị những lời này của huynh dụ”, dù nàng rất vui rồi nhưng vẫn ra vẻ đe dọa, uy hiếp ” Một ngày nào đó, muội sẽ khiến huynh cũng phải nếm trải cảm giác ai oán nói không nên lời”.

” Tốt! Không vấn đề!” Hoàn toàn không coi những lời uy hiếp của nàng ra gì, Hạo Thiên ôn nhu ôm chặt nàng.” Ta sẽ chờ”.

Hai người quấn chặt lấy nhau, không khí tình yêu mờ ám bao vây khắp căn phòng, đúng lúc này từ ngoài vang vọng tiếng người (sao Meo ghét câu này quá).

” Phiến nhân, người ở đâu? Phiến nhân.” Phương xa truyền đến tiếng Phúc thăm gọi.

Phúc thăm kiên quyết phản đối việc hai người ở chung vì dù gì họ vẫn chưa kết hôn, ba ngày Phiến Nhân hôn mê là ba ngày Hạo thiên ở trong phòng anng không đi đâu. Bà cũng kiên quyết ở lại đó canh cho tới khi thấy Hạo Thiên một ngủ thiếp, bà mới đi ra.

Còn Hạo Thiên thì sớm đã hình thành thói quen ngủ chung với Phiến Nhân, hơn nữa, hần cũng không thích việc không nhìn thấy nàng, quan trọng nhất đó là, không có nàng bên cạnh, hần ngủ không được.

Không nghĩ rằng khoảng thời gian riêng tư của hai người bị phá đám, Hạo Thiên về mặt thống khổ “Giờ làm sao đây?”.

” Chúng ta mau đi chỗ khác!” Tà Phiến Nhân nghĩ ra một ý “Tìm chỗ trốn mau lên”.

” Nếu cô nương đã nói như vậy,” Lãnh Hạo Thiên tỏ ra ngoan ngoãn “ta đây mau trốn thôi”.

Ở trong lòng hần ngắm nhìn hần, nàng cảm thấy ấm áp và thỏa mãn.

Nàng hé mở miệng hà hơi nhẹ vào miệng hần, giọng như gió thoảng “Muội yêu huynh. Trên đời này, người muội yêu nhất là huynh”.

Lãnh Hạo Thiên chờ người cứng lưỡi, mãi hồi lâu mới phản ứng “Muội làm huynh không biết nói gì hết, nhưng... huynh muốn nghe câu này cả đêm...”.

Tiếng cười hạnh phúc vang vọng tựa như một khúc nhạc lãng mạn trong cuộc sống. Chỉ mong trên đời này, tất cả mọi đôi tình nhân đều hạnh phúc bên nhau trọn đời thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Gả Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Trong một quán nhỏ

Chẳng biết duyên cớ do đâu nhưng khí hậu toàn cầu đang dần nóng lên, Đài Loan cũng vậy, cho dù mùa đông đã đến vẫn rất khó cảm nhận được sự giá lạnh.

” Được rồi! Toàn bộ đều nói xong rồi.” Ti Khải Dẫn vui vẻ nâng ly, “Hô! Trong một lúc mà nói nhiều như vậy, mệt gì đâu không biết”.

” Em chắc chắn không còn dấu điểm điều gì nữa chứ?”. Lan Mộ Thánh không tránh khỏi sự hoài nghi, trên mặt hiện rõ sự lo lắng “Thật sự đã nói hết rồi

chứ?”.

”Đương nhiên !” Lan Mộ Thánh nghe Ti Khải Duẩn kể từ đầu tới cuối câu chuyện của Uẩn Đình vẫn thấy rất khó tin, còn Khải Duẩn thì cảm thấy câu chuyện thật kỳ diệu.” Uẩn Đình tiếp tục ở lại cố đại làm Đại phu nhân của Lãnh gia. Âu bá phụ và Âu bá mẫu là thiên sứ ở trên trời mỗi ngày đều dõi theo bọn họ. Về phần em, trong những ngày bị ngăn cách với thế gian, chả có gì làm ngoài khổ luyện mấy tính Còn có...” Còn có cái gì nữa nhĩ? Nàng hần là đã kể rõ ràng toàn bộ câu chuyện rồi chứ?

” A! Đúng rồi, vốn Âu bá phụ, Âu bá mẫu tính toán sẽ tiêu trừ đoạn trí nhớ này của em, nhưng may mắn làm sao, chưa giây phút nào em quên Uẩn Đình cả”.

“Nhưng em lại lựa chọn quên anh” Lan Mộ Thánh bắt đầu la lên, vì không muốn phá hỏng khí khái nam nhi của mình mà hần đã lựa chọn rời xa nàng, hần không nghĩ lúc quay trở lại nàng lại sống rất bình yên vui vẻ chả nhớ gì đến hần hết.

“Đồ ngốc” Nàng quay đầu nhìn thẳng vào mặt hần, dùng tay mạnh bạo kéo mặt hần sát lại gần mặt nàng, nhẹ nhàng ôn nhu hôn lên môi hần.

“Anh biết không?” nàng nhìn hần nói tiếp “mắt mắt ở trong trái tim của em đến tận bây giờ vẫn không cách nào trở lại như cũ, không nhìn thấy anh, không được nghe giọng nói của anh, em tưởng như thế giới xung quanh em đã sụp đổ. Nhưng bây giờ em rất hạnh phúc, tình yêu của em đối với anh không thay đổi, trên đời này vào giây phút này, em là người hạnh phúc nhất”. Nàng cười ngọt ngào “Nếu thực sự có kiếp sau, em vẫn hy vọng được làm vợ anh, có được không?”.

“Em mới là đồ ngốc” Ôm chặt nàng vào lòng, Lan Mộ Thánh hào hứng nói “ em nói với một diễn viên những lời này mà không nghĩ rằng anh đã từng được nghe nhiều lắm rồi sao? Nhưng thật sự anh rất hạnh phúc khi được nghe em nói những lời đó. Vạn kiếp sau anh cũng cầu xin ông trời được ở bên cạnh em”.

“Đáng ghét” Ti Khải Duẩn ngồi ngoan trong lòng hần khinh thường lắc đầu, “Những lời lẽ ghê tởm như vậy mà anh cũng nói ra được hả? em không ngờ nha”. Bởi vì ngay cả nàng sau khi nói xong cũng vẫn cảm thấy một cảm giác ghê tởm gì đó. Nhưng cảm giác tốt đẹp trong lòng này, tình yêu tha thiết này nên biểu đạt ra mới tốt.

” Ghê tởm?” Lan Mộ Thánh vẽ mặt hiện rõ sự ủy khuất, “Người yêu mình yêu mình tha thiết như vậy mà lại kêu ghê tởm ư? Hay lắm, để anh cho em thấy cái gì mới là ghê tởm thật sự nha. Thề có trời chứng giám, con Lan Mộ thánh xin thề rằng kiếp này con chỉ yêu một người. ...”.

” Oa! Không được nói nữa”. Ti Khải Duẩn vội vàng bịt chặt lỗ tai, “ em sợ lắm, xin anh đừng nói nữa”. Thoát ra khỏi vòng tay hần, Ti Khải Duẩn thật muốn chạy biến ra ngoài.

” Sợ cái gì?” Đó là những lời hần thật tâm nói với nàng mà, “ anh chính là muốn nói, tôi Lan Mộ Thánh yêu nhất. ...”

” Oa! Không được! em không cho anh nói”. Nàng kiên quyết ngăn cản, không cho Lan Mộ Thánh cơ hội mở miệng “bởi vì so với anh yêu em, em vẫn yêu anh nhiều hơn, em nói với anh là được rồi, anh không cần nói đâu”. So với những lời yêu thương đó quan trọng hơn vẫn là hạnh phúc cả đời bên nhau.

“Sao lại so sánh như vậy được chứ?”. Lan Mộ Thánh không phục, nàng nói vậy chả khác gì không tin vào tình yêu của hần, “Anh thực sự yêu em mà”. Hần lần nữa giơ tay lên, làm động tác xin thề, “tôi thề, tôi Lan Mộ Thánh đời này yêu nhất. ...”

” Oa! Không cần! Không được nói.”

” Mặc kệ! Dù sao tôi Lan Mộ.”

Hai người họ cứ như trẻ con náo loạn, một người đuổi, một người chạy.

Thật ra trên đời này có ai không muốn tìm kiếm hạnh phúc đâu?

Kỳ thực hạnh phúc luôn ở đâu đó bên cạnh mỗi người, đó là những điều thật giản dị.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Bồi Già Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.